

Levi B. Newman

Lexi B. Newman

Elita
Păpușariilor
Volumul 1

STYLISHED
Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEWMAN LEXI B.

Elita păpușarilor / Lexi B. Newman. - Timișoara : Stylished, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-9092-75-0

Vol. 1. - 2020. - ISBN 978-606-9092-76-7

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40) 727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

***Nota autorului
(Avertisment)***

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personaje, evenimentele, locurile și incidentele sunt un produs al imaginației autorului. Orice asemănare cu locuri, evenimente reale sau cu oameni, care trăiesc sau sunt decedați, este în totalitate întâmplătoare.

Atenție! *Elita Păpușarilor* este un romance erotic întunecat (dark romance), potrivit pentru vârstele de peste 18 ani. Această carte are conținut pentru adulți, inclusiv limbaj licențios, violență și scene sexuale, ce pot fi supărătoare pentru unii cititori. Este întunecată, crudă și brutală, destinată publicului matur datorită unor situații foarte deranjante, puternice, a limbajului și a violenței grafice. Poate conține pasaje declanșatoare pentru victimele abuzului, consimțământ îndoielnic, situații sexuale violente și este posibil ca această carte să nu vă fie potrivită.

Unele părți ale acestei cărți nu sunt ușor de citit și nu sunt destinate pentru toată lumea. Citiți pe propria răspundere. Ați fost avertizați!

Prolog

— Haide odată, Ellie!

Heather mă trage de mână spre sala de cinema. Încerc să nu mă opun, deși pot spune sincer că aș fi preferat să-mi petrec altfel seara. Chiar și o seară în camera mea, holbându-mă pe pereți, sună mai bine decât un film de acțiune cu bătauși și cascadorii cu mașina. Niciodată n-am fost fana lor.

Dar iată-mă aici, făcându-i pe plac lui Heather – prietena mea cea mai bună, pe care n-am văzut-o din vacanța de primăvară. Aș fi refuzat-o, dacă m-ar fi lăsat inima. Când s-a prezentat la ușa mea, cu ochii mari, umezi și plini de implorare, am știut deja că sunt o cauză pierdută. Cu greu reușești să-i spui „nu”, atunci când ea vrea să spui „da”.

Așa intrăm în sala întunecată și în pantă, căutând orbește după locurile noastre, în timp ce îmi reprim pufăitul.

Nu o condamn, totuși. Am ales să mergem la universități diferite, așa că singura metodă de comunicare a fost cu telefonul. Foarte rar ne-am mai văzut de când am terminat liceul iar acum, când vacanța de vară abia a început, avem multe de recuperat.

Mă țin strâns de mâna ei, lăsând-o să mă ghideze spre scaune. Mă așez cu o prăbușire lentă, atrăgând

atenția băiatului din stânga mea, care acum mă privește urât.

— Ce?! mă răstesc la el, primind înapoi niște suierături dojenitoare. La ce naiba te uiți?

— Taci, Ellie, mi-o retează roșcata în șoaptă, trăgându-mi și un cot drept avertisment.

Îmi îndrept privirea spre ecran, strângând din dinți. E un film cu Arnold Schwarzenegger pe care nu l-am mai văzut și pe care nici acum nu vreau s-o fac. Mă face să-mi fie dor de Cambridge și de campus.

Obişnuiam să mă simt bine acasă, în Cincinnati. Asta până când am descoperit cât de distractiv e printre studenți petrecăreți și energici, care sunt în stare să țină pasul cu energia mea.

Acum, Heather mi se pare... obosită, în comparație cu ei. Suntem prietene de mici, iar entuziasmul ei a rămas asemeni unui copil de trei ani. A uitat să se maturizeze. Se bucură atât de tare de seara asta, încât ai crede că Arnold însuși defilează gol prin fața noastră.

— Mă plictisesc, mă plâng după nici cinci minute.

Însă nu mă bagă în seamă.

— Mă duc până la baie, adaug, cu riscul să primesc același răspuns.

De data asta, roșcata flutură frenetic din mâini, în semn să-mi iau viteză. Mai că pufăi când mă ridic de pe scaun.

— Să iei popcorn, îmi comandă impetuos.

— Altceva mai vreți, Alteța Voastră? o iau peste picior, făcând o reverență batjocoritoare în fața ei.

Aceasta își ridică ochii căprui asupra mea, chicotind.

— Hei! strigă tipul din spate. Stai naibii jos! Nu văd nimic de fundul tău!

Mă întorc încet spre el, trecându-mi instantaneu prin gând să-l lovesc. E îndeajuns de rău că am fost adusă aici cu forța. Nu e cazul să îmi înrăutățească și el situația.

Renunț și, în schimb, mă strecor afară din sală, răsuflând ușurată când ajung în foaietul liber al cinematografului. Încerc să-mi aduc aminte încotro e toaleta, spunându-mi în minte că mai bine prefer să mă prefac că îmi spăl mâinile timp de nouăzeci de minute, decât să mai intru acolo.

Cine știe, poate o să mă distrez mai tare...

Îmi aduc aminte rapid încotro e. Nu e ca și când cinematograful ăsta s-a schimbat vreun pic de când am plecat eu la facultate. Nu l-am frecventat des nici înainte, dar țin perfect minte momentul în care m-am blocat într-o cabină de aici, în timpul unei ieșiri cu prietenii. Aia cu siguranță a fost jenant, în special când omul de servicii a fost nevoit să mă scoată pe sub ușă.

Când intru, nu întâlnesc pe nimeni. Complet singură, mă apropiu de cele trei chiuvete rânduie și dau drumul robinetului, analizându-mi chipul palid în oglindă. Se vede de la o poștă cât de tare m-am străduit să arăt decent în seara asta, adică deloc. Dacă e să fiu sinceră cu mine, nici măcar nu m-am pieptănat.

Am nevoie urgent de un bronz. Unul exotic, dacă s-ar putea, dar n-am eu atâta noroc.

Ușa se deschide la două minute de când am intrat și un individ dubios, îmbrăcat în negru, se apropie lent de mine. Îl urmăresc în oglindă, oprindu-mă brusc din a-mi freca palmele una de alta, mai ales când îl observ fixându-și privirea întunecată în ceafa mea.

Ăsta clar e un semn că ar trebui s-o șterg de-aici.

Nu apuc să mă întorc pe călcâie. Cu o mână îmi acoperă gura, iar cealaltă scoate de nicăieri o seringă pe care o observ doar în oglindă, înfigându-mi apoi acul adânc în gât, înainte să o arunce pe podea și să-mi cuprindă talia cu brațul, susținându-mi greutatea cu totul.

Se mișcă așa repede, că nici nu am ocazia să-i tip în palmă. Totuși, îmi iau răgazul să fiu îngrozită de ceea ce mi se întâmplă. Orice mi-ar fi injectat, simt lichidul cum îmi alunecă alene prin vene, rece ca gheața, înainte să se înfierbânte.

Bărbatul masiv care mă ține strâns din spate are chipul unui om rău, iar imaginea lui tremură în fața ochilor mei, pe măsură ce mă simt tot mai moale pe picioare. Flutur de câteva ori din gene, căutând disperată să alung somnolența care mă năpădește tot mai tare și care, într-un sfârșit, îmi închide pleoapele de o tonă, aruncând o pătură de negură peste mintea-mi bulversată.

Înainte de a adormi, îl aud pe individ șoptindu-mi încet la ureche:

— Bine te-am găsit, numărul zece!

Apoi e liniște...

Capitolul 1

Mă aflu la granița dintre realitate și vis. Simt cum îmi revin ușor în fire, însă nu-mi doresc să mă trezesc. Mă simt prea bine aici, scufundată în abisul cel mai întunecat.

Dar, cu toate că nu vreau sub nicio formă să revin la realitate, simt tot mai apăsătoare căldura în care mă scald și care parcă îmi arde picioarele.

Când s-a făcut atât de cald în Cincinnati? E seară.

Deschid prea brusc ochii și o durere îngrozitoare de cap îmi zvârcolește mintea, făcându-mă să gem și să-i închid la loc. „*Unde e Heather?*”. Țasta e primul lucru la care mă gândesc. Oare s-a terminat filmul? Dar eu unde sunt?

Încerc din nou să-mi ridic pleoapele, deși viteza cu care mă acaparează migrena e din ce în ce mai mare. Creierii mei zvâcnesc cam așa cum o fac mereu când dorm prea mult. Greutatea genelor și lumina puternică din încăperea în care mă aflu nu mă ajută deloc să gestionez situația, mai ales când cad din abisul meu întunecat și liniștit și mă trezesc într-o realitate care reușește să mă depășească în toate privințele la nici o secundă de când îmi dau seama că încăperea mi-e complet străină.

Flutur din gene, deranjată. Nu-mi aduc aminte să fi adormit. De fapt, nu-mi aduc aminte nimic din ceea ce s-a întâmplat după ce am părăsit sala de cinema, iar asta mă face să mă încrunt.

De ce naiba e atât de cald?!

— Heather? Îngaim.

Mă răstorn rapid pe spate, având pentru un moment impresia că o să cad în gol și o să mă prăbușesc pe ceva tare. Nu se întâmplă, dar mișcarea mea nu doar că îmi aduce o durere și mai ascuțită de cap, ci mă și ajută să înțeleg că sunt întinsă pe un pat cu miros proaspăt de mare.

Sau aerul miroase așa?

Arunc o privire pe partea stângă a patului, fluturându-mi și mai insistent genele lipite între ele din pricina rimelului uscat. Lângă patul meu mai este un pat pe care doarme o fată blondă și necunoscută. În dreapta, o altă blondă necunoscută și aparent leșinată este întinsă peste așternuturile imaculate.

Ce se întâmplă?

Gemând, mă ridic în capul oaselor cu toate forțele mele, strâmbându-mă la lumina puternică ce pătrunde prin peretele din sticlă și aproape mă orbește. În stânga, încorporat în perete, e un șifonier cu uși mari și glisante, în care îmi pot vedea silueta și părul ciufulit. E cât peretele de mare.

După o scurtă inspecție, ajung la concluzia că dormitorul în care mă aflu e mai mare decât casa în care locuiesc. Deși predomină albul, mocheta de pe jos e de un crem impecabil. În colțul opus șifonierului e o masă de toaletă, cu scaun tapițat în alb, pe care stau așternute diverse obiecte cosmetice. Chiar lângă ea, e un fotoliu elegant, modern, așezat strategic pe colț, chiar unde peretele se întâlnește cu cel din sticlă.

Nimic din ce văd nu mi-e cunoscut și încep ușor să mă panichez. Îmi feresc părul brunet și lung până la

fund, dându-l după ureche, înainte să îmi fac curaj să mă dau jos de pe patul pe care am fost întinsă și pe care habar nu am cum am ajuns. Îmi dau seama după faptul că soarele e sus pe cer, că au trecut câteva ore bune de când mi-am pierdut cunoștința în baia cinematografului. Probabil că Heather e moartă de îngrijorare, dar mă îndoiesc că poate să fie mai îngrijorată decât sunt eu. Habar nu am unde naiba mă aflu!

Picioarele goale mi se afundă adânc în mocheta shaggy, pe măsură ce mă apropii de peretele din sticlă cu pași legănați și instabili. Totodată, încerc să-mi amintesc cum am ajuns aici, dormind între două străine care – curios sau nu – seamănă foarte mult între ele. Amândouă sunt blonde, slabe și lungi. Parcă ar fi manechine.

Clatin derutată din cap, continuându-mi drumul spre ușa balconului. Urechile mele depistează vag sunetul produs de valuri. Aș spune că m-am tâmpit sau că încă nu m-am trezit bine. Nu există valuri în Cincinnati!

Dar odată ce ies pe balcon, aud marea cât se poate de clar, dar n-o văd. Nu am halucinații. Valurile sunt cât se poate de reale, iar curenții răcoroși de aer, provocați de acestea, îmi ciufulesc brusc părul. Soarele arzător de deasupra mea e la fel de real și îmi pârjolește pielea umerilor descoperiți de maioul cu bretele subțiri.

Rămân înmărmurită. Nu se poate așa ceva! Acum cinci minute eram la cinema cu prietena mea, în Ohio! Deși am fost mereu bătă la geografie, sunt sigură că Cincinnati n-are deschidere la mare. Casa la etajul căreia mă aflu nu doar că are o priveliște care mă lasă mută. E înconjurată de vegetație cât cuprind cu ochii.

Ăia sunt palmieri cumva?

Uluită, mă aplec ușor peste balustrada din sticlă. Chiar sub balcon, se întinde o piscină mare, cu apă limpede, în jurul căreia stau rânduite numeroase șezlonguri colorate și, la un metru de ele, o masă cu umbrelă. Marmura albă care o cuprinde, de la peretele casei, până la gardul din oțel e așa de orbitoare, că mă văd nevoită să-mi mijesc ochii ca să-i feresc de lumină.

În rest, nimic. O nesfârșită întindere de vegetație verde și cântecul incert al unor pescăruși pe care nu-i zăresc pe cerul albastru și lipsit de nori.

— Ce naiba? mă întreb cu voce tare, masându-mi tâmplele îndurerate.

Mă întorc în încăpere, cuprinsă de un atac mic de panică. Îmi trec ambele mâini prin păr, privind pierdută în jurul meu. Abia apoi mă opresc cu ochii cenușii sub care se întind dâre negre de rimel, în fața oglinzii.

Astea nu sunt hainele mele. Blugii negri pe care îi purtam ieri seară – cred – s-au transformat peste noapte într-o pereche de pantaloni scurți, iar în locul bluzei subțiri de vară am un maiou atât de scurt, încât îmi văd buricul.

Mă uit înspăimântată la mine, cu ochii mari, încercând să-mi dau seama ce s-a schimbat. E clar că altcineva m-a dezbrăcat, dar... Îmi strâng coapsele, înghițind în sec. Nu, nu cred că... Aș fi știut.

Un geamăt străin mă face să tresar de spaimă și, pentru un moment scurt, cerceul metalic din limbă mi se agață între dinți, provocându-mi și mie un geamăt. Fir-ar!

Mă răsucesc spre cele trei paturi aliniate lângă perete și observ blonda de lângă ușă cum se foiește

într-al ei, răsturnându-se pe spate cu chipul crispat. Ceva îmi spune că nu sunt singura care are o durere îngrozitoare de cap.

— Hei!

Nu mai stau pe gânduri și mă reped spre ea, ajutând-o de cot să se ridice la marginea patului. Imediat ce își deschide ochii căprui, trage o înjurătură colorată, apoi se uită strâmb la mine.

— Tu cine mai ești?

— Ellie, mă prezint.

— Ellie, îngaimă cu greu, lăsându-și capul pe spate ca să-și dezmoștească gâtul. Îmi poți spune și mie unde dracu sunt?

Bună întrebare!

Totuși, nu pot să nu remarc ce gură slobodă are. Parcă ar fi înghițit o mașinărie de spus prostii.

— Asta aș fi vrut să știi și eu, mărturisesc, îndreptându-mi spatele. Speram să știi mai multe lucruri decât mine. Acum două secunde eram în Cincinnati.

Ochii ei căprui se întorc deodată spre mine, arătând ca trăsnită. Cuta de pe fruntea ei bronzată îmi spune că e cât se poate de confuză, așa ca mine.

— Cincinnati? Întreabă mirată. Eu acum două secunde eram în Texas!

Glasul ei ridicat îmi stârnește o grimasă și o face pe cealaltă fată să se foiască peste așternuturi. Blonda cu numărul unu se întoarce pe saltea, aruncându-i o privire care cu siguranță m-ar fi amuzat, dacă aș fi avut acum habar de mine.

— Și asta cine mai e? mă întreabă pe neașteptate.

— Nu știi, mormăi, ridicând evaziv din umeri. Crede-mă, știi exact cât știi și tu. Când am deschis ochii, m-am trezit la mare, într-o vilă! Ți se pare normal?

— Karen, nu mai țipa, bolborosește fata de pe pat.

Blonda cu numărul unu își ridică privirea curioasă spre mine, înainte să mă întrebe senin:

— Te mai cheamă și Karen?

— Doar Ellie.

— Ei bine, și pe mine mă cheamă doar Mia, deci... Cine-i Karen?

S-a trezit de două minute și deja m-am săturat de întrebările ei. Nu știu cine e Karen, cine e Mia și nici cine e fata de pe pat. Nu știu nici măcar cum am ajuns aici, darămite altceva.

Mia se ridică val-vârtej de pe pat și se apropie de ușa glisantă a balconului, aruncând o privire afară. În același timp, blonda cu numărul doi flutură din gene, dând semne de trezire. Nu-i ia mult până să-și deschidă ochii verzi și să-i ridice spre mine.

Constat că ambele sunt apropiate de vârsta mea; tinere ca niște adolescente care par că abia au trecut pragul de șaptesprezece ani.

Încep să am o vagă bănuială despre motivul pentru care ne aflăm aici, deși încă nu îndrăznesc să fac supoziții deplasate. Acum nu știu dacă să-mi plâng de milă sau să încep să caut o cale de scăpare.

— Ești bine? o întreb pe blonda cu numărul doi, ocolind cele două paturi ca să ajung la ea.

Aceasta se ridică în capul oaselor și își trece o palmă peste fruntea-i transpirată, uitându-se buimacă în jurul ei.

— Unde suntem? mă întrebă cu un glas pisicos.

Și deja am catalogat-o. Spre deosebire de Mia, fata din fața mea e ca o legumă. Nu una comestibilă, ci una fără viață, care acum e pe punctul de a plânge înainte să ajungă la vreo concluzie.

— Lasă-mă să ghicesc, îi cer ironic. Nici tu nu știi unde ești și cum ai ajuns aici, pentru că, în urmă cu doar două secunde, erai prin Texas.

Ochii ei verzi mă studiază mirați.

— Eram prin Boston, mă corectează încet, abia rostind cuvintele.

Minunat!

— Cincinnati, Texas, Boston... Oare măcar mai suntem în America?

Mă întorc lent cu fața spre Mia cea frustrată, care acum stă țeapănă în pragul balconului.

— Glumești, nu? o întreabă fata de pe pat, intrând în panică mai repede decât am intrat eu.

— Normal că glumește! mă răstesc eu, trăgându-i Mieii o căutătură urâtă. Și normal că suntem în America. Unde altundeva să fim?

— După peisaj..., mormăie ea, strângându-și buzele, sunt sigură că nu mai suntem în America.

Pufnesc. Răspunsul ei e nefolositor și pueril și simt cum mi se zbate un nerv pe gât. Situația e îndeajuns de rea și fără comentarii ironice, pe care nu le înghit de nicio culoare acum.

— Situația e destul de gravă aici, dacă nu te-ai prins, o informez printre dinți. Eu am fost luată de la un cinematograful din Cincinnati, când mă uitam la un film cu prietena mea, și am fost adusă aici. La fel și voi. Acum să te întreb ceva, Mia. Ghici de ce?!

— De unde să știu eu, fato? îmi răspunde cu o întrebare, împreunându-și brațele la piept. Nu sunt ghicitoare în palmă.

— Am fost răpitate?

Fata de pe pat începe subit să plângă, făcându-mă să mă uit la ea uluită. Eu n-am vrut s-o rostesc tocmai pentru a nu părea adevărat. Cât de ridicol sună asta! Nu suntem într-un serial cu băieți răi. Adică, sunt conștientă că pe lumea asta se întâmplă lucruri groaznice, dar mi-e greu să cred că mi se întâmplă chiar mie.

— Câți ani ai? o întreb, încercând să fac abstracție de hohotele ei.

— Optsprezece.

— Și eu, replică Mia, puțin surprinsă.

Mă uit la ea, apoi la cea de pe pat, simțindu-mă din ce în ce mai confuză.

— Mai aveți și altceva în comun, în afară de vârstă și de faptul că semănați?

Și chiar seamănă. Exceptând culoarea ochilor și forma tunsorii, parcă ar fi trase la indigo.

Mia se apropie de noi, cu brațele strânse la piept și o încruntătură de toată frumusețea.

— Nu prea cred. Am stat într-un orfelinat până acum.

— Și eu, intervine blonda cu numărul doi, oprindu-se din plâns la fel de repede cum a și început. Cred că e o simplă coincidență.

Nu prea sunt sigură de asta, mormăi în gând, strâmbând din nas. Totuși, e prea devreme să trag concluzii. În plus, oricare ar fi motivul pentru care am fost aduse aici, cred că am probleme mai grave de care să-mi fac griji, decât asemănările dubioase dintre cele

două. E cât se poate de clar că nu mă încadrez în vreun tipar.

— Ei bine, oftez, nu știu ce să spun despre voi, fetelor, dar eu n-am de gând să mai pierd vremea pe aici. Am plecat!

O ocolesc grăbită pe Mia și pornesc cu pași hotărâți spre ușa în dreptul căreia ezit o clipă, uitându-mă lung la clanța rotundă și metalică înainte să pun mâna pe ea. *Acum e acum!*

Nu apuc să și învârt de ea. Ușa se deschide când mă aștept mai puțin și tot ce-mi rămâne să fac este să mă împleticesc înapoi speriată, cu ochii fixați pe bărbatul înalt, de culoare, cu o statură impresionantă, care acum se uită fioros la mine.

Cine mai e și ăsta?!

— Ce încerci să faci? mă întreabă printre dinți, nervos. Vrei să fii lovită?

— Unde suntem? îndrăznesc să-l întreb.

Depun eforturi colosale să nu-mi arăt frica față de el, deși în interiorul meu sunt îngrozită. Ba mai mult, când Mia și cealaltă fată se apropie de locul în care sunt, din instinct le trag protectiv în spatele meu, căutând să le țin la distanță de bărbatul străin și periculos, rămas în pragul camerei.

— Te-a întrebat fata ceva! se răstește Mia, enervată. Unde suntem și cine ești tu?!

— O să vă primiți răspunsurile curând, replică el pe un ton grav. Doar încercați să nu faceți prea multe prostii.

Când face un pas în față, toate instinctele mele intră în alertă. Mă smulg de lângă cele două blonde și îmi proptesc palmele în pieptul tare al individului,

împingându-l disperată înapoi. Nu că aş avea sorti de izbândă cu el. Înainte să îl clintesc vreun centimetru, mă împinge la rândul lui. Îmbrâncitura lui e atât de puternică, încât mă aruncă instantaneu grămadă pe podea, iar tot părul lung mi se revarsă peste faţă, intrându-mi în gură când icnesc.

Printre şuviţele brunete le observ pe celelalte fete cum fac câte un pas înapoi, prudente. Aud paşii tipului călcând cu greutate pe parchet, iar în următoarea secundă mă înşfacă de păr, ridicându-mă forţat în picioare. Scrâşnesc din dinţi de durere, însă nu mă las. Îl privesc feroasă în ochi, aşa cum o face el, străduindu-mă să-i arăt că nu sunt atât de uşor de speriat.

— Presimt că noi doi vom avea probleme mari, fetiţo, dacă nu o să te potoleşti cât mai repede. Ai noroc că Elita are nevoie de tine întreagă, altfel te jupuiam de vie!

Un singur lucru îmi rămâne în minte, în ciuda faptului că mă trage cu putere de păr şi că cele două fete încep să plângă în colţul lor, prea speriate ca să-şi mai ridice privirea din pământ. *Elita?* Nici măcar nu ştiu ce e o elită, în general, şi cu ce se ocupă. De ce ar avea ea nevoie de mine sau de celelalte?

Individul mă îmbrânceşte şi aproape că mă prăbuşesc din nou. Picioarele mi se opresc abia când braţele Mieî şi ale celeilalte mă cuprind, împiedicându-mi eventuala cădere.

Apoi aud un sunet vag, care îmi sună destul de familiar. După doar câteva momente îmi dau seama că e un elicopter care zboară deasupra casei în care ne aflăm. Pentru o clipă îmi fac speranţe că am fost salvate, dar apoi constat cu stupeoare că acesta se îndepărtează.

Un alt tip apare imediat în prag, ținând în brațe o mitralieră adevărată. Spre deosebire de primul, acesta e înarmat până în dinți și echipat din cap până în picioare într-o uniformă neagră cum doar în filme vezi. Din ureche îi iese o cască de transmisie.

— Au ajuns! îl informează pe primul.

Cine a ajuns? Înghit în sec când bărbatul de culoare se întoarce spre noi.

— Mișcați-vă! ordonă. Și fără gălăgie, că vă pocnesc pe toate!

Tot din instinct le trag pe cele două în spatele meu, ignorându-le hohotele înăbușite de plâns. Sinceră să fiu, și mie îmi vine să plâng, iar eu n-am avut niciodată obiceiul să plâng din orice. Spaima pe care o trăiesc e atât de mare, încât simt cum mă înțeapă ochii și cum trepidez din toate încheieturile, incapabilă să mă stăpânesc și să gestionez cu calm situația.

Lucrurile nu stau prea bine pentru noi în momentul de față, dar refuz să mă supun. Mereu am fost încăpățânată și, când un străin îți cere să mergi cu el, cu siguranță nu o faci.

— Nu mergem nicăieri! comentez.

— Nu mă enerva, târâtură! mârâie iritat. Îți trag un glonț în cap înainte ca măcar să-ți dai seama!

Înghit din nou în sec, puțin înspăimântată de adrenalina care-mi umple corpul tot mai tare, împingându-mă spre un comportament necugetat.

— Nu tu spuneai că trebuie să mă menții întreagă? îl întreb, umezindu-mi buzele uscate cu limba. Elita n-ar fi prea bucuroasă dacă m-ai duce acolo cu un glonț în frunte.

Ochii lui căprui se fac cu o idee mai mari, trădându-i surprinderea. Probabil nu se aștepta să mă folosesc de propriile cuvinte și să-l atac cu ele.

Aflu rapid că mă înșel, când ajunge lângă mine într-o fracțiune de secundă, iar țeava unui pistol mi se fixează în mijlocul frunții, făcându-mă să-mi strâng înspăimântată pleoapele. *Dumnezeule!* Mă cutremur de groază, în timp ce aștept să apese pe trăgaci.

Se pare că nu glumesc deloc, nici el și nici celălalt bărbat, care le pune pe fugă pe celelalte fete din încăperea, fluturând mitraliera spre ele ca să se grăbească. Mia și cealaltă ies din dormitor cu un aer supus, pe când eu nu cutez nici măcar să mai respir, darămite să mă mai clintesc din loc. Țeava pistolului său e încă îndreptată spre capul meu și orice mișcare ar putea să-l facă să tragă

— Mișcă, târfă idioată!

Inspir adânc și le ordon picioarelor să pornească încet spre ieșire, indiferent cât de moi și de instabile sunt acum. Curând, individul ajunge să-mi lipească țeava de ceafă, mergând în spatele meu ca să se asigure că nu mă abat de la traseu.

Cu inima cât un purice, ies din dormitor și nimeresc într-un coridor lung și luminat de câteva apliance. Ezit, legănându-mă pe călcâie, în timp ce aștept să-mi spună în ce direcție ar trebui să-o iau. Nu e ca și când aș cunoaște casa asta sau aș ști ce intenții are.

— În dreapta, șuieră bărbatul, împungându-mă ușor cu pistolul. Dacă faci vreo mișcare greșită, te ciuruiesc!

Continuând să tremur, pornesc pe coridor, trecând prin dreptul mai multor dormitoare identice cu

cel în care m-am trezit. Un gând răzleț îmi trece prin minte, dar mă descotorosesc rapid de el. Nu e o idee deloc bună să-l sfidez și să mă baricadez undeva. Nici nu cred că aș apuca să fac vreun pas spre unul dintre dormitoare, că ar și trage și ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să mor într-o casă străină.

Ajungem curând la baza unor scări din marmură, cu balustradă din sticlă și vedere spre livingul luxos și spațios care ocupă cea mai bună parte din parter. Lângă canapeaua din piele albă, în formă de L, stau aliniat alte fete, iar doi bărbați bine înarmați se asigură că niciuna dintre ele nu mișcă.

Pe măsură ce cobor, treaptă cu treaptă, le număr. Sunt nouă fete, toate blonde și tinere și, totodată, speriate de moarte. Nouă fete care habar nu au ce le așteaptă sau ce le-a fost pregătit.

O adevărată avalanșă pornește în capul meu, amintindu-mi tot ce s-a întâmplat după ce am ieșit din sala de cinema. Prin fața ochilor îmi străfulgeră silueta bărbatului care m-a îngrămădit în toaletă și mi-a injectat ceva în gât și, înaintea să leșin, mi-a spus ceva.

Numărul zece. Sunt numărul zece. Printre nouă blonde necunoscute, sunt piesa neagră care rotunjește numărul fetelor captive din casa asta. Simt cum îmi îngheață sângele în vene de frică, când încerc să mă gândesc pentru ce suntem aici.

Tipul îmi ia pistolul de la cap abia când mă vârlă în rând cu celelalte și se poziționează în fața noastră, aruncând o privire la fiecare în parte, cu un zâmbet enigmatic pe buze. Nimeni nu spune nimic. În afară de niște scâncete jalnice, care trădează cât de speriate sunt câteva dintre noi, e liniște totală.

— John, leagă-le! îi ordonă celui din spate. Dacă mișcă vreuna, o să vă omor pe toate!

Cu noduri în gât, îl urmăresc pe John cum se răsucește pe călcâie și se apleacă spre bagajul negru de pe podeaua din marmură albă. Trage dintr-o singură mișcare fermoarul lung și scoate de acolo un mănunchi de lanțuri groase de care atârnă o serie de cătușe argintii. Când se apropie de noi cu zdrăngănitul lor îngrozitor, tensiunea crește cât ai clipi, plutind deasupra capului meu ca un nor întunecat.

Am ajuns în Iad!

Nemișcată, închid ochii și strâng din dinți, în timp ce acesta ne leagă pe rând, una de alta.

— Leag-o strâns pe brunetă! ordonă iar, bărbatul de culoare care pare a fi un mic șef printre ceilalți. E cam sălbatică. Nu mă interesează dacă o să rămână cu urme. Ultimul lucru pe care îl vreau în dimineața asta este să alerg după ea.

Îl privesc pe John cu coada ochiului cum leagă ultima pereche de cătușe de încheieturile fetei de lângă, care tremură mai puternic decât mine și dă semne că e pe cale să leșine. Ochii lui se ridică apoi pe chipul ei și se fixează pe decolteu, înainte să-i cuprindă brusc sânul între degete și să i-l strângă puternic, făcând-o pe aceasta să se tragă înapoi speriată.

Dumnezeule!

— Nu te juca cu marfa, John!

Șocul care mă lovește în plin mă obligă să-mi întorc capul de la ei și să înțepenesc, terorizată de direcția în care au luat-o lucrurile. Inima aproape îmi explodează în piept din pricina vitezei pe care o prinde într-o singură clipă. În mod normal aș fi încercat să-i

iau apărarea, să sar la gâtul individului și să-l învăț minte să-și țină labele acasă, dar de data asta treaba stă altfel. Instinctul de autoconservare e mai puternic decât latura salvatoare și îmi urlă în minte să stau nemișcată.

Nu vreau să fiu următoarea pe lista lui. Nu vreau să mă pun cu ei. Devin conștientă că, dacă nu-mi țin blestemata de gură, aș putea intra în probleme mai mari decât mine, care cu siguranță mă depășesc.

Apoi îl urmăresc cum se întoarce spre bagaj pentru a scoate o altă grămadă de lanțuri menite să lege și ultimele cinci fete din rând, inclusiv pe mine. Fac apel la toate puterile mele să-mi țin ochii aplecați, ca să nu-l irit. Dacă l-aș privi în ochi când se oprește în fața mea, există posibilitatea s-o ia ca pe o provocare. S-ar putea să nu-i placă felul în care mă uit la el, iar asta ar fi rău pentru mine.

Îmi smulge enervat brațele de lângă corp, poziționându-le în fața lui cu încheieturile unite, pe când eu îmi strâng buzele de teamă, înghițindu-mi scâncetul. Până acum un moment aveam de gând să mă rog de el, însă mi-am dat seama că am toate șansele să mă rog de un bărbat care nu manifestă nici cea mai mică urmă de milă pentru fetele tinere din fața lui, care presimt că o să se transforme curând în carne de tun pentru obsedați sexual, așa cum o s-o fac și eu.

Mi le cuprinde cu cătușele reci și argintii, strângându-le cât poate de tare, până când simt metalul adâncindu-mi-se în piele, apoi trece la următoarea cu o expresie goală și mă leagă de ea printr-un lanț de câțiva centimetri. Mă uit la ale mele. Pielea din jurul cătușelor începe să se înroșească din cauza strânsorii

și nu rezist să nu mă întreb: astea sunt lanțurile unei viitoare sclave sexuale?

Am auzit diverse povești despre asta, despre fete răpite pentru a satisface poftele unor bărbați care nu dau nici doi bani pe faptul că ele nu-și doresc asta. Ajung să fie tratate ca niște păpuși vii, care au un singur scop în viață: să stea dezbrăcate și în pozițiile preferate de client.

Asta o să fiu și eu? O marfă? Doar simplul gând reușește să-mi înfioare pielea de pe brațe și spate și să-mi strângă stomacul într-un ghem de dezgust. Aș minți dacă aș spune că prefer asta, în locul unui glonț în cap.

De îndată ce John termină de legat și ultima fată, se alătură bărbatului de culoare, privindu-ne pe fiecare în parte, ca pe niște exponate ale căror datorie este să stea cumiți ca să fie admirate. Încerc să mă mișc tot mai puțin ca să nu atrag atenția asupra mea, deși asta e cam imposibil. O atrag și fără să vreau, ținând cont că sunt ca o oaie neagră între nouă oi albe.

— Arată jalnic, Jordan! pufnește scurt, strâmbând îngreșat din nas. Sunt pline de praf, ciufulite și cu dâre pe față. Doar nu vrei să le ducem așa în fața lor, nu?

— Cui naiba îi pasă? se răstește Jordan, făcându-ne pe toate să tresărim. Sunt doar niște târfe spălăcite! Nici dacă le speli cu detergent de rufe, nu o să arate mai bine. Hei, tu! zbiară apoi spre cea care izbucnește zgomotos în plâns. Încetează cu smiorcăitul!

Aș compătimi-o, dacă n-aș fi prea ocupată să mă îngrijorez de propriile lacrimi, pe care le simt evadând din colțurile ochilor și alunecându-mi pe

obrajii încinși. E incredibil cât de repede poți ajunge să-ți fie dor de niște lucruri pe care înainte le găseai insuportabile, cum ar fi orașul în care te-ai născut, ai crescut și de care ulterior ai început să fugi sau de ieșirile cu prietena cea bună, pe care nu o mai găsești la fel de distractivă. Acum, când două mitraliere sunt îndreptate spre mine, sunt legată în lanțuri reale și tremur în fața unor străini care m-au răpit, mi-e dor chiar și de părinții mei, cu toate că mereu i-am considerat niște nemernici și pe care în momentul ăsta probabil îi doare în cot de absența mea.

Cine știe ce o să se întâmple cu mine de acum încolo? Cei din fața mea sunt în stare să controleze alte nouă persoane speriate, ale căror instincte de supraviețuire n-au fost niciodată mai puternice, iar asta îmi arată ce șanse de scăpare am.

— Care-i treaba, prințeso?

Jordan se oprește în fața mea cu cei aproape doi metri ai săi și se uită batjocoritor la mine, cum mă străduiesc să-mi înăbuș panica din suflet.

— Nu mai ești atât de vitează, nu? Până acum cinci minute erai tare pornită să te lupți cu mine!

Îmi țin capul aplecat, refuzând să-i răspund. De fapt, evit orice mișcare ce ar putea să-l provoace. Nu mă uit în ochii lui. Respir mai mult superficial, deși simt că mă sufoc. Ar putea să-l enerveze chiar și cea mai mică răsuflare a mea. Cu toate astea, nu-mi pot opri genunchii din tremurat nici cu tot efortul din lume, iar asta pare să-l distreze.

— Eu îți sugerez să te pregătești, fetiço. Habar nu ai ce te așteaptă!

Prinde de marginea lanțului meu și trage cu putere de el, forțându-mă să pornesc. Cătușele din jurul încheieturilor mele mușcă din pielea sensibilă și strâng din dinți, oprindu-mi sâsâitul de durere. Picioarele desculțe fac pași mărunți în urma lui, iar lanțul de care sunt agățată îmi întinde brațele prea tare, dezechilibrându-mă. În spatele meu, celelalte patru fete care sunt legate de același lanț pornesc și ele, împleticindu-se în propriile picioare ca niște persoane bete.

Jordan ne trage spre ușile mari ale vilei, cu clante aurii. Ne oprim în dreptul lor și, cât acesta le deschide larg pe amândouă, lăsând lumina puternică de afară să pătrundă înăuntru și să mă facă să mă strâmb deranjată, caut cu disperare un mod prin care să mai lărgesc strânsoarea.

Renunț, însă, când peisajul se revarsă asupra mea, fermecându-mă și terifiindu-mă în aceeași măsură. O întindere de palmieri înalți, ferigi și drumuri șerpuite, din spatele cărora se zăresc cu greu colțurile unor construcții. Aleea pavată și albă din fața intrării îmi face ochii instantaneu să lăcrimeze, iar Jordan mai smucește o dată de lanț, înainte să strige tare:

— Bine ați venit în Paradisul diamantelor, târfe-
lor!

Capitolul 2

Când am spus că îmi doresc un bronz exotic, nu mă refeream la asta. Jordan ne trage afară din vila impresionantă și imediat simt cum soarele îmi prăjește pielea, iar cătușele cum încep să-mi sfâșie încheieturile mâinilor.

Mă uit pierdută în jurul meu, ținându-mi ochii mijiți ca să-i protejez de razele puternice. Sunt luată prin surprindere de ceea ce mi se așterne în fața lor.

În sfârșit, văd marea. Dincolo de drumurile șerpuite, palmieri și vegetație, se întrezărește plaja, iar în fața ei, o piscină de mărimi olimpice care aproape leagă clădirea din stânga vilei în care ne-am trezit, de clădirea paralelă. Cred că are aproximativ un kilometru.

Arată ca o insulă din Hawaii, însă nici eu nu cred că mai suntem în America. Îmi întorc capul ca să arunc o privire asupra vilei din care am ieșit. E o construcție modernă, cu pereți mari din sticlă și beton și cu acoperiș plat. O construcție pe care doar oamenii bogați și-o permit.

În doar câteva momente, îmi dau seama că ne aflăm într-un loc perfect mascat într-un resort destinat vacanțelor exotice, dar care cel mai sigur servește în cu totul alt scop. Vilele extravagante din sticlă sunt așezate în U, cu o distanță de doar câțiva metri una de alta și toate arată aproape identic. Sunt legate de alei pavate – ca cea de sub picioarele mele goale și murdare

–, care se întâlnesc chiar în mijlocul așezământului, acolo unde o fântână arteziană ce întruchipează o femeie complet goală și cu trăsături grecești oferă peisajului un aer elegant și luxos.

Jordan ne conduce de-a lungul aleii, trăgând de lanțul de care sunt agățată de parcă ar conduce o haită de câini, nu oameni. Înghit în sec, străduindu-mă să nu-mi arăt uluirea stârnită de loc sau de situația în care mă aflu. Trecem de vila de vizavi și ne apropiem de centrul locației și de cea mai impresionantă clădire dintre toate – o casă din sticlă, cu trei etaje și arhitectură complicată. Instinctul îmi spune că acolo se petrec toate grozăviile, după ușile duble din sticlă opacă și vedere la plajă.

În spatele nostru, John le conduce pe celelalte cinci fete, mergând tăcut pe lângă ele și ținând strâns mitraliera în brațe, de parcă s-ar aștepta ca cineva să facă vreo mișcare greșită. Cu capul întors spre el, nici măcar nu-mi dau seama când încetinesc pasul, atrăgând asupra mea atenția lui Jordan, cât și furia lui.

Când mă aștept mai puțin, acesta trage de lanțul din față cu toată puterea sa, trântindu-mă fără efort în genunchi, iar pe următoarea fată din rând făcând-o să se prăbușească peste mine. Îmi simt pielea cum se freacă de pavaj și se julește, dar îmi înhaț imediat limba între dinți și mușc cu putere, oprindu-mi la timp geamătul de durere.

— Ți-am spus eu să te oprești? se răstește. Te oprești abia când îți spun eu! Ridică-te naibii de acolo!

Sub potopul de înjurături pe care le revarsă asupra mea ca pe o avalanșă, îmi încordez maxilarul și mă ridic cu mișcări stângace, evitând să-mi privesc prea

mult genunchii acum sângerânzi, care dor aproape la fel de tare ca încheieturile mâinilor. Gafa mea îl face pe acesta să grăbească pasul, dându-mi de înțeles că e gata să ne pedepsească pentru lentoarea și existența noastră patetică.

Simt cum îmi vine din nou să plâng. Alte patru vile se rânduiesc după cea care domină locul cu toată splendoarea ei. N-am idee la ce servesc, dar ceva mă face să cred că o să am timp suficient să aflu.

Nu observ nicio cale de scăpare din locul ăsta blestemat. Cu toate că arată ca un loc în care ai vrea să-ți petreci întreaga viață, cu burta la soare, are o energie negativă ce îmi dă de înțeles că o să trec prin clipe groaznice până o să plec de aici – asta dacă o să mai plec vreodată. Nu e ca și când n-ar fi dificil de prezis motivul pentru care ne aflăm aici, în lanțuri, conduse de niște bărbați înarmați care nu glumesc deloc.

Cu coada ochiului observ un teren de tenis în apropierea piscinei uriașe, înainte ca alte două lacrimi să-mi cadă pe obraji fierbinți.

Jordan ne trage după el cu putere, ocolind fântâna. Fac abstracție de plânsetul fetei din spatele meu, fiind ocupată să caut cu disperare ceva ce mi-ar putea oferi măcar o urmă de speranță că pot scăpa din infernul ăsta.

Inspir adânc, continuând să merg chiar dacă îmi iau răgazul de a-mi închide ochii pentru o clipă îndelungată. ăsta sigur e vreun coșmar și o să mă trezesc curând în patul meu de acasă, în siguranță. Încă îmi vine greu să cred că mi se întâmplă mie așa ceva – mie, care la viața mea tot ce am făcut mai palpitant a fost să

beau bere cu pâlnia și cu furtunul la una dintre petrecerile studențești.

Urletele constante ale pescărușilor, care se abat asupra noastră ca un cântec menit să te îngrozească și mai tare, nu mă ajut prea mult în situația în care abia sunt în stare să-mi mențin cumpătul.

Vila ne așteaptă cu ușile larg deschise, dovadă că cineva a fost informat de venirea noastră. *Elita, oare?* Indiferent cine sunt cei care ne-au adus aici, probabil că ei sunt cei care conduc locul ăsta și motivul principal pentru care inima mea o ia la goană de îndată ce ajungem în dreptul treptelor de marmură din fața intrării.

Deși toate instinctele îmi cer să fug acum, cât încă suntem afară, le înăbuș vocile gălăgioase din capul meu. Locul ăsta e ca o fortăreață, iar eu îmi amintesc rapid că sunt legată de alte patru fete, care sigur mă vor împiedica. Am nevoie de un plan mai elaborat ca să scap de aici vie și nevătămată, căci îmi place la nebunie să cred că, dincolo de toate astea, există civilizație.

E imposibil să fim singuri pe insula asta, nu?

Doi paznici la fel de înarmați ne ies în întâmpinare, poziționându-se de-o parte și de alta a ușilor din sticlă. Urc cele trei trepte, simțind din prima secundă răceala binevenită a marmurei care îmi răcorește tălpile încinse și care continuă și după ce trecem pragul parterului imens.

Trecem pe lângă mai multe încăperi și energia devine brusc mai grea. Prima pe care o văd e livingul impresionant și decorat în alb, care are puterea de a mă lăsa puțin cu gura căscată. Are ieșire la terasă, prin uși glisante.

În cealaltă parte a coridorului lung e o bucătărie deschisă și despărțită de un bar. O femeie aflată la vreo cincizeci de ani, cu șorț de servitoare, își face de lucru în dreptul aragazului, ignorându-ne prezența cum nu se poate mai bine. Ai crede că nici nu ne vede, dar observ pe fața ei cât efort depune să nu-și ridice privirea. Aproape că are o grimasă.

Înghițind în sec, mă opresc când și Jordan o face. Vizavi de scările care duc la etajul cu balcon interior și vedere spre living, e o ușă care nu dezvăluie nimic din ceea ce s-ar putea afla dincolo de ea. Paznicul o deschide fără ezitare, înainte să tragă de lanțul de care atâră și să mă vâre înăuntru.

Mă trezesc într-o încăpere mai mult lungă decât lată, cu cei doi pereți exteriori din sticlă. E ca o sală de conferințe, dar mai mare decât ar putea fi necesar.

În timp ce Jordan ne aliniază lângă perete, ca la spânzurătoare, ochii mei rămân fixați pe armele de pe masa lungă din mijloc. Cinci scaune de piele neagră întregesc peisajul și așa morbid.

— Dezleagă-le, îi cere lui John cu același ton de Comandant. Dacă mișcă vreuna...!

Bărbatul de culoare se uită în special la mine, parcă atenționându-mă să stau pe fundul meu, altfel o să sfârșesc rău. Nici nu mă îndoiesc că de data asta mi-ar trage un glonț în cap dacă m-aș clinti de lângă perete – ceea ce cu siguranță nu voi face.

În schimb, bărbatul care ne-a legat de la început se poziționează în fața mea, scoțând de nicăieri o cheie pentru cătușele care mi-au nenorocit încheieturile. Le desface cu o concentrare ridicolă, iar eu profit de moment și arunc o privire spre peretele din sticlă, ce

dezvăluie o bună parte din ceea ce se află în spatele vilei. Văd colțul unei alte clădiri, evident mai mici decât cea în care ne aflăm și, în spatele ei, un adevărat heliport. Elicopterul negru, care strălucește de-a dreptul în bătaia soarelui, probabil e același pe care l-am auzit mai devreme.

De îndată ce cătușele strânse îmi eliberează încheieturile acum roșii, o senzație de eliberare pune stăpânire pe mine și mi le masez alene, în speranța că asta mă va scăpa de dureri.

— Ce facem aici? Întrebă Mia deodată, imediat ce e la rândul ei eliberată. Urmează să ne întâlnim cu șeful tău sau ne-ai adus aici doar ca să ne plimbi puțin?

Jordan face un pas spre ea, făcându-ne pe toate să ne încordăm la comandă. Sinceră să fiu, mă aștept s-o pocnească în orice clipă.

— Ți se pare că sunt dispus să-ți răspund la vreo întrebare? vrea să știe, vorbind atât de încet printre dinți, încât abia îl aud. Nu țin minte să-ți fi dat voie să deschizi gura.

— Acum trebuie să cer și aprobare?

Îmi strâng pleoapele, înjurând în gând. Nu-mi dau seama dacă acum e curajoasă sau dă dovadă de o prostie fără margini. Cert e că e o idee extrem de greșită să-l ia pe acesta peste picior, mai ales când poartă la centură un pistol adevărat, cu gloanțe reale.

— Cred că măcar atâta lucru pot să fac și eu, odată ce am fost adusă la capătul ăsta de lume, cu forța!

Bărbatul oftează scurt, prinzându-și mâinile la spate pentru câteva momente. Apoi, pe neașteptate, o lovește pe aceasta cu pumnul în coaste, tăindu-i atât graiul cât și răsuflarea. Un cor de icnete de groază

acaparează încăperea. Tresar până și eu, înspăimântată să o văd pe Mia prăbușindu-se la picioarele lui cu un geamăt profund, înainte să înceapă să plângă.

Acum mi-e clar. Țsta nu e Iadul, ci ceva mult mai rău. E Purgatoriul, aici unde toți bărbații din fața noastră sunt niște diavoli care ne vor omorî în moduri groaznice și fără să clipească, dacă nu ne supunem. Și oricât aș încerca să mă pregătesc psihic pentru momentele de coșmar prin care urmează să trecem, nu reușesc deloc să mă concentrez.

Sunt terifiată, iar inima mea e de acord cu mine. Îmi bate exagerat de tare în piept, că mă aștept să explodeze. Sângele îmi pompează prin vene cu viteza luminii și mintea mi-e întoarsă pe dos de frică. Nu mă pot gândi la nimic salvator acum, care ar putea să mă scoată din rahatul în care mă aflu.

Tresar din nou, când Jordan o lovește pe Mia cu vârful bocancului, de parcă pumnul încasat n-ar fi fost îndeajuns să ne pună la locul nostru sau să-i închidă ei gura. Nici măcar nu mă mai pot uita la ei. Îmi mut privirea spre fereastră, stând cât pot de dreaptă lângă perete.

Cineva să ne scoată de aici. Acum!

— Asta o să se întâmple de fiecare dată când o târfă dintre voi o să o facă pe deșteapta în fața mea! tună dintr-odată. Nu o faceți pe vitezele, scârbelor! Data viitoare când mai deschideți gura fără să fiți întrebate, o să vă jumulesc pe toate! O să vă aliniez în șir indian și o să fac masacru!

Îmi simt bărbia tremurând la fel de tare ca genunchii. Cu brațele pe lângă corp, aștept orice are să urmeze. Cumva, în sinea mea, știu că am fost aduse aici

pentru a ne întâlni cu cei din elită. Faptul că am fost scoase toate, imediat ce elicopterul acela a zburat pe deasupra vilei, nu poate fi o coincidență.

Probabil că vor să vadă cu proprii ochi cu ce s-au ales și, totuși, nu-mi pot scoate din cap ideea că eu nici n-ar fi trebuit să mă aflu aici. E destul de evident că toate cele nouă fete respectă cu strictețe un tipar pe care eu nu-l ating în nicio privință.

Apoi ușa se deschide, iar capul meu se întoarce spre ea din reflex. Inima îmi urcă instantaneu în gât când primul bărbat pătrunde în încăpere cu un mers elegant, îmbrăcat tot în negru. Costumul fără cusur și cămașa neagră, asortată la o pereche de pantofi lucioși, sunt dovezile clare că, oricine ar fi el, e obscen de bogat. Ochii lui căprui nici măcar nu se întorc spre noi în timp ce ocolește masa cu cei un metru și optzeci ai săi, și se așază pe primul scaun. Păru-i șaten e prins într-o coadă mică și are chipul unui om rău. Foarte rău.

E urmat îndeaproape de un altul, îmbrăcat la fel de elegant. Spre deosebire de primul, acesta își ridică pentru o clipă ochii albaștri spre noi, înainte să-i fixeze pe partenerul lui. Înalt, masiv și cu părul blond tuns periuță, arată ca un boxer profesionist, în ciuda atitudinii relaxate cu care intră. Are mâinile adânc înfipite în pantalonii croiți special pentru el.

După o secundă scurtă, cât o clipire, amândoi ajung să se uite la mine și doar la mine, cu sprâncenele ușor arcuite în semn de confuzie. Aș vrea să spun că e doar o simplă coincidență, până când al treilea – care intră în încăpere, aducând după el un nor negru de furtună – are exact aceeași reacție ca și ceilalți doi. Brunetul abia apucă să ocolească masa, că ochii lui

negri se și ridică instantaneu pe mine. Rămâne pe picioarele lui lungi cât mă studiază din cap până în picioare, înainte să pufnească disprețuitor și să se prăbușească în scaun cu o mișcare lipsită de eleganță, comportându-se de parcă nu ar avea nici cea mai mică plăcere să se afle aici. Cu toate astea, e la fel de elegant și tulburător ca partenerii lui.

Apoi intră al patrulea bărbat, făcându-mă să mă întreb cât mai rezistă inima mea, și din prima clipă îmi dau seama că e cel mai înțepat dintre toți. Atitudinea sfidătoare pe care o are, stând cu bărbia ridicată în semn de mândrie, scoate la iveală ce părere are despre el însuși, poate una mai bună decât ar merita. Deși eu sunt sigură că sângele lui are aceeași culoare ca al meu și al tuturor celor din sală, comportamentul pe care îl afișează în fața noastră mă ajută să înțeleg că pe al lui îl consideră albastru și că părul lui șaten, tuns periuță, e acoperit de o coroană care există doar în mintea sa.

Cu costumul lui negru, la patru ace, se apropie de scaunul destinat și se așază cu o mișcare regală, înainte să-și pună piciorul drept peste celălalt. Ochii lui albaștri ca marea se ridică pentru o clipă abia după ce se face confortabil, lăsându-se pe spătarul din piele.

Nici nu-mi dau seama când Mia se ridică de pe podea și își reia locul sau când Jordan se trage lângă perete, luând poziția de drepti. Încă nu sunt în stare să mă calmez. Lângă cei patru bărbați, un scaun a rămas liber și ceva îmi spune că, oricine ar fi cel care o să-l ocupe, o să mă surprindă cel mai tare.

Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru el. Totul devine o bulă în care timpul pare să încremenească, în momentul în care trece pragul cel de-al cincilea

membru. Ochii mei curioși urcă lent pe picioarele lungi, auzindu-mi propriul șuierat cum plonjează printre buzele întredeschise. Pe măsură ce privirea-mi urcă pe el, cățărându-se pe costumul perfect, croit pe talie, devin brusc conștientă de propriile bătăi ale inimii.

Bum! Bum! Bum!

Mă opresc cu ea asupra feței lipsită de defecte și simt dintr-odată nevoia de a-mi trece degetele prin părul lui brunet și dezordonat, dorindu-mi să i-l aranjez, pe când sângele mi se înfierbântă în vene cu fiecare pas pe care îl face.

Atât de tânăr! Am impresia că toată perfecțiunea din lume i-a fost dăruită lui pe o tavă din aur, special ca să mă facă pe mine să uit cum să mai respir și că e un om rău. În momentele astea, pot jura că puțin îmi pasă dacă mă sufoc. Îmi taie răsuflarea doar ridicându-și ochii verzi ca ferigile și lăsându-i să poposească pe chipul meu din ce în ce mai fierbinte.

Expir tot aerul pe gură, necutezând să-l scap din priviri cât se apropie de masă. Sunt complet ruptă de realitate, mai ales că nici el nu mă mai slăbește, măcar cât să îmi potolesc inima din piept. Se oprește în fața scaunului destinat lui, învârtind un trabuc între degetele tatuante și, cu un rânjet prevestitor de probleme în colțul gurii sale perfecte, ce explodează a aroganță, mă readuce rapid cu picioarele pe pământ, ajutându-mă să ies din transa în care am căzut și să clipesc debusolată, simțindu-mă de parcă aș fi fost drogată până acum și abia ăsta e momentul în care realizez unde sunt și ce mi s-a întâmplat.

Revino-ți în fire, Ellie!

Remarc cu stupeoare că toți cinci sunt neașteptat de tineri. Nu cred că vreunul dintre ei are peste douăzeci și cinci de ani, dar aș putea cu ușurință să mă înșel. Doar mă uit la ei și aflu cum miroase bogăția extravagantă. Chiar și de lângă perete observ detaliile care-i definesc în întregime, în afară de costumele elegante sau parfumul puternic care plutește în aerul dintre noi. Ceasuri scumpe se întrezăresc la încheietura fiecăruia, asortați la butonii strălucitori.

Toți cinci stau în fața noastră și toți cinci mă privesc în mod special, cu toate că n-am spus și n-am făcut nimic care să le atragă atenția.

— Jordan, vorbește primul, pe un ton grav. De ce e brunetă?

Face semn din cap spre mine, iar Jordan se întoarce, studiindu-mă într-un fel de parcă abia acum mă vede pentru prima dată.

Întrebarea pe care acesta o pune îmi confirmă cumva bănuiala. Chiar n-ar fi trebuit să mă aflu aici. Asta până când cel de-al cincilea membru îmi spulberă orice idee, replicând sec:

— Comandă specială.

Privirea mi se întoarce spre el, confuză. Deși a rostit doar două cuvinte, remarc nota răgușită din glasul lui neașteptat de masculin, care îmi strânge stomacul într-o bilă dureroasă.

Ceilalți patru se uită și ei la el, vizibil mirați.

— Doar că nu țin minte să o fi comandat cu genunchii juliți.

— Parcă regulile erau simple, mormăie al treilea, cu o alură plictisită. Doar blonde, optsprezece ani, orfane. Trei aspecte simple, Keith.

Keith...

— Și cu toate astea, tocmai ne-am trezit cu o brunetă printre noi, completează al doilea, pe un glas vesel.

— Faptul că e brunetă nu e singura problemă, comentează primul, iritat. Voi nu vedeți cum arată? E mult prea scundă și mult prea grasă pentru ce avem noi nevoie!

Mă uit oftică la el, deși n-ar trebui să mă simt jignită în astfel de circumstanțe. Bănuiesc că ar trebui să mă bucur de faptul că nu coincid cerințelor și să sper că înălțimea și condiția mea fizică mi-ar putea aduce libertatea.

— Nu-i nimic, replică Keith, nonșalant, lăsându-se pe spătarul scaunului său, în timp ce mă studiază minuțios. Cu puțin sport și îngrijire, o putem aduce la condiția necesară. Acum pun pariu că nici măcar epilată nu e.

Pufnesc oripilată, atrăgând întreaga atenție asupra mea, înainte ca gura să mă ia pe dinainte și vocea să-mi tune în sală:

— De ce nu vii aici să verifici, javră împutită?! O să-ți iau capul de pe umeri cu mâinile goale!

De nicăieri, o palmă plonjează spre mine, lovindu-mă cu putere peste obraz. Mă ciocnesc de peretele din spatele meu, dar rămân în picioare și, când mă întorc spre Jordan, îl găsesc la un singur pas distanță, privindu-mă cât poate de criminal. Mișcarea lui nu poate decât să mă înfurie și mai tare, cu toate că obrazul lovit începe să pulseze de durere.

— Nu la față, idiotule! exclamă Keith, la fel de relaxat. Fața e tot ce are mai bun fata asta. Măcar ea să rămână întregă, dacă restul corpului e jalnic.

— Dacă e jalnic, de ce m-ați adus aici?! mă răstesc enervată. Dați-mi drumul! Ce naiba e locul ăsta?!

— Taci odată, târfă afurisită! zbiară Jordan, oprindu-mă rapid din vorbit.

Îi arunc cea mai urâtă privire a mea, înainte să o las să cutreiere peste cei cinci bărbați de la masă, ferindu-mi părul lung din fața ochilor.

— O să afli la momentul potrivit, răspunde primul, cu un calm ieșit din comun. Deocamdată nu pleacă nimeni de aici, așa că vă sugerez să uitați tot ce ați știut până acum. Cu cât mai repede renunțați la vechea voastră viață, cu atât mai devreme o să vă obișnuiți cu ideea că acum sunteți carne de tun și nimic altceva.

— Adică prostituate? îl întreb printre dinți.

În schimb, celelalte fete icnesc la impactul pe care îl are întrebarea mea asupra tuturor, mai puțin al celor șase bărbați din încăpere. Probabil că ei sunt obișnuși cu asta, pe când pentru mine era un simplu subiect de film.

Individul cu părul prins într-o coadă mică își arcuiește sprâncenele, surprins.

— Ți se pare că avem fețe de traficanti? mă întreabă apoi, calm. Ți se pare că eu, cel puțin, mi-aș pierde timpul cu ceva complet... nesatisfăcător și nefolositor în aceeași măsură?

— Slăbește-o puțin, Ryder, îi cere Keith, nonșalant, privindu-mă doar cu coada ochiului. Habar nu are pe ce planetă trăiește.

— Nu, zău?! pufnesc ofticată. M-ați răpit dintr-un cinematograf și m-ați adus aici, iar apoi mi-ați spus să-mi iau „adio” de la viața mea! zbiez. Oricum, cine naiba sunteți voi?!

Al treilea din rând doar oftează, în semn că începe să fie plictisit de discuția asta. Oricare ar fi răspunsul, mă îndoiesc că au vreun chef să ne dea niște explicații.

Dacă nu sunt traficanti, atunci pentru ce suntem aici? Să le ținem de urât?

— Păpușă, ai grijă ce scoți pe gura aia! mă apostrofează Keith, schimbându-și halucinant de repede atitudinea.

Din omul calm, care nu dă nici doi bani pe agitația mea, ajunge să mă privească într-un fel care-mi zbârlește părul de pe ceafă. Ochii lui verzi mocnesc de furie și încruntătura de pe chip îl face să arate ca un bărbat capabil de orice.

Cumva, toată atitudinea lor reușește să mă scoată din sărite. Împing nervoasă mâna care se întinde spre mine, îndepărtându-l pe Jordan cu o mișcare violentă, înainte să mă apropiu de masă, cu ținta direct spre ultimul din rând. Nu contează cât de tulburător e sau cât de urât mă scrutează, parcă atenționându-mă că sunt pe cale să întrec măsura și s-o încurc.

Spre deosebire de celelalte fete, care nu îndrăznesc să deschidă gura, eu n-am de gând să-mi accept soarta doar pentru că niște tipi în costume mi-o cer.

Tremurând, mă opresc abia când ajung în fața lui Keith și tot ce ne desparte e masa lată dintre noi. Imediat, mă simt și mai răscolită de răutatea cu care se uită la mine. Mă face să cred că deja își plănuiește în gând cum să scape de mine mai repede, că nu

apreciază deloc tupeul pe care i-l flutur pe sub nas, în ciuda faptului că singura armă pe care o am împotriva lui e pălăvrăgeala.

Dar n-am în plan să mă dau bătută. Dacă o să fie necesar, o să mă lupt cu toți cinci și tot o să plec de aici, într-un fel sau altul. Poate că vocea din capul meu îmi spune că o să regret amarnic tot avântul ăsta, însă trebuie să încerc. Deși în fața noastră stau înșirate mai multe arme, fiecare la îndemâna lui, trebuie neapărat să mă agăț de speranța mică pe care o am.

Așadar, nu ezit să mă aplec ușor peste masa dintre noi și să mârâi întrebarea:

— Dacă nu, ce?

El rămâne tăcut. Se uită lung la mine, cu maxilarul încordat de nervi și cu flăcări jucându-i în ochi ca niște avertismente cât se poate de reale.

Apoi ridică o mână, dar nu spre mine. Când mă întorc, îl găsesc pe Jordan la un pas distanță, cu o figură care exprimă clar cât de nervos e acum, dar și cu un aer ușor derutat.

— Vreau să plec acasă. Acum! adaug la fel de hotărât.

— Asta nu o să se întâmple, mi-o trântește sec. Cu cât te lupți mai tare cu noi, cu atât mai greu o să-ți fie. Habar nu ai ce de lucruri îngrozitoare aș putea să-ți fac, dacă mai ai vreodată tupeul doar să mă privești în ochi! Acum treci la locul tău și ține-ți blestemata de gură, până nu mă răzgândesc în privința ta și te arunc direct la rechini!

Strângându-mi pumnii pe lângă corp, mă întorc doar cu o idee spre Jordan, a cărui mână e întinsă deja

spre mine să mă apuce, însă tot nu pot renunța atât de simplu, fără o bătălie.

Mă răsucesc cu o singură mișcare și mă întind peste masă, apucând primul pistol care-mi cade la mână, înainte să-l îndrept spre fața lui Keith și să apăs trăgaciul, toate într-o fracțiune de secundă.

În primul moment, totul din mine se bucură de o victorie prematură. Adrenalina care-mi pompează în vene cu viteza luminii mă face să apăs de câteva ori pe trăgaci, dorindu-mi prea tare să aibă parte de o moarte violentă și nu-mi mai pot controla reflexele.

Un cor de icnete pornește în spatele meu.

Dar apoi, în al doilea moment, totul se destramă cu aceeași viteză, mai ales când mintea mea acum înceată își dă seama că nu s-a petrecut nimic și că, oricât de insistent aș apăsa pe trăgaci, Keith rămâne la fel de viu.

Se întunecă la față. Din bărbatul atrăgător pe care l-am văzut intrând în toată splendoarea lui, ajunge să arate ca un coșmar. Îmi lasă impresia că o să i se ivească subit o pereche de coarne.

Mă uit stupefiată la pistolul descărcat din mâna mea, care n-a fost nimic altceva decât o capcană în care am căzut inevitabil. Probabil mi-aș fi dat seama de asta, dacă rațiunea mea ar mai fi funcționat de când am ajuns în locul ăsta.

Cu toate astea, nu pot decât să-mi declar înfrângerea în fața lui și să sper că mișcarea pe care am făcut-o n-o să-mi aducă pedepse de neîndurat.

Nu-i cunosc, așa că nu știu ce le poate pielea. Nu știu nici de ce m-au adus aici sau ce vor să facă cu mine. Cu siguranță am călcat pe nervi persoanele

nepotrivate, în mâinile cărora stă viața mea și, la cum mă privește Keith acum, sunt sigură că o să profite la maximum de ea.

Așa că nu mă opun când Jordan mă agață de braț, probabil cu gândul să mă ducă înapoi la locul meu. Sunt suficient de inteligentă și de speriată încât să știu că acum nu mai e o idee la fel de strălucită să mă opun.

După ce îmi smulge pistolul fără gloanțe din mână, îl las să mă întorcă și să mă tragă spre el, înaintea ca un șuierat discret să-mi explodeze în ureche și o șuviță din părul meu brunet să-mi cadă la picioare, împrăștiindu-se pe podea. Îmi încremenește inima și, totodată, trupul.

Îmi ridic cu lentoare ochii înlăcrimați, oprindu-i pe săgeata înfiptă în perete, în apropierea capului uneia dintre blonde. Nici măcar nu mai cutez să respir, mai ales când mă gândesc cu teroare că săgeata aceea putea oricând să mi se înfigă în ceafă și să mă doboare.

Abia acum îmi dau seama cu exactitate ce greșeală mare am făcut, agitându-i. Când îl văd pe Keith în picioare și ținând o arbaletă adevărată în mâini, înțeleg că nu o să mai ies niciodată de pe insula asta dacă nu mă supun lui – oricine ar fi el.

— Data viitoare nu o să mai ratez, replică pe un ton grav, care mă atenționează că vorbește serios. Următoarea săgeată o să fie direct în gât, așa că depinde doar de tine dacă o să mai fie o dată viitoare sau nu.

Înghit în sec, luată prin surprindere când inima mi-o ia la goană dintr-odată, terifiată și mică precum un bob de mazăre. Bate cu o greutate atât de mare, că simt senzația de leșin cum îmi cuprinde picioarele și

urcă lent. Ar fi pentru prima oară când aş leşina de spaimă.

— Jordan, du-o în Grădina Edenului, îi ordonă Ryder prompt.

Grădina Edenului? Mintea mea înceţoşată se mişcă prea greu şi nu înţeleg ce vrea să spună. În orice caz, nimic din ordinul lui direct nu îmi sună ca ceva ce mi-ar aduce o oarecare plăcere.

Sunt gata să mă lupt la nivel fizic cu Jordan, însă acesta nu apucă să mă târască spre uşă.

— Nu! replică Keith sec, aşezându-se pe scaun. Du-o în rând.

— Glumeşti, nu? îl întreabă Ryder, uimit. Acum o secundă a vrut să te omoare. Dacă pistolul ăla era încărcat, toate gloanţele ar fi fost în tine în momentul ăsta.

Keith doar rânjeşte, necutezând să mă scape din ochi. Ceva din atitudinea lui se schimbă iar, făcându-mă să clipesc dezorientată. Nu mai arată ca şi când şi-ar dori să vină la mine şi să mă omoare cu propriile mâini, ci de parcă şi-ar fi pregătit în mintea lui o metodă perfectă de tortură cu care să mă pedepsească.

Încă nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta, că am ajuns la un grad așa de înalt de teamă, încât nu mă mai pot opri din tremurat.

— Am altă pedeapsă pentru ea, rosteşte apăsător, fără să se străduiască să-şi şteargă surâsul de pe buze.

Jordan mă împinge înapoi la locul meu din capul rândului, unde simt că îmi pierd tot curajul de a mă mai împotrivi în vreun fel. Promisiunea lui Keith sună atât de periculos, că devin ferm convinsă că o să mă

târască prin toate cele nouă cercuri ale iadului, înainte să se declare mulțumit.

Cu gura închisă și noduri în gât, îl urmăresc pe bărbatul de lângă Keith – cel cu aer arogant și mers încrezut – care se ridică, ocolește masa și se apropie de prima față din rând. Cu coada ochiului îl văd oprindu-se în fața ei cu o postură perfect dreaptă și cu mâinile strânse la spate, în timp ce o studiază doar din priviri din cap până în picioare.

Pentru prima oară de când am ajuns aici, aceștia fac ceea ce probabil e motivul pentru care am fost aduse: ne studiază. Cu ochii lui albaştri, șatenul o descoase pe fiecare în parte, negrăbit și cu o expresie de atotcunoscător.

— Cum te cheamă? o întreabă apoi pe fata din mijlocul rândului, uitându-se la ea plictisit. Fă un pas în față, te rog.

Aceasta face un pas spre el, cu fața aplecată și cutremurându-se din toate încheieturile, de parcă s-ar aștepta să fie lovită în orice moment.

— Cum te numești? o întreabă iar.

Fata bâiguie ceva încet, făcându-l pe acesta să se aplece spre ea.

— Mai tare!

— Ashley.

— Ashley, nu te mișca de aici.

Apoi tipul trece la următoarea, studiind-o minuțios, lăsând-o pe Ashley înlemnită. Nu pot să nu mă întreb ce are de gând să facă cu ea și care e motivul pentru care a scos-o din rând, însă cred că am alte lucruri pentru care ar trebui să mă îngrijorez acum, cum ar fi propria-mi siguranță.

Doar plimbarea lui relaxată, de la o fată la alta, reușește să îmi pună nervii sub presiune. Îmi ling de mai multe ori buzele uscate, încercând să fac față tensiunii la care suntem supuse toate.

Pe lângă că nu îndrăznește niciunul să ne spună care e motivul pentru care suntem aici, totul devine din ce în ce mai straniu, ca un film de groază derulat în reluare. Tipul mai scoate o fată din rând, iar pe restul le analizează într-un mod pervers.

Când se oprește în fața mea, nu mai sunt capabilă nici să-mi stăpânesc gâfâitul accelerat de frică, darămite tremurul incontrollabil al trupului. Teama pe care o eman prin toți porii îl face pe acesta să mă privească distrat, de parcă s-ar bucura în sinea lui că primește o astfel de reacție.

Ochii lui albaștri cad apoi pe corp, poposind câteva secunde asupra sânilor, înainte să alunece cu lentoare pe abdomen. Îl aud vag pufăind dezaprobat și îmi reamintesc subit că nu corespund cerințelor stricte pe care le au. Pe lângă că nu sunt blondă, orfană și n-am optsprezece ani, nici corpul meu împlinit nu se conformează așteptărilor. Nu sunt înaltă și suplă și probabil că astea sunt caracteristicile care-l fac pe acesta să strâmbă din nas de neplăcere și să ofteze.

— Jordan, replică moale, întorcându-se spre el. Scapă de cele două.

Face semn din cap spre cele două fete ieșite din rând și o furtună de panică se năpustește asupra noastră, în special când doi paznici dau buzna în sală și le târăsc afară. Îmi îngheață sângele în vene când îmi dau seama că ar putea fi omorâte, pur și simplu, la fel cum am putea fi oricare dintre noi. Doar gândul ăsta

mă mai ține înlemnită, căci nu vreau să fiu în locul lor acum.

Mi-am învățat astăzi lecția. Fiecare e pentru el. Fiecare își pune propria viață pe primul loc. Deși toate instinctele îmi cer să le ajut, le înăbuș și, în schimb, îmi strâng pleoapele, făcând uz de toată răbdarea și inteligența de care sunt în stare ca să rămân neclintită.

Ceilalți patru se ridică de pe scaune în același timp și ies pe rând din încăpere, lăsând în urma lor teroare și panică, dar zero răspunsuri.

Cel de-al cincilea se întoarce din nou spre Jordan, dar cu ochii lui albaștri ațintiți asupra noastră, trecându-i de la una la alta de parcă s-ar uita la niște piese de muzeu, nu la niște ființe umane terifiante, care plâng în tăcere și se străduiesc să facă față noilor lucruri prin care trec.

— Ocupă-te de ele, îi cere. Vreau să arate perfect. Ne-am înțeles? îl întreabă apoi, întorcându-și capul spre bărbatul de culoare, care doar încuviințează. Ca niște păpuși.

Vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor săi de stofă, ne mai aruncă o singură privire, înainte să părăsească încăperea și să trântască ușa în urma lui.

Capitolul 3

Jordan ne conduce în clădirea de lângă vila în care ne-am trezit și abia după ce intrăm, îmi dau seama care e scopul ei. Livingul e decorat ca o sală de așteptare, iar pe pereți sunt câteva postere medicale, așa cum găsești doar în clinici.

Bineînțeles că locul ăsta are și o clinică...

Tăcută, mă așez pe primul scaun de lângă perețele din sticlă, privindu-l pe Jordan cu coada ochiului, cât și pe ceilalți doi paznici care ne-au însoțit până aici. N-am idee ce urmează să facem la clinica asta, însă nici nu mă grăbesc să pun prea multe întrebări.

Sunt confuză. Confuză în legătură cu motivul pentru care am fost aduse în Paradisul ăsta – motivul pentru care eu am fost adusă. Nici nu cred că vreau să-l aflu, dacă este să fiu sinceră cu mine, pentru că există șanse impresionante să fie mai rău decât la ce mă gândeam.

Dacă nu ne vor pentru prostituție, atunci pentru ce? Ne-au târât până în colțul acesta de lume, bine controlat de cinci maniaci perversi, iar acum sunt într-o clinică, așteptând Dumnezeu știe ce – asta dacă mai există vreun Dumnezeu pe undeva.

Oare îmi duce cineva lipsa în Cincinnati? Oare mă caută cineva? Sau mai bine spus, oare o să mă găsească?

O femeie cu trăsături latino și îmbrăcată într-un halat alb, de doctor, iese din încăperea care ar fi trebuit să servească drept bucătărie. Se apropie cu pași

mărunți de noi și arată scurt cu degetul spre mine, făcându-mă să mă încordez pe scaun.

— Ridică-te! îmi ordonă Jordan.

Mă ridic, apoi mă uit nedumerită la femeia de statură mijlocie și de vreo patruzeci de ani, cu părul castaniu, prins în coc la spate. Nu-mi spune nimic când se întoarce pe călcâie și pornește înapoi spre ceea ce pare a fi un cabinet de consult, dacă nu mă înșel. Înțeleg din privirea pe care mi-o aruncă Jordan că trebuie s-o urmez, așa că nu stau pe gânduri până să pornesc după ea.

Așteaptă cu ușa deschisă până trec ezitant pragul, uitându-mă curioasă în jurul meu. În partea dreaptă a încăperii lungi e un banc de lucru, pe suprafața căruia sunt înșirate diverse teancuri de hârtii. În mijloc e o masă mică și pătrată, cu două scaune, în timp ce în partea stângă tronează un scaun ginecologic, ocupând aproape tot spațiul de la ușă spre perete.

Dr. Lopez – după ecusonul prins în piept, de halat –, îmi face semn din mână să mă așez pe scaunul din fața măsuței, lăsându-mi senzația că ori nu își dorește să vorbească cu mine, ori nu știe engleză. Oricare dintre variante ar fi, iau loc pe scaunul pe care mi l-a indicat.

Se așază, în cele din urmă, pe scaunul din fața mea, cu un clipboard și un pix.

— Numele, îmi cere sec.

Deși nu rostește decât un cuvânt, pot sesiza în glasul ei o notă de accent. E rece și calculată. Nici măcar nu se uită la mine, deși ezit câteva momente să-i ofer informația pe care mi-o cere.

— Ellie Bryant.

— Vârstă? întrebă apoi, notându-mi numele pe fișa ei.

— Douăzeci de ani. De ce suntem aici? cutez să întreb.

Ochii ei căprui, rotunzi, se ridică asupra mea. Postura ei, însă, rămâne neschimbată, pe chip apărându-i o urmă de surprindere amestecată cu altceva. Iritare?

— Eu pun întrebările, tu îmi răspunzi, mi-o reteză. Orice îți trece prin cap, nu te pot ajuta. Ne-am înțeles?

Își saltă ușor sprâncenele, iar eu încuviințez nesigură din cap. Trebuie să recunosc că abia înțeleg ce-mi spune, așa că renunț la ideea de a-i cere ajutorul. Bănuiesc că nu pentru asta e aici și că – cel mai sigur – nu e pentru prima oară când trece prin asta.

Oare câte fete au fost aici, înaintea noastră? Și ce s-a întâmplat cu ele?

Ochii ei cad înapoi pe clipboard-ul pe care îl ține în mâini.

— Suferi de vreo boală? vrea să știe.

— Din câte știu eu, nu.

— Când ai făcut ultima oară sex?

Cuvântul „sex”, asociat cu prezența mea, mă face să mă scutur pe scaun de un fior rece, de gheață. Nu rezist să nu mă întreb de ce își dorește să afle asta și la ce îi ajută, dar probabil nici nu vreau să aflu.

— Acum șase luni, răspund într-un final, înghițind în sec.

— Protejat?

— Bineînțeles.

Doctorița notează răspunsurile mele fără grabă, evitând să mă mai privească în ochi. Și eu evit la rândul meu să mai spun și altceva, în afară de ceea ce mă întrebă.

— Câți parteneri ai avut?

Următoarea ei întrebare mă face instantaneu să pufăi iritată.

— Ce importanță are? aproape mă răstesc. De ce suntem aici? Și ce contează când am făcut ultima oară sex sau cu cine? Astea sunt chestii private.

— Domnișoară Bryant, mormăie ea, după ce își drege zgomotos glasul și își saltă ochii asupra mea. Dacă îmi eviți întrebările, nu faci nimic altceva decât să prelungești vizita. Cu cât îmi răspunzi mai repede, fără întreruperi, cu atât mai repede terminăm. Câți parteneri ai avut?

De îndată ce mă întrebă din nou același lucru, constat că nu o să am sorți de izbândă cu ea. Așa că renunț. Încă o dată pe ziua de azi.

— Doi, pufăi.

Aceasta încuviințează scurt din cap.

— Alergii?

— Nu.

— Fumezi sau consumi alcool în mod regulat?

— Nu, la ambele.

— Ești sedentară sau activă?

— Activă, replic scurt.

— Ai rude cu probleme de inimă, cancer sau diabetici?

Strâng din dinți.

— Din câte știu, nu.

Lasă clipboard-ul pe masa dintre noi și se ridică. Mă străduiesc să păstrez tăcerea și în timpul în care îmi prelevează sânge – cel mai probabil pentru analize. Expresia doctoriței e una distantă și mă ajută să înțeleg că nu caut ajutor acolo unde trebuie. Bănuiesc că nu are relevanță că e doar o angajată aici și că e femeie, la fel ca mine, și există o regulă nescrisă care spune că femeile ar trebui să se ajute reciproc. Fiecare dintre ei pare bine instruit să ne țină sub control și, în același timp, să ne ignore.

Inspirând adânc, aștept cuminte până când eprubetele se umplu și dr. Lopez se îndepărtează. Cât ea stă cu spatele, caut cu privirea orice ar putea să mă ajute, eventual un obiect cu care să mă apăr în cazul în care lucrurile o vor lua razna și mai mult. Dar nu e ca și când aș găsi ceva. În afară de teancurile de hârtii de pe bancul de lângă perete, femeia care cu siguranță are ceva sânge latin în vene, nu a lăsat nimic la îndemâna mea.

O altă femeie, ce pare a fi asistentă, dă buzna în încăpere, având în mâini un tensiometru. Se apropie de mine și îmi prinde brațul stâng cu manșeta, înainte să pornească aparatul.

Apoi dr. Lopez îmi cere să mă urc pe scaunul ginecologic de pe partea cealaltă a încăperii, după ce îmi face semn să scap de pantalonii scurți cu care sunt îmbrăcată. Îmi simt obrajii luând foc de îndată ce mă apropie de el, însă rezist. Îmi propun în minte să terminăm odată cu asta și îmi împing pantalonii pe coapse, odată cu lenjeria, lăsându-i să cadă pe podea, înainte să mă așez.

Pe timpul consultației, îmi țin ochii închiși, copleșită de rușinea ce mă cuprinde. Nici măcar nu mă mai uit în ochii doctoriței când aceasta se ridică dintre picioarele mele sau când îmi face o injecție contraceptivă.

Când ies din sala de consultații, Jordan strecoară înăuntru următoarea fată. Din cele zece de la început, am mai rămas doar opt și mă întreb câte vom reuși cu adevărat.

N-am idee ce s-a petrecut cu celelalte două, însă nici nu cred că vreau să află. La cum se prezintă locul ăsta, probabil că sunt deja pe fundul oceanului, acolo unde voi ajunge și eu dacă nu voi găsi rapid o soluție prin care ori să evadesc, ori să mă conformez situației.

Îmi reiau locul de pe scaunul din primul rând, lăsându-mi privirea să treacă peste celelalte fete. Unele dintre ele deja par că au apucat drumul împăcării, inclusiv Mia. În pofida faptului că încă din primele minute mi-a dovedit cât de guralivă e, să o văd acum ținându-și privirea în pământ e o blestemată de revelație.

Poate că tipii ăștia chiar nu glumesc și ar trebui la rândul meu să îmi accept soarta, oricare ar fi aceasta. Poposesc două secunde pe ideea asta, chiar dacă îmi displace din prima, apoi ajung la o concluzie.

Nu! O să ies de aici, într-un fel sau altul. Sau o să mor încercând.

— Trebuie să plecăm de aici, îmi spune o șoaptă.

Întorcându-mi cu lentoare capul spre blonda de lângă mine, o găsesc ușor aplecată în direcția mea și cu ochii pe Jordan, de parcă ar încerca să se asigure că nu e auzită.

Are părul creț, ochi albaștri cât două farfurii și o expresie concentrată. Spre deosebire de celelalte, ea nu arată atât de speriată de situația în care s-a trezit.

— De ce-mi spui mie? o întreb la fel de încet.

Atenția ei se întoarce asupra mea.

— Cui ar trebui să spun? se încruntă. Ești singura care a dat dovadă de puțin curaj și știu deja că plănuiești să evadezi. Vreau să vin cu tine. Fac orice.

Îmi dreg zgomotos glasul când Jordan își fixează pentru o clipă privirea pe mine. Nu știu ce să spun de ea, dar eu nu sunt pregătită să mă arunc în ceva care are toate șansele să mă depășească, la fel cum nu sunt pregătită nici să am încredere în cineva.

— Nu am niciun plan, replic printre dinți. Lasă-mă în pace.

— Haide, bruneto! insistă.

— Taci odată, mârâi, menținându-mi privirea pe Jordan. O să-mi faci necazuri.

Oftând, se mută pe scaunul de lângă mine, dându-mi de înțeles că n-are de gând să abandoneze misiunea.

— Știu că deja te gândești la un fel prin care să scapi de aici, mă informează în șoaptă. Te-am văzut în sala aia. Nu ești genul de persoană care să se supună cuiva.

Ei bine, cam are dreptate.

— Nu știu ce vrei de la mine, blondo.

— Roxette, se prezintă. Mă numesc Roxette. Rox, mai pe scurt. Tu?

— Eu nu mă numesc Roxette, i-o trântesc sec.

Blonda îmi trage o privire urâtă printre gene, plescăind nemulțumită din buzele-i pline. Aș crede că

a făcut abuz de botox, dar apoi îmi amintesc că probabil are doar optsprezece ani și, asemeni celorlalte, e orfană. E un tipar și, spre deosebire de mine, toate corespund.

— Se pare că îți place să o faci pe deșteapta, constatată iritată.

Tace când Jordan se uită scurt la noi, înainte să se întoarcă spre celălalt paznic care ne-a însoțit până aici și să îi spună ceva.

— De obicei, răspund într-un final, vorbind cât de încet sunt în stare. Numele meu e Ellie și nu, n-am niciun plan. Speram să ai tu unul.

Sau mai bine spus, mă rugam să aibă ea unul. În momentele astea pline de stres, în care habar nu am ce urmează să se întâmple cu viața mea, nu mă pot gândi la un plan de evadare. În primul rând, nici n-am idee unde suntem, darămite dacă există vreo cale prin care putem pleca.

În al doilea... puștile alea sunt destul de înspăimântătoare și parcă devin și mai înfricoșătoare, pe măsură ce petrec tot mai mult timp în bătaia lor.

— Oricum, ce e locul ăsta? vrea ea să știe. Nu ți se pare ciudat?

— Cuvântul „ciudat” nu descrie cu exactitate ceea ce ni se întâmplă, mormăi.

— Ia uită-te la ea ce de cuvinte elaborate! replică batjocoritor. Ești la liceu? Sau mă rog, *ai fost* la liceu? Pentru că, dacă e să mă întrebe cineva pe mine, nu cred că o să mai scăpăm vii de aici.

Ce gând liniștitor! Îi arunc o căutătură răutăcioasă, care s-o atenționeze să aibă grijă ce mai scoate pe gură. Bomba de emoții din mine ticăie tot mai tare,

avertizându-mă că e pe cale să explodeze curând, așa că nu am nevoie de un alt factor de stres, în afară de cele deja existente, ca să simt că sfârșitul nu e prea departe.

— Sunt studentă, mărturisesc. Mă rog, am fost studentă. Încă aș vrea să fiu, dar..

Mă opresc din vorbit când Jordan se întoarce iar cu fața spre noi. Oricum nu aveam să mai continui, căci se subînțelege de ce sunt de părere că viitorul nostru a început să fie îndoielnic.

Ochii mi se îndreaptă apoi spre una dintre fetele cu care m-am trezit în dormitor și al cărei nume încă nu l-am aflat. Spre deosebire de mine și Roxette, la ea e evident prin ce teroare trece. Ochii ei verzi și înlăcrimați sunt ai naibii de grăitori, deși stă în cealaltă parte a încăperii. Pot simți tensiunea pe care o emană.

Asta mă umple de nervi într-un fel pe care îl găsesc devastator și neașteptat. Strâng fără să-mi dau seama, pumnii în poală. Instantaneu, mă visez explodând și luând-o razna cu o viteză alarmantă. Inima îmi bate cu putere în piept, crescându-mi pulsul, și o amețeală cruntă mă face să mă clatin pe scaun, gata să leșin.

Cântăresc în minte ideea de a face o scenă. Probabil că nu mi-ar aduce nimic altceva, decât o țevă de pistol îndreptată spre frunte, dacă agit spiritele deja încinse.

Nu, trebuie să fiu calculată, îmi spun în gând. Fii calculată, Ellie!

Îmi îndrept privirea spre paznicii de lângă perete. Armele mari pe care le țin în mâini ar putea face masacru în doar câteva secunde. Doar câteva secunde și nimeni din încăperea asta n-ar mai respira.

— Nu înțeleg, mormăie Roxette în bărbie. Tu de ce ești diferită?

Asta mă întreb și eu, dar nu-i mai spun nimic.

Păstrez tăcerea, în timp ce fetele intră și ies din cabinetul de consultații, fiecare cu câte o expresie traumatizată, de parcă au avut parte de cea mai lentă și chinuitoare tortură.

Prezența bruscă a lui Jordan, lângă mine, mă face să ies din reverie și să tresar când scoate de nicăieri o pereche de cătușe, iar cu cealaltă mână mă prinde de braț și mă ridică forțat în picioare.

Îl urmăresc cu stupefacție cum îmi strânge din nou încheieturile roșii, apoi îmi dă un brânci spre ieșirea din clinică.

— Unde mergem? întreb panicată. Vreau să rămân cu celelalte fete.

— Mișcă odată!

Îmi mai dă un brânci sănătos și aproape mă prăbușesc lângă intrare. Un alt paznic ne deschide ușa, iar Jordan mă agață de umăr și mă trage afară, lăsându-mă să mă împleticesc în propriile picioare pe cele trei trepte ale vilei, apoi pe alea pavată.

— Unde mergem? întreb din nou. Celelalte fete de ce nu vin? De ce merg doar eu?

Însă indiferent câte întrebări aș pune, expresia bărbatului rămâne neschimbată, pe măsură ce mă conduce înapoi spre vila în care am fost târâte de dimineață.

Orice s-ar întâmpla, instinctul mă atenționează că n-o să-mi placă și mă zbat puțin în mâinile lui Jordan, încercând să mă eliberez. Ba chiar îmi trece prin gând, cu viteza luminii, să o rup la fugă înainte să ajung la

baza scărilor, dar renunț. Îl las pe acesta să mă târască pe treptele din marmură, cu balustradă din sticlă, conducându-mă la etajul vilei.

Înainte să-mi dau măcar seama, sunt trasă într-unul dintre dormitoare și trântită în genunchi în mijlocul acestuia, aproape de patul king size, cu așternuturi imaculate și în fața unei perechi de picioare încălțate în pantofi masculini, lucioși și scumpi.

Cu inima în gât, îmi ridic alene privirea pe cei un metru și optzeci și ceva de centimetri, oprind-o abia când ochii mei ajung asupra chipului său relaxat.

— Jordan, am impresia că ți-ai propus să-i nenorocești genunchii, replică Keith nonșalant.

Aș spune că e o surpriză să mă aflu aici, dar îmi amintesc ce am făcut în dimineața asta și de promisiunea lui. Are altceva pentru mine, probabil ceva care să mă facă să plătesc înzecit pentru îndrăzneala de a-i îndrepta un pistol spre față și de a încerca să-l descarc. Devin tot mai convinsă că nu a fost nimic altceva, decât o capcană pusă la cale de el, în care am căzut lamentabil și pentru care o să fiu crud pedepsită.

— Se împotrivește, îl informează bărbatul, cât mă ridică în picioare.

În clipa în care Jordan își retrage mâna de pe brațul meu, sunt gata să mă prăbușesc înapoi pe podeaua din lemn. Mă clatin pe picioarele instabile, șuvițele lungi de păr atârându-mi în fața ochilor.

— Normal că se împotrivește! exclamă Keith tare, hohotind distrat. E o mică luptătoare, nu-i așa?

Ochii lui verzi ajung să mă sfredelească atenți și nu-mi dau seama dacă așteaptă să-i răspund la asta sau nu. Cert e că râsul lui batjocoritor atinge niște puncte

sensibile în adâncul meu, punându-mi toate simțurile în alertă.

Încă n-am idee ce urmează să-mi facă. Cu groază mă gândesc la tot felul de lucruri înspăimântătoare. O să tragă de mine? O să mă violeze? Ei bine, cred că le poate face pe toate, atâta timp cât sunt legată fedeleș și n-am nici cea mai mică șansă să mă lupt cu el. Nici nu cred că aș reuși să-l împiedic cumva, chiar și dezlegată.

— Du-te și ia-ți o cafea, îi ordonă Keith, calm. Te anunț eu când termin cu ea.

Când termină cu mine? Expir zgomotos tot aerul pe care îl am în plămâni, simțind în schimb cum mă cuprinde panica. Tresar când ușa se trântește în urma lui Jordan și rămân singură cu el. Bărbatul din fața mea e înalt și înspăimântător, deși din apropiere pot observa cu ușurință cât de tânăr e, în ciuda urmei de barbă neagră pe care o poartă și care-i încadrează maxilarul proeminent.

Arată ca un golan. Unul extrem de versat și periculos. Părul brunet e răvășit, tentându-mă încă o dată să i-l aranjez cu degetele, iar ochii verzi ard plini de avertisment.

Incesc când întinde mâna spre mine pentru a-mi feri părul din fața ochilor și, din instinct, fac un pas înapoi, căutând disperată să pun o distanță între noi. Mă domină din absolut toate privințele. Felul tăios în care mă privește îmi lasă senzația că încearcă să mă supună cu puterea minții, să îmi aplec capul în fața lui.

Își lasă mâna să cadă la loc și, în schimb, își desface butonii manșetelor de la cămașa neagră pe care o poartă și își suflecă mânecile până la cot,

dezvăluindu-și pielea bronzată și parcă pregătindu-se pentru ceea ce urmează să-mi facă.

— Spune-mi, îmi cere cu voce joasă și gravă. Când ai îndreptat pistolul ăla spre mine... A fost o reacție impulsivă pe care acum o regreți sau încă îți dorești să mă omori?

Ai grijă ce spui, Ellie!

Inspir adânc, clipind de câteva ori, cât caut în minte un răspuns potrivit, care să nu-l calce pe nervi și mai mult. Însă când deschid gura, tot ce-mi iese e:

— M-ai răpit.

O acuzație ce-l face pe Keith să-și ridice ochii verzi spre mine, surprins.

— Te înșeli, mă informează senin. Eu doar te-am cumpărat de la cel care te-a răpit. Am dat o grămadă de bani pe tine.

Replica lui, rostită pe cel mai nonșalant ton, are darul de a mă face să mă simt precum o bucată de suncă. Am fost răpită, apoi vândută?

— De ce? cutez să-l întreb, deși el pare mai ocupat să își aranjeze ceasul scump de la încheietura dreaptă, decât să-mi răspundă mie. De ce sunt aici?

— ăsta e un subiect pentru altă ocazie, *Ellie*, mi-o retează. Momentan, trebuie să ne ocupăm de altceva.

Faptul că nu își scoate cămașa de pe el e un semn neașteptat de liniștitor. Poate că nu are în plan să mă abuzeze fizic, așa cum bănuiam. Totuși, nu îndrăznesc să mă relaxez. Orice ar avea în minte, sunt sigură că o să fie rău. Foarte rău!

Face brusc un pas spre mine. Nu apuc să mă feresc din calea lui, că și apucă de marginea maioului subțire de pe mine și îl sfâșie fără efort, provocându-mi

un strigăt mut. Sunt foarte șocată de mișcarea lui, încât intru subit într-un vârtej de teroare. Îmi simt sângele scurgându-mi-se din obraji și cu disperare încerc să-mi acopăr sânii goi cu brațele, cu toate că e o misiune aproape imposibilă. Încheieturile îmi sunt în continuare strâns legate între ele și nu pot să-l lovesc, oricât mi-aș dori acum.

Bărbatul cu care am avut o discuție cu doar o secundă în urmă, se transformă în ceva grotesc. La fel de animalic îmi sfâșie pantalonii și lenjeria, lăsându-mă complet goală într-un timp extrem de scurt.

Mă împleticesc speriată înapoi, cu inima bătându-mi violent în piept, dar nu mă îndepărtez prea mult. Înainte să o șterg spre ușă, acesta îmi înșfacă bărbia între degete și mă strânge tare, smulgându-mi un alt țipăt de teamă.

Mă aștept oricând să mă lovească. Ba chiar îmi strâng cu putere pleoapele, așteptând momentul în care palma lui mă va plesni peste față, însă nu vine. Contrar faptului că îl împing cu brațele cât de tare sunt în stare, tot ce face este să mă readucă în mijlocul încăperii și să dispară din fața mea ca prin farmec.

Ce se întâmplă? Totul se petrece prea repede, că mi-e teamă să mă mai mișc. Întregul corp îmi trepidează de frică, iar răsuflarea mi se transformă în gâfâituri sonore. Ochii mi se umplu de lacrimi și, oricât aș încerca să mi le reprim, le simt alunecând pe obraji acum încinși.

Îl aud pășind prin încăpere, prin spatele meu. Rămân înlemnită și goală în bătaia soarelui, ale cărui raze pătrund prin peretele de sticlă din stânga.

Apoi revine în fața mea, ținând în mână o cravașă îmbrăcată în piele neagră, cu care nu ezită să mă lovească ușor peste șold.

— Știi ce e asta, Ellie? mă întreabă încet.

Urcă vârful cravașei pe curba taliei, mângâindu-mă concentrat cu ea.

— Da, răspund cu noduri, înghițind de mai multe ori în sec, în același timp în care încerc să îmi controlez emoțiile.

Îmi strâng buzele într-o linie dreaptă, tulburată de felul în care obiectul din mâna lui îmi alunecă pe piele, în sus și în jos pe talie.

— De obicei, cravașa se folosește la echitație sau la jocurile sexuale, îmi spune cu același ton grav și răvășitor, care-mi face stomacul să se strângă dureros. Însă eu o folosesc pentru cu totul altceva.

Nu întreb pentru ce. Sunt distrasă atât de vocea lui, cât și de mângâierea continuă a cravașei, care alunecă acum la baza abdomenului, trecând cu înțețineală pe celălalt șold. Îl observ printre gene pe Keith urmărind-o cu privirea.

— Spre deosebire de scopul ei principal, mie îmi place să lovesc fete cu ea. Cravașa asta a lovit extrem de multe fete obraznice, așa ca tine, încât sunt uluit că nu s-a rupt.

Mă tentează să-i râd în nas. Habar nu are că nu poate să-mi facă ceva mai rău față de ceea ce am trăit deja.

Apoi mă plesnește cu ea peste curba taliei și peste cot, făcându-mă să tresar și să icnesc, totodată. Deși forța cu care mă lovește nu e mare, simt cum vârful ei mușcă din pielea mea înfiorată. O senzație

neașteptată, ca un fulger, plonjează din locul lovit și se oprește direct între picioare, acolo unde încep să mă simt cuprinsă de fierbințeală.

În momentul ăsta mă urăsc atât de tare, încât scrâșnesc din dinți și mormăi câteva înjurături în gând, în special când înțeleg că disconfortul dintre coapsele mele nu e nimic altceva decât excitare. E o senzație explozivă care înclină puțin balanța dominată de frică.

Ce e în neregulă cu mine?

— Ai idee câte fete au trecut pe aici, Ellie? mă întrebă senin.

De data asta, cravașa alunecă pe coapsa stângă, mângâind-o pe exterior. Senzațiile dulci îmi pătrund piciorul, ca niște tentacule, umezindu-mă și mai tare. Aproape scap un geamăt, însă mă străduiesc să-l înghit înainte să iasă și să mă trădeze.

Clatin din cap, continuând să-mi strivesc buzele una de alta. Nu cutez să deschid gura și să-i ofer un răspuns verbal, chiar dacă pare să aștepte. Mintea mi-o ia complet razna, la fel ca trupul înfiorat și excitat, care se lasă studiat cu cea mai mare atenție de către bărbatul sălbatic din fața lui.

Sunt umilită, atât de mine însămi și de apucăturile mele, cât și de bărbatul ăsta feroce, care-mi dă de înțeles că urmează să mă pedepsească aspru pentru curajul de care am dat dovadă azi-dimineață. Cu toate astea, fiecare mușchi din corpul meu se relaxează, simțindu-se ciudat de ușurat. Primesc bucuroasă o bătaie soră cu moartea, decât orice altă variantă.

Dar e prea... violent de frumos. Îl văd mușcându-și colțul buzei de jos când încercuiește cu vârful cravașei

un sfârc întărit, înainte să ferească cu ea o șuviță de păr ce-mi cade pe sân, dând-o peste umăr.

— Nu? rânjește. Să spunem că nu are tot statul Michigan atâtea fete, câte au trecut prin mâinile mele. Și absolut toate m-au luat de fraier, când au crezut că se pot juca cu nervii mei!

Spre finalul propoziției, vocea i se ridică, ajungând să urle la mine. Pe neașteptate, cravașa din mâna lui mi se izbește de picior, lăsându-mi impresia că tocmai îmi crapă pielea. Strigătul sonor care-mi părăsește gura e imposibil de oprit și fac din instinct doi pași laterali, căutând speriată să pun distanță între noi.

Mișcarea pe care o fac îmi mai aduce o lovitură, de data asta peste fund, însă refuz să mai țip. Îmi încleștez maxilarul, strângând din dinți cât de tare pot, în timp ce încep să mă încurajez în minte.

Rezistă, Ellie! Rezistă!

Keith se poziționează în fața mea, înclinându-și capul ca să mă privească. Nu pierd ocazia de a-l privi la rândul meu, cât de urât sunt în stare.

— Încă te împotrivești, Ellie! mă acuză nervos. Cu cât te împotrivești mai mult, cu atât mai tare o să te doară! Te supui sau rup cravașa pe tine!

Enervată, mă aplec spre el și mârâi:

— Du-te dracu'! Fă odată ce naiba vrei să faci și scutește-mă de pălăvrăgeala asta inutilă, jigodie ce ești!

Mă lovește din nou, cu aceeași putere, aproape dărâmându-mă de pe picioare. Cravașa mușcă din fesa stângă, făcându-mă să gem prelung de durere, iar pe el să mârâie frustrat. Nici nu știu când ajung să cuprind între degete tăblia din lemn a patului.

Fir-ar să fie!

Lacrimile îmi țâșnesc pe obraji, dar refuz cu încăpățănare să hohotesc. Indiferent cât de tare m-ar lovi sau cât de insistent, nu o să-i ofer satisfacția asta. Îmi repet mantra în gând până înnebunesc, înfigându-mi unghiile în tăblie tot mai tare, pe măsură ce cravașa îmi ciupește pielea cu putere.

E un animal ce presimt că nu o să se oprească, până nu obține ce-și dorește: pe mine. Îmi vrea sufletul și orgoliul, adânc îngropate sub dominarea lui. Și aproape că le are.

Trec prin cea mai mare umilință posibilă. Cu fiecare lovitură, e tot mai aproape să mi le distrugă.

Haide, Ellie! zbier la mine. Rezistă!

Disperarea mă cuprinde tot mai mult, iar trupul refuză să se mai oprească din tremurat. Genunchii îmi devin moi ca gelatina și, tot ce mă mai ține în picioare e tăblia de care mă agăț cu toată încăpățănarea.

Apoi se oprește dintr-odată și îmi iau răgazul de a râsufla îndurerată, lăsându-mi fruntea să cadă peste lemnul de care mă țin. Sunt gata să izbucnesc în plâns, dar fac uz de toată puterea pe care o am, ca să n-o fac.

El e cel care cedează primul. Rezistența mea pare să-l înfurie la maximum, căci urlă cât îl ține gura, de parcă ar fi turbat. Aruncă cravașa pe podea și blestemă printre dinți, înainte să-l simt în spatele meu.

Îl simt adunându-mi cu blândețe părul lung în pumn, lipindu-și pelvisul de fundul meu când se apleacă peste mine. Îmi trage capul pe spate, arcuindu-mi spatele sub el și, când mă aștept mai puțin, buzele lui se aștern peste fruntea mea încinsă și transpirată, sărutând-o cu o delicatețe ieșită din comun

pentru bărbatul care, cu doar un singur minut în urmă s-a comportat ca un sălbatic.

Bulversată de durerea ce mi se împânzește lent prin tot corpul, îmi îndrept spatele și îmi ridic bărbia spre el, întorcându-mi capul cât să-l pot privi în ochi, pe când brațele lui se înfășoară în jurul taliei mele ca să mă țină în picioare.

Ochii lui superbi mă privesc înapoi cu stupefacție, mai ales când buzele îmi sunt curbate de un rânjec menit să-l umilească așa cum m-a umilit el pe mine. Nu rezist tentației de a-mi bate joc de el, în ciuda faptului că asta ar putea să-mi atragă o altă pedeapsă violentă, așa că îl întreb cu un fals amuzament:

— Ai obosit, țăranule?

Uluirea pe care i-o citesc apoi pe chip e ca o alinare pentru fiecare dintre loviturile pe care le-am încasat. Din nefericire pentru el, nu apucă să-mi și răspundă. Unul dintre ceilalți membri dă buzna înăuntru și trage o înjurătură odioasă, înainte să se repeadă spre noi să mă smulgă din brațele lui.

— Ce dracu, Keith?!

Bărbatul blond, cu alură de boxer, mă susține cu un braț și cu celălalt smulge cearșaful de pe pat, urmând să-mi acopere goliciunea cu el, dar ochii mei refuză să-l mai părăsească pe Keith, la fel cum ai lui refuză să mă mai părăsească pe mine. Expresia încremenită pe care o are îmi lasă de înțeles că nu se aștepta la un astfel de rezultat.

Și, cu toate că lacrimile continuă să-mi alunece pe obrajii fierbinți, nu șovăi să-i rânjesc animalului în față, ca să-și dea seama că există un singur câștigător.

Eu.

Capitolul 4

Sesiunea de plâns din duș e eliberatoare și când ies din cabina de sticlă, mă simt cu o idee mai bine. Seara a răcorit atmosfera suficient de tare, cât să pot respira în voie, după ce toată ziua am gâfâit din cauza căldurii sufocante.

Trag adânc aer în piept și îmi ridic privirea spre reflexia din oglindă. Fata care se uită la mine e roșie în obraji, goală și jignită. Nu seamănă deloc cu fata pe care am lăsat-o în Cincinnati, în toaleta de la cinematograful. Acesteia parcă i-ar fi rușine să se privească, căci își apleacă ochii la nici două secunde de când i-a ridicat, lăsându-i să rătăcească oriunde, numai în oglindă nu.

Și pe bună dreptate, am toate motivele din lume să mă simt rușinată.

Nici nu îndrăznesc să mă întorc, ca să văd ce mi-a făcut. Sunt destul de sigură că fundul meu poartă urmele lungi și înguste ale cravașei pe care încă o simt mușcându-mi pielea, dar care m-a furnicat, totodată, în moduri inexplicabil de plăcute.

Apoi ochii îmi cad pe sticlucă de pe marginea blatului din marmură ce susține chiuveța elegantă și rotundă, cu robinet argintiu. Nu are eticheta unei alifii cunoscute, iar pe capac e așternută o bucată de hârtie pe care scrie scurt „Folosește-o!”, cu o caligrafie elegantă din cerneală.

Nu mai stau pe gânduri și o înșfac, desfăcându-i capacul din două mișcări, înainte să ridic sticluța spre nas. Miroase a Aloe vera.

— Dumnezeule Mare!

Urletul din spatele meu mă face să tresar de spaimă și să-mi ridic mâna spre piept, acolo unde-mi simt inima luând-o subit razna. O văd pe Mia în oglindă, înlemnită în prag și cu ochii cât farfuriile, privind oripilată la dungile de pe fundul meu expus.

— Cine ți-a făcut asta?!

— Nimeni.

Înșfac prosopul alb și plușat din suport și îl înfășor grăbită în jurul meu, în timp ce Mia intră în baia spațioasă și luxoasă și se apropie de mine, continuând să mă privească șocată.

La naiba, fix ce-mi lipsea!

— Ei au fost? insistă. Te-au bătut tipii ăia?

Îmi trec o mână prin păr și mă întorc spre oglindă. Nu vreau să vorbesc despre asta, mai ales cu una dintre ele. Umilința prin care am trecut în după-amiaza asta e suficientă, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu compătimită de niște fete necunoscute care, după câte se pare, încep să se acomodeze în locul ăsta.

Mă uit la ea cu coada ochiului, simțindu-mă revoltată. De fapt, mă uit la rochia din mătase albă, cu poale lungi, pe care o poartă în seara asta. E așa de transparentă, că pot să-i văd costumul alb de baie pe care îl poartă dedesubt, iar corsetul ce-i îmbracă trupul de la brâu până deasupra sânilor, e încrustat cu pietre strălucitoare care mie îmi par a fi necontrafăcute.

— Ce ai pe tine? o întreb ofuscată. De unde ai rochia asta?

Tonul tăios al vocii mele o face pe aceasta să dea un pas în spate și să-și coboare ochii pe ținuta ei. În picioare are o pereche de sandale argintii, cu toc, iar părul-i blond e prins într-o coafură elegantă, care întregește apariția bulversantă.

— Am găsit-o pe pat când ne-am întors de la clinică, mărturisește rușinată. Toate au primit câte o rochie, inclusiv tu. A ta e pe...

— Tu vorbești serios? o întrerup, parcă nevenindu-mi să cred că face asta.

Cum poate cineva care a fost răpit în aceeași zi de niște străini – despre care habar nu avem ce vor să facă cu noi –, să accepte ceva de la ei? E peste puterea mea de a înțelege. Indiferent că rochia de pe ea e superbă și exagerat de scumpă, doar gândul că e dăruită de aceiași oameni care ne-au târât aici, mă face să fiu dezgustată de îndrăzneala ei de a o îmbrăca.

Și probabil că se vede asta pe fața mea, căci Mia imediat roșește în obraji, căpătând o atitudine spășită.

— Ellie, cred că știm amândouă că, dacă ne împotrivim...

Se oprește din vorbit. În schimb, gesticulează spre mine, arătând ca și când n-ar ști cum să continue.

— Uite ce ți-au făcut, replică ușor. Tipii ăștia nu glumesc. Ne vor spânzura pe toate dacă ne opunem și, sincer, pentru mine, o rochie sună mai bine decât o moarte violentă. Îți sugerez să faci și tu la fel.

— Să mă supun? pufnesc.

Incredibil!

Blonda își strânge buzele într-o linie dreaptă.

— Restul fetelor sunt jos, la masă, spune apoi, pornind ușor spre ușă. Vino și tu când termini aici.

O urmăresc stupefiată cum iese, incapabilă să mai spun ceva despre comportamentul ei sau despre faptul că, doar în câteva ore, atitudinea i s-a schimbat simțitor.

Profit de ocazia că rămân singură și mă apropii de patul din mijloc, peste așternuturile căruia stă așezată o rochie aurie din mătase lungă, la fel de extravagantă ca cea de pe Mia, dar cu o idee mai deochetă. Deși are două bretele subțiri, despicătura decolteului e prea adâncă și se oprește doar în dreptul abdomenului, acoperind ceea ce e esențial și nimic mai mult.

Ridic bucata de hârtie de lângă ea, pe care scrie cu aceeași caligrafie elegantă: „Îmbrac-o! K.”. Aproape îi aud ordinul în minte, rostit pe aceeași voce ușor răgușită și autoritară, care mă furnică în moalele capului și în josul abdomenului.

Cum îndrăznește?!

Simt cum mă năpădesc lacrimile din nou, de data asta de furie. După dungile roșiatice pe care mi le-a lăsat pe trup, acum are pretenția să mă îmbrac ca o păpușă? Cumva, reușește să mă jignească mai tare decât a făcut-o bătaia cu cravașa, dacă e măcar posibil.

— Îți arăt eu ție, jigodie!

Înfuriată, adun toată rochia cu brațele, apoi pornesc cu pași mari și hotărâți spre balcon. Nu mă opresc până când nu o azvârl peste balustrada din sticlă, sub privirile consternate ale fetelor îmbrăcate la fel, care își servesc cina la terasa din stângă casei, vizavi de piscina în care rochia mea aterizează, ajungând să plutească pe apă ca o navă în derivă.

Nu-mi vine să cred ce-mi văd ochii! Să le văd pe toate adunate în jurul mesei, la doar câteva ore de când

tremurau în sincron de frică, e ceva ce nu credeam că o să apuc să văd vreodată. Parcă aș fi martoră la ceva pe cât de anormal, pe atât de revoltător.

Dar micuța mea răzbunare nu alungă deloc senzația că am fost transformată peste noapte într-o marionetă, la fel ca celelalte. Întorcându-mă în dormitor, trag ușa glisantă a șifonierului și caut altceva cu care să mă îmbrac, deși în mare parte acesta e burdușit cu rochii de același fel care parcă și-ar bate joc de mine. Sunt nevoită să înot printre ele ca să ajung la un costum alb de baie și un halat care să nu fie complet transparent.

Așadar, cobor la terasă desculță și cu o piesă vestimentară care abia îmi acoperă fundul. Cu toate că halatul din satin fin are mâneci lungi, e cam prea sexy ca să mă simt în deplină siguranță sau cu o idee mai rebelă. Din contră, încă mă face să mă simt ca și când aș îmbrățișa la rândul meu ideea că acum aparțin lor.

Vociferarea fetelor din jurul mesei lungi, pe care stau așternute diverse feluri de mâncare și fructe exotice, se oprește în momentul în care împing scaunul din bambus din capul acesteia și mă poziționez în spatele lui, uitându-mă urât la ele.

Fiecare pereche de ochi se oprește pe mine. Câteva mă privesc întrebător, pe când celelalte par a fi scandalizate de faptul că refuz să mă așez. În principiu, toate se zgâiesc de parcă aș fi un intrus, exact așa cum mă și simt de altminteri.

— Ești nebună sau ce? mă întreabă cea din celălalt capăt al mesei, uitându-se la mine revoltată.

— De ce ai aruncat rochia? vrea o alta să știe, aproape mârâind întrebarea. Dacă vin aici și o văd în

piscină, o să fie vai de noi! Nu vreau să o încurc din cauza ta!

— E adevărat că te-au bătut?

Recunosc din prima clipă glasul plângăcios de la sfârșit și ochii mi se opresc pe fata cu părul tuns bob, cu care m-am trezit în dormitor azi-dimineață.

Nici nu știu la care întrebare ar trebui să răspund prima oară sau dacă ar fi mai bine să-mi țin gura închisă. Adevărul e că nu sunt deloc dispusă să răspund vreunei întrebări sau vreunui atac, când toate arată de parcă le datorez o explicație.

— Nu m-a bătut nimeni, blufez.

— Haide, Ellie! exclamă Mia iritată, stând pe partea dreaptă a mesei, la doar două scaune distanță. Te-am văzut. Ești plină de semne!

Mă uit la ea urât, oftată că nu și-a putut ține gura. Nici dacă aș vrea să le răspund la asta, nu aș ști cum. E bulversant chiar și pentru mine.

La început, Keith mi-a lăsat impresia că doar se joacă. Cravașa lui, pe care a mânuit-o precum un expert, doar mă mângâia. Probabil că, la început, chiar a fost un fel de joacă erotică, care să mă facă să cred că pot ajunge oricând una dintre fetele abuzate sexual. O tortură psihică. L-am simțit dispus să-mi ofere una dintre lecțiile acelea înnebunitor de dulci, o pedeapsă care să-mi arate cât de slabă pot să devin în fața cuiva. Dispus să mă învețe minte într-un mod inedit, care să atace cele mai profunde simțuri ale mele.

Dar apoi m-a lovit de parcă m-ar fi urât și a continuat să o facă precum un om care mă consideră dușmanul său de moarte. Până și acum aud sunetul pe care îl scotea cravașa elastică, lovindu-se de carnea

mea. Mă trezesc tresărind pe picioare, sub atenta observație a celor șapte fete curioase și îmbrăcate ca niște păpuși de porțelan.

Mă dezgustă.

— Nu mai vorbești cu ea, le cere fata din capătul mesei, pe un ton autoritar, în timp ce mă studiază urât printre gene. Presimt că o să ne aducă numai necazuri.

— De ce? o întreb iritată. Pentru că, spre deosebire de voi, eu am curajul să-mi apăr libertatea care mi-a fost luată cu forța? Sau pentru că refuz să devin marioneta cuiva, mai ales a unor cretini care cred că ne pot cumpăra ca pe niște obiecte?

— Nu știu ce...

— Taci! o întrerup, ridicând glasul cât să îi închid gura. Dacă tu ai de gând să te transformi într-un preș la picioarele unor indivizi care cel mai probabil ne vor trata ca pe niște prostituate, n-ai decât! Poftim...

Ocolesc masa cu viteză, apoi mătur toate farfuriile cu brațul, aruncându-i-le în poală. Blonda sare speriată în picioare, privind consternată la grămada de farfurii de la picioarele ei.

— Mănâncă-le mâncarea! mârâi. Îmbracă-te așa cum vor ei! Fii o târfă ordinară! Până la urmă, asta vor de la tine, să te supui!

Nu apuc să-i anticipez următoarea mișcare. Nervoașă, mă îmbrânțește de lângă ea și mă împletesc înapoi, aproape pierzându-mi de tot echilibrul. În următoarea secundă, e deja în fața mea și mă prinde de halat, uitându-se la mine cu dușmănie și simt mirosul unui scandal de proporții.

— Ajunge!

Mă răsucesc spre sursa vocii și îi văd pe cei cinci ieșind pe rând pe ușile din sticlă ale terasei și oprindu-se la marginea piscinei, cu fața spre noi. Din instinct, fac câțiva pași în spate, punând distanță între noi, iar blonda cu care am intrat în conflict se trage pe partea cealaltă a mesei, departe de ei.

În seara asta au renunțat la costumele lor negre și impresionante, în favoarea unor ținute casual, potrivite pentru o seară într-un loc exotic, ca acesta. Cu toate astea, arată la fel de bogați și de tulburători, ca niște bărbați decupați din vreo revistă mondenă. Sunt îmbrăcați în cămăși din pânză, de culori diferite, dar doar unul dintre ei arată devastator pentru mine.

Are aceeași privire sălbatică și nu mă slăbește deloc, deși încetez atacul împotriva blondei care m-a scos din minți. Mă simt brusc amenințată, dar nu cutez să mă supun în fața lui sau să-mi aplec capul spășită. Doar inima mi se face mică în piept, de teama de a nu mai trece încă o dată prin ce am trecut astăzi cu el. Norocul meu că nu o poate vedea, ca să-și dea seama cât de speriată este de prezența lui.

Totuși, nu pot să nu observ felul în care e poziționat. Spre deosebire de ceilalți, Keith e cu o idee mai aproape și domină întreaga scenă, lăsându-mi senzația că el e cel care controlează totul. Are atitudinea perfectă a unui lider și nu e exclusă posibilitatea ca el să fie principalul vinovat de coșmarul în care m-am trezit și pe care îl trăiesc de câteva ore bune.

Ochii îmi alunecă cu voință proprie, pe fâșia de piele bronzată pe care nasturii descheiați ai cămășii lui albe o lasă la iveală. Se întinde până la stern într-un

stil macho, iar la gât îi atârnă un rozariu negru a cărui cruciuliță e ascunsă sub materialul din pânză.

Nu știi cât timp trece de la apariția lui până la momentul în care ia hotărârea de a deschide gura, dar primul lucru pe care îl întreabă e:

— Unde e rochia ta?

Strâng nervoasă din dinți. Sunt tentată să-l trimit direct la dracu, mai ales când o furie și mai mare pune stăpânire pe mine, însă Jordan e periculos de aproape. Cu siguranță n-aș scăpa basma curată.

— În spatele tău, bombăn.

Cu o sprânceană arcuită în semn de mirare, își întoarce capul și o vede, apoi se uită din nou la mine. Întrebările din ochii lui verzi sunt la fel de jignitoare ca ideea sa prostească de a mă îmbrăca după bunul plac.

— Ai aruncat în piscină o rochie de zece mii de dolari? vrea să știe.

Zece mii? Instantaneu, simt nevoia să-mi schimb poziția, mutându-mi greutatea pe celălalt picior. Cumva, cuvintele lui mă fac să mă simt vinovată că mi-am bătut joc de o rochie atât de scumpă, dar apoi îmi spun în gând că nu asta e relevant. Probabil că nu dă doi bani că i-am aruncat rochia prețioasă în piscină, cât îl frustrază că nu m-am supus cerinței sale de a o îmbrăca.

— Care-i treaba, animalule? îl întreb sfidătoare, aproape mârâind cuvintele. Nu-ți convine situația? Săracul! De ce nu dai fuga la mămica, să te consoleze?! Sunt sigură că e mândră că are un copil retardat ca tine!

Mârâind nervos, din trei pași se înființează în fața mea și mă înșfacă dur de bărbie, strivindu-mi obrajii

între degetele lungi și osoase, în același timp în care mă privește așa de hidos, încât simt cum mă trece un fior fierbinte de teamă.

Dar înainte să apuce să rostească ceva, un jet de apă îi aterizează în față, făcându-l să clipească derutat și să slăbească strânsoarea în care m-a prins. Își mută apoi ochii pe fata de lângă mine, înroșindu-se puternic în obraji de parcă ar fi pe cale să explodeze.

Fata cu părul tuns bob și expresie de copil speriat, aruncă paharul înapoi pe masă și face un pas în spate, probabil înspăimântată la rândul ei de viteza cu care Keith se înfurie. Mă eliberează deodată și se întoarce spre ea, șocat.

— Tu tocmai ai aruncat cu apă pe mine? o întreabă printre dinți. Ești idioată?!

Înainte să reacționez, o înșfacă brusc de păr și o trage spre el, smulgându-i un țipăt de groază. Urmăresc terifiată cum o trânteste în genunchi în fața lui, deși începe să plângă. Restul fetelor fac câte un pas în spate, sărind de pe scaune și căutând să se îndepărteze tot mai mult de scena din fața lor, care nu face nimic altceva decât să-ți ridice părul de pe ceafă.

— La dracu, deja m-am săturat să fiu bun cu voi!

Cu ochii mari îl urmăresc cum își desface cureaua cu mișcări grăbite, în timp ce se uită în jos, la fata care tremură și plânge la picioarele lui. Nici nu trebuie să aștept până la final, ca să-mi dau seama ce vrea să-i facă chiar aici, în fața tuturor. Probabil că asta e și ideea, să le forțeze pe toate să fie martore la ceva care să le avertizeze că nu există o limită pe care să n-o poată încălca.

Nu pot să privesc. Îmi acopăr fața cu mâinile, dar tot îmi aud scâncetele pline de frică. Fir-ar! Încerc să le ignor, însă e peste puterea mea de a suporta o tortură psihică, ca aceasta.

— Oprește-te! zbier la el.

Privirea lui se ridică spre mine, cu mâinile fixate pe catarama curelei din piele de la brâul lui.

— Dacă nu vrei să-i iei locul, îți sugerez să taci! mârâie enervat.

Mă uit la fata îngenunchiată cu inima strânsă de milă. E atât de terifiată, iar umerii ei se scutură de hohote. Din șușotelile continue ale fetelor din spate aflu că o cheamă Angel – un nume care nu putea să fie mai potrivit pentru tăria inexistentă de caracter pe care o flutură pe sub nasul lui.

Și mă urăsc pentru că nu pot să mă îndur s-o văd așa. N-ar trebui să-mi pese, ci doar să mă bucur că nu sunt în locul ei.

Apoi mă uit la cei din spatele său, care nu mișcă deloc. Ceilalți patru membri privesc scena din fața lor ca pe ceva perfect normal și chiar mă întreb dacă asta e pentru prima oară când le e dat să asiste la așa ceva. Bănuiesc că nu. Expresiile lor împietrite îmi demonstrează că nu-i surprinde nimic din ceea ce se petrece la câțiva centimetri de ei. Sunt fără scrupule și suflet.

Scrâșnind din dinți, mă reped spre ea și o ridic în picioare, dându-i apoi un brânci care s-o îndepărteze de Keith. Îmi rămâne doar să regret mișcarea pe care am făcut-o, dar e prea târziu să mai dau înapoi.

Asta e, Ellie! mă încurajez în gând. *Demonstrează-i nenorocitului cine deține controlul!*

Inspir adânc și, sub atenta lui observație, mă așez în genunchi pe marmura rece, punându-mi fundul pe călcâie și palmele pe coapse, fără să-mi dezlipesc vreo clipă privirea din ochii lui plini de nedumerire.

Poate că în dimineața asta m-am trezit captivă într-un loc necunoscut, cu armele la cap și legată în lanțuri, dar n-am de gând să mă transform în ceea ce-și doresc. N-am de gând nici măcar să-i las animalului din fața mea, ocazia de a batjocori o fată inocentă precum Angel, despre care mă îndoiesc serios că ar fi avut vreo partidă de sex în viața ei.

Din fericire pentru ea, eu am gustat din toate și nimic nu mă mai poate surprinde.

— Haide! îl îndemn calmă, uitându-mă în sus, la el. Fii bărbat, nemernicule! Arată-mi ce poți!

Keith își mijește ochii iritat.

— Asta dacă ai cu ce, adaug zeflemitor, trântindu-i și un rânjel pe măsură. Pentru că, dacă e să mă întreb pe mine, cred că doar cei care sunt zero barat în pantaloni au un tupeu la fel de impresionant ca al tău!

Însă el nu mai mișcă. Se uită la mine exact cum mă privea și după joaca cu cravașa, ca și când s-ar simți jignit că am un tupeu la fel de mare ca al lui. Sau poate că expresia sa are legătură cu faptul că, deși sunt în genunchi în fața lui, încă găsesc puterea de a-mi bate joc de el. Probabil trăia cu proasta impresie că o curea desfăcută mă poate controla sau îmi poate închide gura.

— Care-i treaba, amice? chicotesc. Ți-e rușine? Ți-e frică să nu râdem de cât de mică este?

Un cor de icnete pornește în spatele meu. Nu înțeleg ce bolborosesc, dar sunt destul de sigură că toate

mă dezaprobă sau mă consideră sărită de pe fix. Poate că și sunt, altfel nu-mi explic poziția în care am ajuns.

— Jordan, vorbește unul dintre membri, punând capăt contactului vizual dintre mine și Keith. Du-o în Grădina Edenului.

— Nu, replică bărbatul din fața mea, cu un glas autoritar, înainte să rânjească la mine cu un colț al gurii. O s-o duc eu.

Aud o amenințare subtilă în vocea lui gravă, care mă atenționează că urmează să se întâmple ceva ce n-o să-mi placă. Am mai auzit o dată despre Grădina Edenului. Deși sună ca un loc de basm, probabil că nu se apropie nici pe departe de unul.

— Keith...

— Am spus că o duc eu! exclamă mânios.

Niciunul dintre ceilalți patru bărbați nu mai intervin. Keith, în schimb, își înfige o mână în părul meu încă ud și mă ridică forțat în picioare, înainte să pornească cu tot cu mine spre ușile din sticlă ale vilei.

Nu mă opun. Cu toate că degetele lui mă trag puternic de păr și aproape alerg după el prin living, ca să pot ține pasul, nu opun rezistență.

Totuși, trebuie să-mi mărturisesc mie însămi că sunt puțin înspăimântată. Cu toate că mă străduiesc să n-o arăt și să nu scot niciun sunet, gândul că urmează să mă ducă într-un loc care sună ca o cameră de tortură, mă bagă în sperieți.

Imediat ce mă scoate din vilă, îmi eliberează părul și mă prinde de încheietură, trăgându-mă cu putere după el pe aleea pavată și prost iluminată de câteva felinare elegante.

Mă împleticesc în propriile picioare când trecem de fântână și grăbesc pasul ca să nu mă prăbușesc. Răcoarea serii și curentul provocat de valurile mării ce se izbesc de țărm îmi înfioară pielea ușor încinsă de sub halatul scurt pe care îl port și mă cutremur în anticipare.

— Unde mă duci? Îndrăznesc să-l întreb, străduindu-mă totodată să nu cad din picioare. Mergi mai încet! Te-am întrebat ceva, la naiba!

Se răsuțește dintr-odată, nelăsându-mi timp să mă opresc la timp, înainte să mă izbesc de el. Ciocnirea ușoară a corpurilor noastre nu mă aruncă la pământ, din fericire, însă mă aduce aproape de el.

— Poți să taci odată?! hârâie scos din fire. Tu chiar nu înțelegi? Cu cât mă enervezi mai tare, cu atât mai nemilos o să fiu cu tine! Vrei să fiu nemilos, Ellie?

Înghit în sec, necutezând să mai deschid gura. Răutatea cu care se uită la mine mă ajută să înțeleg că ar fi capabil să devină mai nemilos decât m-aș putea aștepta vreodată de la el.

Nu vreau să devină mai brutal decât este deja. Până la urmă, ar putea să facă orice și-ar dori cu mine.

Pornim din nou la pas. Trecem de vila în care l-am cunoscut pentru prima oară, ocolind-o prin dreapta. Încerc să fac abstracție de puterea cu care degetele sale îmi strâng încheietura și să mențin ritmul grăbit, ridicându-mi adeseori privirea spre el.

Cu o expresie concentrată, mă conduce în spatele vilei, apoi pe o cărare mai îngustă și nepavată, îngrădită cu vegetație. E atât de întuneric în colțul acesta de junglă, încât nu ghicesc nimic din ce se află în fața mea.

După două minute lungi, în care doar m-am împleticit în propriile picioare, Keith se oprește în dreptul unor uși exterioare din sticlă, pe care iedera se întinde cât pot vedea cu ochii. Lipsa luminii nu-mi oferă ocazia de a-mi da seama ce am în față, însă, în momentul în care bărbatul care continuă să mă țină de încheietură, de parcă i-ar fi teamă să nu fug, deschide larg ușile, îmi simt gura cum se întredeschide de uluire.

Ce am înaintea ochilor nu e o clădire, ci o cupolă. O cupolă uriașă din sticlă, în interiorul căreia e o adevărată grădină maiestooasă. O seră ovală cu o potecă pavată ce pornește din dreptul intrării și ne conduce chiar în centrul unui real Paradis, prin acoperișul căreia pot vedea stelele.

Cu fiecare pas pe care îl fac pe marmura rece de sub tălpile mele goale, felinarele care se aprind, unul câte unul, îmi urmează drumul. Grădina Edenului se dovedește a fi o grădină adevărată, spectaculoasă, care-mi taie răsufarea. Mă catapultează dintr-o realitate dură, într-un miraj care mă face să uit pentru un minut că, cel mai probabil, locul ăsta nu există pentru a-mi oferi mie un moment în Rai, ci unul în Iad.

Absorbită de ciripitul constant al unor părăsi pe care nu le văd și de susurul unui izvor invizibil, nu-mi dau seama când ne oprim. Revin cu greu cu mintea la locul ei, ca să observ ceea ce am în față.

Paradisul meu se destramă rapid în jurul unei construcții din fier, în formă de X, de colțurile căreia atârnă câte un lanț gros. E așa de înspăimântătoare, că fac instantaneu un pas înapoi, deși încheietura încă mi-e strânsă de degetele lui. Cu o smucitură mă oprește înainte să o rup la fugă, apoi se poziționează

în fața mea, lăsându-și capul să-i cadă într-o parte, în timp ce un rânjel periculos ia formă pe buzele lui.

— Ce ai de gând să faci? întreb îngrozită, privind cu ochii mari crucea Sf. Andrei din spatele lui. Dă-mi drumul!

Însă, în loc să facă ce-i cer, îl simt cum mă trage tot mai aproape de ea, în pofida zbaterilor din ce în ce mai puternice. Duc o adevărată luptă cu el, căci refuz să cred că vrea să mă răstignească pe lucrul acela înfiorător de mare. Îl lovesc cu mâna de care nu mă trage, apoi cu picioarele când mă apucă strâns și mă întoarce cu spatele la crucea răsturnată. Mă scutur tare, îngrozită de ideea de a fi prinsă în lanțuri, ca un animal, de către unul care ar merita mai mult decât mine să poarte în jurul încheieturilor cătușele din piele dură cu care mă prinde.

— Keith! strig din toți plămâni, fiind pe punctul de a plânge. Oprește-te!

Mârâind furios, îmi izbește încheietura de fierul vopsit în negru, înainte s-o prindă strâns în curea. Acum nu-mi rămâne decât să regret faptul că am sărit în ajutorul altcuiva, în loc să mă protejiez pe mine. Îmi trece prin minte să trag de lanț, în speranța că o să scap, însă mă răzgândesc rapid când bărbatul nervos din fața mea mă împinge dintr-odată, aplecându-se asupra mea atât de tare, încât îi pot simți răsuflarea furtunoasă pe obraji. Spatele meu e acum lipit chiar în centrul X-ului a căruia răceală pătrunde prin halatul subțire pe care îl port.

— Nu. Te. Mișca! se răstește.

Încremenesc, deși ochii mi se umplu de lacrimi. Nu mai găsesc puterea de a mă zbate când îmi prinde

și cealaltă încheietură și o răstignește de celălalt braț al construcției, legând-o de cătușa agățată de lanț.

Face același lucru și cu gleznele. După ce îmi desparte picioarele, le încătușează pe amândouă, prinzându-mă într-o poziție a naibii de incomodă și umilitoare.

Apoi face un pas înapoi și se uită la mine. Pur și simplu. Mă privește lung, cu o expresie mândră și cu capul ușor înclinat, purtând pe buze același rânjel malefic care mă atenționează că urmează să se întâmple lucruri pe care nu le voi uita niciodată, probabil nici după moarte. Presimt că voi fi veșnic bântuită de ceea ce o să se petreacă aici, în Eden – un loc construit special pentru a te face să îți regândești principiile.

Dacă până acum credeam că pot deține controlul situației bulversante în care m-am trezit, Keith tocmai îmi demonstrează contrariul. Nu doar că nu sunt stăpână pe situație. Lanțurile de care atârn mi-o confirmă și, totodată, mă ajută să înțeleg cine e noul stăpân, noul deținător al propriei mele vieți.

El.

Capitolul 5

Ochii lui verzi continuă să mă privească distrați chiar și după zece minute de când tot trag de curele în zadar, ca să mă eliberez. Îmi simt brațele cum încep să amortescă și, curând, obolesc să mai încerc. Sunt strânse prea bine și n-am nicio șansă să scap de aici de una singură.

Așadar, nu mă mai zbat. După zece minute lungi și agonizante, în care mi-am pus la încercare toți nervii pe care îi am și pe care i-am tocit, renunț. Oftând, îmi ridic privirea spre el, strângând din buze. Pe limbă îmi vin o multitudine de înjurături, dar mă îndoiesc că ar avea vreuna efect asupra lui.

— Acum, că te-ai calmat, ce ar fi să vorbim puțin? mă întrebă relaxat, strângându-și brațele la piept în fața mea.

E doar la un metru distanță, ceea ce face ca situația să fie și mai enervantă. Nu mă simt comod când știu că picioarele și mâinile îmi sunt legate și port doar un halat scurt, pe care îl simt fix sub fund, gata oricând să se ridice. Sunt prea goală și prea incapabilă să pot purta o discuție cu el acum.

— Despre ce?

Pun întrebarea pe un ton înșelător de calm, deși fierb în sinea mea. Am ajuns în momentul în care devin conștientă că dacă continui să mă agit, nu fac nimic altceva decât să consum energia pe care ar trebui s-o păstrez pentru a rezista sub presiune. Până la urmă,

instinctul îmi spune că nu m-a adus aici doar pentru o scurtă conversație.

— Despre întrebările pe care sunt sigur că le ai, răspunde prompt, ca și când ar fi avut răspunsul ăsta deja în minte de ceva vreme. Probabil vrei să știi care e motivul pentru care ai fost adusă pe insula asta.

Pufnesc. Incredibil!

— Deci, ești dispus să îmi răspunzi întrebărilor?

— Am tot timpul din lume, păpușă, replică cu un rânjel. La fel și tu.

— Să înțeleg că n-am nicio șansă să plec de aici?

Îmi arcuiesc sprâncenele la el, controlându-mi cu grijă fiecare cuvânt pe care îl rostesc, inclusiv tonul. Îmi place să cred că o să obțin tot ce-mi doresc să știu, dacă mențin discuția asta la nivelul unei discuții ca între amici.

Dar el nu e amicul meu. N-am voie să uit asta. Indiferent cât de relaxat și de distrat pare acum, pentru el probabil nu sunt nimic altceva decât o jucărie.

— Sunt chiar curios cum ai putea să pleci, mă ia peste picior. Ești în mijlocul Mării Mediterane.

Umezindu-mi în grabă buzele cu limba, scormonesc în mintea mea după toate lecțiile de geografie pe care le-am luat vreodată. Nu-mi place ce găsesc și mai ales când ajung la concluzia că Mia ar fi putut să aibă dreptate într-un punct.

— America nu e lângă Marea Mediterană, mormăi ușor, cu curajul puțin pierdut.

Zâmbetul pe care mi-l afixează e nemaipomenit de strălucitor și sunt nevoită să clilesc de câteva ori, ca să mi-l alung de pe retină. Nimeni n-ar trebui să poată zâmbi astfel, în special el.

— Se pare că ai fost atentă la ore, Ellie, constată batjocoritor. Interesant. Nu mai suntem în America, spune apoi, pe cel mai nonșalant ton al său. Suntem în Spania. Ai fost adusă cu elicopterul și...

Își umezește la rândul lui buzele, ținându-și respirația cât ochii săi curioși alunecă de sus în jos, pe toată lungimea corpului meu.

Înjur în gând. Suntem la mare depărtare de casă.

— Să fiu al naibii de n-am impresia că te-am așteptat o veșnicie!

Face un pas mic spre mine și simt cum mi se încordează toți mușchii, cu toate că fac eforturi supreme să dețin controlul asupra lui. Tot calmul pe care mă încapățânez să-l împing la înaintare pălește, dar nu pierde de tot.

N-are decât să facă tot ce vrea, pentru că n-am de gând să-l las să mă supună. N-am de gând nici să-l las să mă facă să cred că simpla lui apropiere îmi face pielea să se înfioare, nu aerul răcoros din seră și vegetația umedă care mă înconjoară.

Totuși, ceva din glasul său trage un semnal mic de alarmă. O spune de parcă m-ar cunoaște de mult timp.

— De ce am fost adusă aici? îl întreb cu noduri în gât.

Ceva îmi spune că n-o să-mi placă răspunsul lui, dar trebuie să aflu. E absolut necesar să știu de ce am fost scoasă din țară și adusă pe o insulă din Spania și, nu în ultimul rând, de ce am senzația că mă știe de o viață. Eu nu țin minte să-l fi întâlnit vreodată pe el. Cu siguranță nu l-aș fi uitat.

— Nu mai bine mă întrebi ce am de gând să fac cu tine?

Își mijește amenințător ochii, vrând probabil să mă sperie. Îi reușește într-o oarecare măsură, însă mă țin ferm pe poziții. Nu e ca și când aș avea o altă soluție.

— Ajungem și acolo, i-o retez.

— Ai dreptate, spune resemnat, apropiindu-se din nou, cu o idee. Avem toată noaptea la dispoziție.

Înghit în sec când mâinile i se întind spre mine și apucă între degete nodul cordonului cu care am legat halatul.

— Nu te gândești că e un moft, Ellie, mi-o trântește sec, desfăcându-l cu mișcări lente. Nu mă dau în vânt după brunete.

— Lasă-mă să ghicesc, intervin zeflemitor, gata să-l iau peste picior. Te dai în vânt după blonde înalte și subțiri. Cât de clișeic. Ești cam încuiat, amice.

Chicotește amuzat.

— Nu e cazul să te superi, păpușă, replică batjocoritor, rânjind la mine într-un mod care nu poate decât să mă calce pe nervi.

E inadmisibil cât de repede îmi poate face controlul să se zdruncine. Dacă mâinile mele n-ar fi legate acum, l-aș fi pocnit cu plăcere pentru insinuarea deloc subtilă.

— Oricare ar fi gusturile mele în materie de femei, tu rămâi la fel de specială, adaugă calm, privindu-mă de data asta cu ochi strălucitori.

— Ce bucurie pe mine! exclam ironic. Să înțeleg că sunt prima fată pe care ai legat-o de chestia asta? E un soi de declarație de dragoste?

Keith se uită la mine distrat, hohotind și mai tare, de parcă aș fi spus vreo blestemată de glumă. Sunt tot mai convinsă că omul nu e sănătos mintal.

Și încă n-am idee ce vrea de la mine. Îmi dezleagă cu mișcări încete cordonul halatului, lăsându-i laturile să cadă la o parte și să îmi dezvăluie corpul îmbrăcat doar într-un costum de baie mult prea deocheat ca să mă simt bine.

Apoi redevine serios, deși ochii încă îi sclipesc de amuzament.

— Uite care-i treaba, Ellie, spune încet, urcându-și o mână ca să-mi ferească părul lung peste umăr. Chiar dacă discuțiile cu tine devin tot mai interesante, nu am de gând să te păstrez. Te întreb de ce ați fost aduse aici?

Inhalez scurt, apoi îmi țin respirația când degetele lui reci se strecoară pe sub părul meu și îmi atinge ușor ceafa în căutarea șnurului care îmi ține sutienul. Trag doar puțin de curelele de care sunt prinsă, ca să-mi amintesc că, orice aș face, nu-l pot împiedica. Bănuiesc că asta era și ideea de la bun început, să mă lege ca să nu mă pot împotrivi oricărui lucru pe care ar vrea să-l facă.

Încerc să mă trag înapoi ca să mă feresc de mâinile lui, dar spatele meu e deja lipit de centrul crucii și, oricât m-aș scutura ca un câine ud, degetele lui tot desfac șnurul sutienului, în timp ce ochii săi refuză cu vehemență să se mai mute dintr-ai mei.

— Nu mă face să-ți strâng încheieturile și mai tare, Ellie, mă avertizează. O să rămâi cu urme.

Fir-ar!

Strângând din dinți, îmi ordon mușchilor să rămână nemișcați. Chiar dacă nu-mi place deloc ce se întâmplă, îmi spun în minte că ar fi mai bine să-mi

păstrez energia pentru mai târziu, decât s-o consum pe toată pe ceva care oricum n-are să funcționeze.

— De parcă ți-ar păsa, bolborosesc iritată.

— Nu-mi place să las urme, mărturisește serios. Nu astfel, cel puțin. Îmi place ca urmele de pe corpul unei femei să fie cauzate de mâinile mele.

— Fundul meu te dezaprobă, i-o trântesc sarcastic. Crede că ești un nemernic masochist.

Incesc când mă smucește brusc spre el, dezlipindu-mi spatele de cruce. Lanțurile care-mi țin brațele și picioarele captive scot un sunet ascuțit când se întind la maximum, acoperind pentru o clipă ciripitul constant al păsărilor, iar curelele îmi înhață încheieturile, strângându-le cu o asemenea putere încât gem de durere.

În schimb, Keith se uită la mine amenințător, orice urmă de amuzament dispărându-i din irisurile verzi. Văd pe fața lui că nu apreciază deloc ce părere am despre el.

— O să ușurez lucrurile pentru tine, păpușă, spune printre dinți, smulgând sutienul cu totul, înainte să-l arunce pe pavaj. Ai fost adusă aici pentru mine. Numai și numai pentru mine. Am plătit o avere doar ca să te am în față acum și să-ți ofer tot ce meriți, poate în plus.

Tot ce merit?

— Și când o să pleci de aici..., continuă cu un șurierat, lăsându-și mâna să alunece pe bikinii de plajă cu șnururi, o să fii atât de goală pe dinăuntru, că n-o să-ți mai pese de absolut nimic, nici măcar de ceea ce s-ar putea întâmpla cu viața ta. Nu o să te mint, Ellie. O să-ți

dorești curând să mori rapid și nu o să te las. O să te țin în viață până când o să simți că îți pierzi mințile.

Ascult fiecare cuvânt, tot mai bulversată, uluită de schimbarea bruscă de stare pe care o are. Dacă până acum doar se juca cu vorbele și părea să-l încânte într-o oarecare măsură, discuția cu mine... Ei bine, acum că toarnă totul cu o furie arzătoare, mă aștept să mă sugrume.

Nu înțeleg nimic din ce-mi spune, deși vorbește cât se poate de clar. De ce am continuu senzația că el știe foarte bine cine sunt și ce am făcut în toată viața mea?

Încesc din nou când trage scurt de bikinii albi de pe mine, dezgolindu-mă cu totul. Tot ce mă mai îmbracă acum e halatul scurt și desfăcut care îmi atârnă pe umeri, pueril și nefolositor.

Degetele lui lungi îmi ridică bărbia, obligându-mă să mă uit la el. Îmi simt obrazii arzând, dar tot fac efortul de a-mi agăța privirea de a sa și de a o menține acolo chiar și când Keith se apropie, iar buzele lui aproape se aștern peste ale mele.

Vreau să cred că ghemul din stomacul meu, care apare de nicăieri, e de dezgust, și că nu se datorează prezenței sale impunătoare ce-mi domină până și cea mai neînsemnată celulă din corpul trădător.

Trag din nou de lanțuri. Nici nu mă sărută, dar nici nu se îndepărtează. De fapt, doar stă acolo și nu face nimic, cu gura aproape lipită de a mea și mirosind puternic a parfum și tutun. Degetele i se strâng și mai tare pe bărbia mea.

— Apoi o să te vând.

Când vorbește, lansează fiecare cuvânt în parte în adâncul gâtului meu, forțându-mă să le înghit pe rând, înainte ca măcar să-mi dau seama ce semnifică. Rămân încremenită, cu răsuflarea întretăiată, având impresia că nu am auzit bine. Aș minți dacă aș spune că nu mă așteptam la ceva rău, însă toate supozițiile mele tocmai se dau peste cap.

Credeam că o să ne păstreze. Credeam că o să ne țină aici să servim cine știe ce scop deplasat. Nici prin gând nu mi-a trecut ideea că or să ne vândă, asta după ce tocmai mi-a mărturisit că ne-au cumpărat.

— O să te dau celui care oferă mai mult. Ai măcar idee câți boșorogi perversi și bogați există pe lumea asta și cât ar plăti pentru o prospătură, așa cum sunteți voi? Ai dracului, toți vor americance blonde și virgine, cu care să-și poată satisface orice fantezie bolnavă, iar pentru asta sunt pregătiți oricând să-și golească conturile pentru noi, doar ca să pună mâna pe una dintre voi.

Așadar, ăsta e motivul pentru care am fost aduse. Contrar așteptărilor mele, afacerea lor reușește să mă înspăimânte mai tare decât ar fi făcut-o dacă mi-ar fi spus că vrea să ne transforme în dame de companie sau chiar prostituate.

Dar nu. Din mărturisirea lui, trag concluzia că vom fi ceea ce credeam până acum că e un simplu mit: mirese pentru străini. Asta explică mai multe. Acum îmi dau seama de ce am fost aduse în Spania, de ce ne aflăm pe o insulă înconjurată doar de mare și cu zero șanse de scăpare și de ce beneficiem de cel mai înalt grad de lux.

Tocmai când credeam că lucrurile nu pot deveni mai îngrozitoare pentru mine...

— Tot nu-mi dau seama ce caut eu aici, murmur cu teamă. Nu sunt blondă. Nu sunt nici virgină.

Keith se retrage cu o idee, doar ca să mă poată privi amuzat, de parcă concluzia la care am ajuns îi oferă o doză de satisfacție.

— De aceea prețul tău o să fie atât de modic, încât cumpărătorii or să aibă impresia că achiziționează o gumă de mestecat, mi-o trânteste distrat. Cam atât valorezi.

Cuvintele, urmate îndeaproape de un chicot umilitor, mă înfurie într-o asemenea măsură că uit complet că sunt legată și mă smucesc spre el, dornică să-l strâng de gât. Mișcarea proastă pe care o fac îi provoacă un hohot autentic și mai face câțiva pași înapoi, privindu-mă acum pe de-a-ntregul. Nemernicul pare să savureze din plin postura jignitoare în care mă aflu și faptul că mă zbat cu putere, ca să ajung la el.

— De ce faci asta?! zbier cât pot de tare, vocea mea răsunând cu ecou în jungla îngrădită în care ne aflăm. Ce naiba ți-am făcut?!

— Oh, Ellie! replică amuzat. Nici n-ai idee! Gândește-te la cea mai mare greșală pe care ai făcut-o în viața ta și o să-ți dai seama singură de ce o să ți-o întorc înzecit până o să pleci de pe insula asta.

Înaintează cu un pas și își înclină capul, admirându-mă de sus până jos cu o lentoare și mai umiltoare. Se vede pe fața lui că savurează momentul. Are palmele unite în dreptul gurii, iar ochii săi alunecă pe pielea mea înfierbântată de nervi.

Îmi dau seama că nu mai e dispus să-mi răspundă întrebărilor când lungește momentul de tăcere la infinit, lăsându-mi senzația că mă studiază preț de o oră întreagă, nu de un minut blestemat.

Când revine cu privirea asupra feței mele, spune relaxat:

— Atunci când karma nu e zdreanță, e absolut necesar să fie omul. Roata nu se întoarce niciodată dacă nu o ajuți puțin. Așa că acum eu sunt karma ta, fetițo. Îți sugerez să te ții bine, pentru că n-am de gând să te mai las să pleci până când nu mă asigur că, în ultima ta zi, o să mori cu mine în gând!

Apoi pleacă, lăsându-mă în lanțuri, cu mintea vraște și într-o beznă apăsătoare.

Așa rămân singură în întreaga seră, acompaniată de ciripitul din ce în ce mai vag al păsărilor și susurul apei care habar nu am din ce direcție vine, dar speranța că o să se întoarcă să mă elibereze nu piere.

Nu-mi dau seama când ațipesc. Mă trezesc tot noaptea, speriată de jetul de apă rece care mi se izbește inopinat de față. Buimacă, îmi ia mai mult de câteva momente lungi și agonizante, în care caut să-mi feresc chipul, să realizez că ploaia care năvălește asupra mea se datorează aspersoarelor menite să ude grădina la program.

A doua oară când mai deschid ochii, lumina puternică care pătrunde prin pereții de sticlă mă atenționează că e deja dimineață. Corpul amortit îmi amintește că mi-am petrecut întreaga noapte aici, așteptându-l să-mi dea drumul.

Îmi scutur de mai multe ori genele ca să alung ceața de pe ochi, înainte să-i întorc spre fluturele

albastru care mi s-a așezat pe mâna care încă atârnă de curea și pe care n-o mai simt deloc. Chiar și pe jumătate adormită sunt fascinată de culoarea vie a aripilor sale, care îți lasă senzația că ar putea străluci pe întuneric. Dincolo de el, o altă sumedenie de fluturi colorați dau târcoale unui tufiș înflorit. Sunt foarte mulți și agitați, că nu sunt în stare să aproximez numărul lor.

Rămasă nemișcată, un alt fluture albastru mi se așază pe același braț, aproape de îndoitura cotului. Îi urmăresc printre șuvițele brunete de păr, care mi se leagănă prin fața ochilor.

Cu greu îmi găsesc puterea de a-mi lăsa capul pe spate. Acoperișul din sticlă al serei înalte mă face să mă crispez. Cântecelele păsărilor ce zboară haotic deasupra mea e halucinant de răsunător. Întreaga junglă din interior parcă a prins viață peste noapte, cât timp am dormit.

Îmi privesc obosită vârfulurile șuvițelor încă umede după dușul revigorant pe care l-am primit. E cald ca în Iad aici, iar setea pe care o simt nu dispare, indiferent cât de insistent aș încerca să-mi umezesc buzele uscate cu limba.

Un sunet slab mă reface atentă și fac efortul suprem de a-mi reveni în fire, înainte ca Keith și bărbatul care m-a scos prima oară din mâinile sale, să se apropie de locul în care mă află. Îi urmăresc cu coada ochiului până ajung în dreptul meu, îmbrăcați la fel de lejer ca seara trecută. Ambii arată ai naibii de proaspeți și odihniți când se opresc în fața mea, ca să mă admire.

În timp ce Keith poartă pe buze un rânjet la fel de umilitor ca ideea lui de a mă uita aici, celălalt are o expresie ușor revoltată. Ochii lui albaștri îmi fixează

fața, deși corpul mi-e aproape gol și numai bun de explorat. Spre deosebire de brunetul de lângă el, care mă sfredelește fără rușine pe toate părțile, mângâindu-mă cu privirea-i arzătoare, acesta nu pare deloc interesat de goliciunea din fața sa. Din contră, e mai preocupat să mormăie o înjurătură grosolană printre dinți, care să exprime clar care e părerea lui despre postura în care am fost lăsată.

— Bună dimineața, rază de soare! mă întâmpină brunetul, vesel. Cum ai dormit?

— Mori! i-o trântesc sec.

Acesta chicotește amuzat, dându-i în joacă un cot prietenului său.

— Uită-te la ea! îl îndeamnă. Încă e tare în gură. Ce spui, Ellie? mă întrebă apoi. Ți-ai învățat lecția sau să te mai lăsăm puțin aici, să te gândești?

Îmi ridic cu lentoare ochii spre fața lui bronzată. Mă tentează din nou să-i sar la gât, însă mă îndoiesc că aș avea energia necesară să mă mai zbat ca să-l ajung. Curelele din piele care îmi strâng cu putere încheieturile deja învinețite îmi reamintesc pentru a mia oară că nu sunt pregătite să-mi dea drumul.

— Doar atât poți? îl iau peste picior.

Expresia lui distrată crapă sub privirea mea.

— Trebuie să te străduiești mai mult decât atât, Keith. Spiritul meu nu e atât de ușor de distrus. N-ai decât să mă ții aici toată viața, căci nu o să îngenunchez niciodată în fața voastră, mai ales în fața ta.

— Să înțeleg că, deși ți-am lăsat o noapte întregă la dispoziție să-ți verifici păcatele, încă n-ai idee de ce ești aici? mă întrebă iritat.

Oftez.

— Am făcut numeroase greșeli la viața mea, mărturisesc. Trebuie să fii mai clar.

— Atunci, o să fiu mai explicit, mă informează cu o atitudine bățăioasă, apropiindu-se cu un pas de mine.

Scoate din buzunarul din spate al pantalonilor negri un telefon mobil și îl întoarce spre mine. Ochiul mi se face mare când recunosc fata din poza de pe ecran și numele ei îmi vine în minte instantaneu.

Amelia Levine. O fată pe care n-am mai văzut-o de mult timp și care acum îmi zâmbeste fericită din fotografie, în timp ce bărbatul din fața mea o ținea de gât cu o dragoste infinită.

— Îți amintești de ea? vrea să știe. Tu și prietenii tăi obișnuiți să vă bateți joc de ea la liceu, așa că bănuiesc că îți amintești. Era jucăria ta preferată, nu-i așa?

Acum știi de unde mă cunoaște, deși țin minte foarte bine că eu și Keith nu ne-am întâlnit niciodată. Fata din fotografie e legătura dintre noi și bănuiesc că e cineva special pentru el, dacă am ajuns să atârn aici din cauza ei.

— Amelia e motivul pentru care m-ați adus aici? îl întreb uluită, nevenindu-mi să cred. Din cauza iubitei tale am ajuns în situația asta absurdă?! Din cauza unei frustrate, care niciodată n-a avut curajul să spună ce o doare? Cred că glumești! pufnesc. Unde e nemernica aia?! mă agit. Să vină ea să mă confrunte, dacă are tupeu, nu să-și trimită iubitul ca să-i rezolve treaba murdară pe care ar fi trebuit s-o facă acum patru ani!

E incredibil cât de tare reușesc să mă înfurii în doar câteva clipite. Parcă aș trăi un coșmar! Mi-e greu

să cred că motivul pentru care sunt torturată acum are legătură cu o simplă copilărie de acum multă vreme, la care sinceră să fiu, nu m-am gândit prea des.

— Nu era iubita mea, păpușă, ci cineva mai important. Ceva ce o să-ți agraveze situația. Era sânge din sângele meu.

Nu-mi scapă din vedere că vorbește despre ea la trecut, însă nu mai găsesc curajul de a-l întrerupe. Îl ascult cât pot de atentă, simțindu-mă și mai revoltată de adevăratul motiv pentru care nu mă încadrez în tipar.

— Nu era doar verișoara mea, continuă. Îmi era ca o soră, iar tu ai tratat-o ca pe un rahat.

— Nu vorbești serios, îl acuz, clătinând vehement din cap. Asta s-a întâmplat acum patru ani și a fost doar o joacă de copii!

— Joacă de copii?! răcnește brusc, făcându-mă să tresar și să mă împing în crucea din spatele meu, căutând să pun distanță între noi. Ați dus-o de nas! V-ați bătut joc de ea! Ați terorizat-o zilnic, ați filmat-o făcând sex cu amicul tău, apoi ați făcut publică filmarea, ca s-o vadă toată școala! Toți prietenii ei și toți profesorii au văzut-o! După asta, tot orașul a știut! Singura modalitate care i-a mai rămas, ca să scape de teroarea prin care ați făcut-o să treacă zilnic de atunci, a fost să-și pună capăt zilelor!

Mă uit la el cu lacrimi în ochi și tremurând, înspăimântată de viteza cu care se înfurie și se înroșește. Curând ajunge aproape de mine, încât îmi aruncă fiecare cuvânt în față. Mă lovește cu ele peste obraji. Pot să-i simt ura pe care mi-o poartă și care nu face

nimic altceva, decât să mă avertizeze că nu o să scap vie de aici.

Cine ar fi crezut că propriile mele acțiuni – chiar și cele pe care le-am făcut cu ceva timp în urmă – o să se reverse asupra mea astfel?

— Acum spune-mi, îmi cere cu ton grav. Ce anume din toată treaba asta te face să crezi că o scapi atât de ușor?

Înghit în sec, necutezând să-mi mai mut privirea din irisurile lui verzi și din pericolul pe care îl citesc în ele.

— Pentru că, dacă este să mă întrebi pe mine, Ellie Bryant, o să mai pleci de pe insula asta doar după ce o să mă satur să te torturez pentru toate momentele în care Amelia a avut lacrimi în ochi din cauza ta, apoi să te distrug cu totul pentru faptul că n-a mai suportat. Apoi... cine știe, ridică din umeri. Poate o să te dau pe gratis!

Când pleacă, îmi ia cu el și răsuflarea și rămân înmărmurită în fața celui alt bărbat, care se poziționează în fața mea cu o expresie greu de descifrat.

Și, deși acesta se apropie și îmi dezleagă fiecare gleznă în parte și fiecare încheietură, nu mă pot bucura de eliberare. Mereu am știut că, ceea ce am făcut în cei mai rebeli ani din adolescența mea, a fost greșit și aveam să plătesc pentru asta, într-un fel sau altul. Dar nu credeam că o să se întâmple astfel. Nu credeam că voi fi luată prizonieră de cineva care – evident – a iubit-o poate mai mult decât ar fi trebuit și că o să joace rolul karmei care a refuzat să se întoarcă împotriva mea până acum, ca să-i ofere o oarecare alinare.

Acum trebuie să mărturisesc că mi-e teamă. Mi-e cu adevărat frică de ceea ce ar putea să mi se întâmple aici, în colțul ăsta de Rai înșelător.

După ce sunt eliberată, bărbatul blond și tuns scurt mă prinde de umeri, încercând să mă țină în picioare. Genunchii îmi tremură incredibil de tare, încât probabil m-aș prăbuși dacă mi-ar da drumul.

— Numele meu e Micha, mă informează calm. O să te duc în camera ta, bine?

Încuviințez, în semn că înțeleg ce-mi spune, apoi mâinile sale blânde prind cordonul halatului și îmi acoperă goliciunea, comportându-se ca și când n-ar fi deloc afectat de ceea ce vede, înainte să îmi înfășoare talia cu brațul și să mă conducă spre ieșirea din seră.

— O să mă omoare, nu-i așa? îl întreb cu glas tremurând, pășind stângace și desculță pe pavajul imaculat. În ciuda a ceea ce a spus, nu o să mai plec niciodată de aici, corect?

Micha mă privește scurt cu coada ochiului, oftând.

— Vrei să te mint? vrea să știe, iar eu clatin lin din cap. N-am nicio idee ce o să se întâmple cu tine. Știu doar că Keith e unul dintre acei oameni pe care n-ar trebui să-i calci pe nervi, mai ales când te are în vizor, și că ai început direct cu stângul. Așadar..

Se oprește din mers în dreptul ieșirii și îmi ridic capul spre el, curioasă.

— Dacă vrei să supraviețuiești, Ellie, ar fi cazul să începi să te ții bine pe poziții. O să te treacă prin foc de atâtea ori, că n-o să-i pese dacă o să se ardă și el!

Capitolul 6

Curând aflu care e planul complet al celor din Elită. Nu am fost singura informată de ce urmează să se întâmple cu noi. Am fost aduse în colțul ăsta de Paradis pentru a fi scoase la licitație ca niște obiecte de artă. Tot în curând aflu și că asemănarea dintre celelalte fete trece dincolo de orice așteptări aș fi avut. Nu doar că toate sunt blonde, au optsprezece ani și sunt orfane adunate din toate colțurile țării. Virginitatea lor e punctul cheie al afacerii.

E destul de simplu. După ce vom petrece trei luni pe insula asta, răsfățându-ne în luxul merit să ne ia ochii și să ne facă să ne obișnuim cu ideea că libertatea noastră e ceva de domeniul trecutului, la sfârșitul verii ni se va decide soarta. Vom fi dăruite celui care oferă mai mult, indiferent din ce parte a lumii va veni și în ce are de gând să ne transforme.

Și, în timp ce restul fetelor cad pe rând în capcana întinsă special pentru a le lua mințile, eu încă mă gândesc la o soluție prin care să mă salvez. Le observ pe plajă, la câțiva metri de locul în care m-am retras, tolănite la soare. E ridicol cât de repede au capitulat, deși ne aflăm aici de mai puțin de o săptămână.

Îmi mut privirea de la ele, strângând enervată din dinți. Chicotele lor prostești reușesc să răzbată prin sunetul valurilor și să ajungă la mine, ca să mă calce pe nervi.

Mă trântesc pe spate în nisipul fin și încins, pe care îl simt lipindu-mi-se de pielea bronzată. Spre deosebire de ele, eu n-am niciun motiv să mă relaxez, pentru că nu mi-a garantat nimeni că voi pleca de pe insula asta vie și nevătămată, la fel ca restul. Există posibilitatea înspăimântătoare ca soarta mea să fi fost deja decisă și să nu știu.

— Sunt nebune sau ce?

Îmi întorc capul spre Roxette. E poziționată în capul oaselor și se uită revoltată la grupul de fete de pe partea cealaltă a plajei, care sunt la fel de zgomotoase ca un grup de majorete.

— Cum pot să fie atât de relaxate? mă întrebă. Suntem prizoniere aici, nu invitate VIP! Nu suntem în vacanță, fir-ar să fie!

— Nu toți sunt capabili să observe diferența dintre bine și rău, mai ales când li se flutură pe sub nas o asemenea bogăție. Bănuiesc că ăsta e și motivul pentru care locul ăsta arată astfel.

— Totuși, nu e ridicol cât de repede au fost prostituate?

Mă privește lung, așteptând un răspuns sincer. Cred că e destul de evident de ce se întâmplă asta. N-am mai întâlnit niciodată niște persoane mai ușor de manipulat, iar cei din Elită știu exact cum să le mențină sub control.

— Ei bine, nu au prea multe opțiuni, în orice caz, mormăi doar pentru mine. Ori te conformezi, ori te vei consuma încercând să găsești o altă soluție.

— Tu te-ai conformat?

Oftez. Aș spune „nu”, dar nu sunt sigură de asta. De fapt, nici nu știu ce simt acum. Deși au trecut câteva

zile, încă mă gândesc la scurta discuție pe care am avut-o cu Micha, când m-a scos din Grădina Edenului. După părerea lui, ar trebui să mă supun cerințelor, oricât de absurde ar fi. Să le îmbrac hainele și să mă bucur de ceea ce mi se oferă. Să le fac jocul.

Acum nu sunt la fel de convinsă că ar trebui să-i ascult sfaturile și să intru în joc, în speranța că asta îmi va scăpa pielea. E un membru din Elită și ar putea să mă deturneze fără ca măcar să-mi dau seama.

Sau poate că lucrurile nu sunt chiar așa de complicate pe cât cred.

— Știi un singur lucru, mărturisesc. Dacă nu există nicio cale de scăpare de pe insula asta, atunci ar trebui să ne croim noi una.

— Și asta ce mai vrea să însemne? se încruntă.

Nu-i mai răspund. Mă ridic în picioare și mă scutur de nisip, înainte să mă întorc cu tot corpul spre ieșirea de pe plajă. Fac doar un pas, apoi mă opresc când îl zăresc pe Keith pe alee, nemișcat și spionând. Asta se presupune a fi prima oară când ne întâlnim, după Grădina Edenului. Nu e ca și când cei din Elită și-ar arăta fețele prea des.

Zăbovesc un moment, în care mă întreb dacă e o idee bună să-l confrunt, apoi pornesc cu pași hotărâți spre locul în care a înlemnit.

Și astăzi arată răvășitor și exotic. Pielea lui e bronzată și strălucește în razele soarelui care se strecoară printre palmierii de pe marginea plajei. Are nuanța ciocolatei cu lapte, iar contrastul dintre ea și cămașa albă din pânză e de-a dreptul orbitor.

Mă opresc abia când ajung în fața lui. Ochelarii aviator, în lentilele cărora îmi văd reflexia, mă împiedică

să ajung la acel verde crud al ochilor săi, dar îl simt sfredelindu-mă arzător până când îmi mut de nevoie greutatea pe piciorul drept.

— Ce vrei de la mine? îl întreb pe un ton hotărât.

— Cred că am fost suficient de clar când am spus ce vreau de la tine, răspunde sec.

— Nu o să ai, i-o retez cât sunt în stare de serioasă. Poți să-mi ai trupul, dar nu-mi poți avea sufletul! Poți să mă ții pe insula asta până înnebunim amândoi, căci tot nu o să-ți dau ce-ți dorești. Mai bine te-ai împăca cu ideea că, orice ai de gând să-mi faci, nu o s-o aducă pe Amelia înapoi.

— Asta nu mă împiedică să îți ofer ceea ce meriți, contraatacă nonșalant, uitându-se în jos, la mine.

Capul lui se înclină într-un mod pe care încep să-l cred ca fiind o caracteristică de-a sa. Și, deși poartă ochelari, îi simt privirea arzându-mi pielea mai tare decât a făcut-o soarele.

— Îți stă mai bine goală.

Replica lui mă face să clilesc, derutată de schimbarea bruscă de subiect. Cuvintele în sine sună mai grosolan când sunt rostite de el. Are darul de a le oferi o conotație care aproape mă face să roșesc.

Înghițind în sec, îmi aplec privirea asupra costumului de baie din două piese, la fel de alb ca haina lui.

— De fapt, și dacă aș turna peste tine un camion de diamante, cred că ai arăta mai bine goală.

— Păstrează complimentele pentru cineva care le înghite, Keith, replic îmbufnată, strângându-mi brațele la piept.

— Nu era un compliment, ci doar o observație.

Și un mod perfect de a mă distrage de la ceea ce-mi doresc să aflu de la el, se pare. Reușește să mă deturneze puțin, însă îmi revin rapid în fire și întreb din nou, mai insistent:

— Ce vrei de la mine? Hm?

Acesta rânjește, dantura sa ridicol de albă strălucind ciudat în soare.

— Vreau să plângi, mărturisește. Să mă implori. Doar după ce o să ajungi să te târăști la picioarele mele, o să mă declar satisfăcut. Abia apoi o să-ți dau drumul.

Încuviințez alene, strângându-mi buzele într-o grimasă, cât mă gândesc la următoarea mișcare. Sinceritatea lui debordantă e ceva ce n-am luat în calcul și care acum mă cam dezarmează tocmai când mă aflu în fața sa.

— De ce nu te cred? întreb. De ce am impresia că, de fapt, nici n-ai în plan să mă eliberezi vreodată?

— Posibil să ai dreptate, replică prompt. Nu o să te mint. Există o probabilitate să nu mai pleci de pe insulă, nici măcar la sfârșitul sezonului. Încă deliberez. Depinde doar de tine în care parte o să se încline balanța. Deocamdată, lucrurile nu stau prea bine pentru tine. Cine ți-a spus că e o idee bună să vorbești cu mine fără să fii întrebată?

Rămân înmărmurită. Țasta e ultimul lucru la care mă așteptam să-l primesc – o lovitură sub centură.

Keith își dă jos ochelarii de pe nas, strângându-i în mână. Privirea pe care o are e una cât se poate de serioasă, ba chiar plină de avertisment. Parcă ar încerca să-mi spună că sunt pe cale să întrec măsura.

— Marfa n-ar trebui să vorbească deloc, adaugă sec.

— Nu sunt o marfă, ci o persoană vie, îl contrazic feroce.

— Atâta timp cât te dețin, ești ceea ce vreau eu să fii.

Îl urmăresc iritată cum se întoarce pe călcâie și pornește spre vila lui, lăsându-mă în mijlocul aleii, plină de frustrări.

Oftând, îmi trec mâinile prin părul lăsat pe spate și arunc o privire peste umăr, la grupul de fete care s-au oprit din activitatea lor, ca să ne spioneze. Sunt la suficientă distanță cât să nu le văd expresiile, dar ceva îmi spune că nu se aștepta niciuna să mă prindă purtând o conversație cu unul dintre cei care ne țin captive. Nu vreau să știu ce e în mintea lor acum.

Măcar de aș fi primit vreun răspuns care să mă liniștească! Temerile mele sunt din ce în ce mai fondate, în special după ce Keith nu a negat faptul că aș putea muri aici. Doar gândul ăsta îmi face sângele să înghețe în vene, iar părul să mi se zbârlească pe ceafă.

Trebuie să existe o cale de scăpare! Una mică, indiferent de circumstanțe. Dar apoi îl văd pe Jordan la capătul aleii și îmi pierd orice speranță în privința vreunei evadări.

Locul ăsta e păzit ca un castel în care prințesele nu sunt ținute captive de balauri și dragoni, ci de prinți.

Seara, toată lumea e strânsă în jurul mesei de pe terasă. În timp ce fetele se răsfață cu bunătățile înșirate în fața lor, eu îmi privesc gânditoare încheieturile care încă poartă urmele curelelor. Nu mai arată la fel

de rău ca la început, dar continuă să îmi amintească cine e adevăratul monstru aici.

— Ellie, vorbește Angel, atrăgându-mi atenția asupra ei. Nu mănânci nimic?

Mă uit la farfuria goală din fața mea, simțindu-mi stomacul cum face o tumbă. De când am fost adusă aici, am încercat din răspuțeri să evit să mă înfrupt din orice îmi oferă ei, motiv pentru care mă simt tot mai slăbită și fără vlagă.

— Nu mi-e foame, blufez.

— N-ai mâncat nimic nici ieri, îmi reamintește. Nu o poți ține în ritmul ăsta. Înțeleg că nu-ți convine situația, dar..

— Ție îți convine? o întreb pe un ton mult mai răstit decât aveam intenția.

Mai multe perechi de ochi se ridică spre mine, atrase de glasul meu ridicat. În schimb, Angel își apleacă privirea în farfuria ei, cu o atitudine spășită.

— Las-o în pace! mă apostrofează Vicky din celălalt capăt al mesei.

Încă din prima seară mi-am dat seama că nu mă voi înțelege niciodată cu ea, ceea ce se dovedește pe zi ce trece. De când am avut îndrăzneala de a-i arunca mâncarea în poală, continuă să mă atace subtil de fiecare dată când prinde ocazia, chiar și atunci când situația nu o privește sub nicio formă. Bănuiesc că asta era ceva ce nu putea fi evitat, mai ales când mereu am avut ghinionul să intru în conflict cu cineva la adunări sau în locuri în care mă întâlneam cu persoane ca ea.

— Nu te-a băgat nimeni în seamă, prințeso! replic enervată. Ce-ar fi să-ți vezi de treaba ta?

— Mai bine ți-ai vedea tu de a ta! contraatacă răutăcioasă. Te-am văzut astăzi pe plajă. Acum fraternizezi cu ei?

Ei bine, nu mă miră părerea pe care și-a format-o după ce m-a văzut în compania lui Keith și, dacă este să judec după felul în care ajung și celelalte fete să se uite la mine, nu e singura care acum trăiește cu impresia că încep să trec în tabăra adversă.

Doar una singură nu pare a fi de acord cu ele: Roxette. Chiar și cu toate insistențelor mele de a o ține la distanță, s-a dovedit a fi mai lipicioasă decât un superglue. Încă așteaptă să vin cu un plan salvator, care să-i scape și ei pielea.

— Ține-ți supozițiile pentru tine, vrăjitoareo! mârâi la blonda din capătul mesei, făcând-o să clipească ofticată. Bați câmpii!

— Oare? intervine o a doua cățea, pe care am văzut-o mai mereu prin preajma lui Vicky. Ce ne garantează nouă că, de fapt, nu ești de partea lor? Cine știe, poate ești un spion trimis aici special pentru a-i ține la curent.

Mă încrunt, întorcându-mi ochii spre Roxette, care acum abia se abține să nu râdă.

— Glumești, nu? o întreb apoi.

— De ce naiba aș glumi?! pufnește. Ești singura care nu se încadrează în tipar.

— Aiurezi, scumpo! replică Roxette, lăsându-se relaxată pe spătar, la doar un scaun distanță de mine. Să nu uităm că i-a sărit în apărare lui Angel și a încasat-o pentru asta.

— Nu avem de unde să știm exact ce s-a întâmplat acolo, comentează Vicky cu aroganță, privind-o

pe Roxette cu superioritate. Prietena ta refuză să ne povestească despre Grădina Edenului și despre cum s-a ales cu vânătăile alea de pe încheieturi. De unde știi tu că nu a fost legată pentru cu totul altceva? O cred în stare să-i facă tipului ăla un dans în poală, ca să-și salveze pielea!

— Hei! zbier la ea, observând-o imediat cum tresare pe scaun. Ai grijă cum vorbești despre mine! Nu mă cunoști deloc, așa că nu-ți permit.

— Nici n-am nevoie de permisiunea ta! mi-o trântește printre dinți, iar la masă se așterne liniștea. E evident că se întâmplă ceva între tine și tipul ăla, doar că ți-e rușine să recunoști că ești o târâtură mică!

Nici nu știu cum mă ridic de pe scaun, dornică să o strâng puțin de gât pentru insinuarea dezgustătoare pe care o face, dar știu cum sunt trântită la loc după ce Jordan se înființează lângă mine de nicăieri.

— Nici să nu îndrăznești! mârâie amenințător. Mai bine v-ați termina cina și ați înceta cu tâmpeniile astea, altfel o să vă culcați flămânde! Dacă Keith ar auzi ce supoziții faceți la adresa lui, v-ar spânzura pe toate!

Apoi mă împunge cu degetul în umăr, probabil pentru a-mi atrage atenția asupra lui, rămasă blocată pe expresia înfuriată de pe fața rivalei mele.

— Mănâncă! îmi ordonă iritat. Nu mă face să-ți bag farfuria pe gât cu totul!

— N-ai decât!

Acesta mă înșfacă dintr-odată de păr, degetele lui adâncindu-se că aproape simt cum îmi smulge scalpul. Icnetul pe care îl scap printre buze exprimă clar durerea pe care o simt, însă refuz cu încăpățânare să-i ofer

mai mult decât atât sau să mă supun ordinului pe care mi l-a dat.

Mi-am promis mie însămi că nu o să conteze cât de tare o să mă doară. După cea făcută de Keith, nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să rezist așa cum n-am mai făcut-o niciodată.

— Jordan!

Vocea lui John îl întrerupe înainte să mai facă vreo mișcare și mă eliberează la fel de brusc cum m-a prins, înainte să pornească spre intrarea în casă. Îndepărtarea lui îmi permite să răsuflu ușurată, apoi s-o privesc pe Vicky amenințător, ca să înțeleagă că o va încurca pentru asta.

— Ridică-te!

Următorul ordin al lui Jordan mă face să îmi întorc capul spre el. Se oprește lângă scaun și, după ce mă prinde de cot, mă ridică cu o smucitură sănătoasă.

Păstrez tăcerea cât timp mă conduce la etajul vilei, apoi spre camera pe care am ajuns să o împart cu Mia și Angel. Când intrăm, Jordan smulge de pe patul meu rochia albă din mătase și mi-o trânteste în brațe, alături de o privire tăioasă.

— Îmbrac-o! Să nu dea dracu să ieși din baie fără ea!

Scap un alt icnet când mă îmbrânțește spre ușa băii, hotărât să mă oblige să mă supun, într-un fel sau altul. Și, deși nu înțeleg ce vrea de la mine, nu mă opun.

Imediat ce mă baricadez înăuntru și încui ușa în urma mea, mă uit o clipă în oglindă, apoi la rochia fină și scumpă din brațele mele. O îmbrac fără tragere de inimă, lăsând halatul să cadă pe podeaua din marmură strălucitoare și mătasea să-mi alunece lin pe piele. Abia

după ce o pun pe mine, îi observ despicătura adâncă de pe piciorul drept, decolteul susținut de șnurul din jurul gâtului și bata din jurul taliei. Degeaba e lungă până la podea. În oglindă observ marginea bikinilor de plajă cum se ițește prin crăpătura rochiei.

Refuz să-mi pun întrebări și după ce ies, iar Jordan mă scoate din vilă pe intrarea din față. Inima începe să-mi bată în ritmul sunetului produs de sandalele cu toc, asortate la ținută, pe care acesta aproape mi le-a băgat la propriu pe gât și, când sunt bombardată dintr-odată de curiozitate, mai că mă dărâmă de pe picioare.

Cu toate că mă străduiesc să am răbdare, nu pot să nu mă întreb în sinea mea pentru ce m-am pregătit și dacă e cazul să o fac și psihic. Un gust amar îmi explodează în gură când sunt condusă spre vila Elitei, dar nu mă las doborâtă de multitudinea de gânduri negre care încep să-mi mișune prin minte cu fiecare pas care ne apropie de ușile din sticlă.

Ceva mă face să cred că asta are legătură cu Keith. În afară de cele două dați în care am interacționat vag cu Micha, el rămâne singurul cu care am avut vreun contact direct.

Și aflu curând că nu mă înșel, când Jordan mă duce chiar la ușa camerei lui și bate de două ori, înainte s-o deschidă.

Pășesc înăuntru cu emoții, văzându-l stând în pragul balconului și îmbrăcat în aceleași haine casual. Ochelarii lui aviator atârnă de data asta în despicătura nasturilor descheiați de la cămașă și are o țigară aprinsă în mână.

— Cară-te! îi cere bărbatului de lângă mine.

După doar un moment aud ușa cum se închide în urma lui, însă nu mă întorc să aflu dacă într-adevăr a plecat. Ochii îmi rămân agățați de privirea intensă a lui Keith, care nu se clintește nici măcar un centimetru din prag.

— Vino mai aproape.

— Nu, murmur.

Oftează.

— Ellie, trebuie să înveți să spui „da”, mă sfătuiește. Încăpățânarea asta nu o să-ți aducă nimic bun. Am auzit că nu mănânci din ce ți se oferă. Nu-ți place meniul sau are legătură cu revolta ta puerilă?

— Are legătură cu faptul că nu vreau nimic de la voi.

— Chiar dacă asta înseamnă să te înfometezi?

Sprâncenele i se arcuiesc în semn de mirare. Nu înțeleg unde vrea să ajungă cu asta, dar instinctul mă avertizează că nu asta e motivul adevărat pentru care m-a chemat aici.

— O să te îmbolnăvești, mă informează printre dinți.

— Și ce-ți pasă? întreb calmă.

— Am nevoie de tine sănătoasă.

Mai trage o ultimă dată din țigară și o aruncă peste balustradă, apoi pornește cu pași stăpâni spre locul în care mă aflu, oprindu-se abia când capul meu e lăsat pe spate, ca să-l pot privi.

— O să fiu sincer cu tine, îmi spune cu o seriozitate imbatabilă, privindu-mă chiar în ochi.

Îmi simt răsuflarea cum mi se oprește în gât și cum pulsul îmi crește la fel de rapid ca temperatura din încăperea asta uriașă și acum fierbinte.

— Nu am timp și nici răbdarea necesară pentru a te lua încet. Îmi place să cred că sunt un bărbat care știe să spună lucrurilor pe nume și să ceară, atunci când își dorește ceva.

Să mențin contactul vizual, când acesta reușește să mă răvășească într-un mod de nedescris, e din ce în ce mai dificil. Keith nu mă slăbește deloc. Parcă și-ar fi propus în minte să mă privească cu o asemenea intensitate care-mi face obraji să se înroșească de căldură și stupoare.

Asemeni primei dăți în care l-am văzut, în momentul în care a intrat pe ușa încăperii de la parter, îmbrăcat la costum, mă simt drogată. Atât de drogată, încât mă trezesc întrebându-l:

— Ce-ți dorești?

Ochii săi se mijesc, verzele lor luând foc subit, apoi spune, cuvintele rostogolindu-i-se de pe buze cu o lentoare înnebunitoare:

— Vreau să ți-o trag.

Capitolul 7

Nu las nimic să iasă la iveală, deși simt cum mă înfurii. Cred că este cea mai scandaloasă propunere care mi-a fost făcută, dar trebuie să mărturisesc că nu e primul bărbat care îmi cere asta într-un mod ferm. Totuși, sunt uluită că are tupeul de a-mi face o astfel de propunere, când el e cauza principală pentru care am fost târâtă aici.

E nebun? Probabil. Totuși, nici eu nu mă simt prea sănătoasă în momentul de față, ținând cont că încep să văd prin asta o posibilă cale de scăpare.

Așadar, netezindu-mi rochia cu palmele, inspir adânc și îl întreb oarecum resemnată:

— Bănuiesc că, și dacă aș spune „nu”, tot o să iei ce-ți dorești, corect?

Tresărirea sprâncenelor sale îi trădează surprinderea și nedumerirea, totodată.

— Dacă voiam să procedez astfel, nu cred că mai purtam discuția asta acum, replică nonșalant. Am nevoie de acceptul tău. Bărbații adevărați nu au nevoie de forță pentru a obține o partidă de sex din partea unei femei.

— Situația în care ne aflăm acum nu prea te recomandă ca fiind un bărbat adevărat, Keith, i-o retez printre dinți.

— Păpușă, nu sunteți aici pentru a fi abuzate sexual! pufnește. Avem un cod pe care ținem să-l respectăm cu sfințenie. Dacă nu existau reguli, s-ar fi ales praful de tot. Niciun bărbat de pe insula asta nu are

voie să atingă o fată care nu-și dorește să fie atinsă. De ce crezi că am nevoie de acceptul tău? Îmi doresc să fie ceva consimțit.

Iar mie nu-mi vine să cred că am ajuns să vorbesc despre asta cu el, la câteva ore de când mi-a promis că o să facă tot posibilul să mă distrugă. Parcă aș vorbi cu o altă persoană care poartă același chip și același parfum amețitor.

O fi bipolar. Sau poate că, înainte să-și pună planul în aplicare, își dorește să afle totul despre mine. Oricare ar fi răspunsul la comportamentul său contradictoriu, cert e că îmi lasă prilejul potrivit de a negocia cu el.

Nu-mi vine nici mie să cred că sunt dispusă să continui conversația asta revoltătoare, însă sunt prea curioasă să aflu ce e dispus să facă pentru o noapte cu mine și nu mă pot abține. Fac un pas mic spre el, lăsându-mi și mai mult capul pe spate. Sunt conștientă că ar trebui să fiu dezgustată acum.

— Care-i afacerea? întreb fără efort, dornică să aud totul.

— Poftim?

— Dacă mă vrei, trebuie să oferi ceva la schimb.

Scoate un sunet indignat, iar expresia i se schimbă dintr-una serioasă, într-una încurcată. Se vede clar că nu se aștepta să cer ceva. Probabil că, mai degrabă, se aștepta să fie respins categoric.

— Ce vrei?

Din tonul lui înțeleg că este, totuși, dispus să negocieze, ceea ce mă face să mă simt și mai ridicol decât mă simt deja.

— Cred că e evident ce vreau, spun sec. Să-mi dai drumul. Nu-mi pasă ce vreți să faceți voi aici și ce o să

se întâmplă cu celelalte fete. Nici nu voi spune cuiva despre voi. Vreau doar să merg acasă.

Keith pufăie, înainte să chicotească amuzat. Încercarea mea patetică de a mă salva nu dă roade și sunt dezamăgită puțin. Pentru o clipă scurtă am crezut că o să fie chiar așa de simplu.

— Asta nu o să se întâmple, Ellie. Indiferent cât de mult aș vrea să îți simt cerceul ăla din limbă, care mă întărește al dracului de tare, nu pot să te eliberez. Poți să-mi ceri orice altceva.

— Cum ar fi? plescăi din buze.

— Diamante, rubine... Bijuterii.

Îl urmăresc revoltată. Am impresia că glumește!

— Un iaht.

Un iaht?!

Dorința de a-l lovi peste față devine insuportabilă, că îmi simt mâna tremurând pe lângă corp. Mă îndoiesc că a meritat-o vreodată în viața lui mai mult decât o merită acum.

— Nu sunt atât de ieftină, i-o trântesc printre dinți. Dacă tot vrei să mă tratezi ca pe o prostituată, măcar mărește miza, altfel o să mă simt jignită.

Aproape mârâi când îl văd ezitând, apoi privindu-mă uluit. Abia apoi îmi dau seama că avea alte așteptări de la mine, când m-a adus aici. Văd pe fața lui faptul că era complet sigur că va căpăta un „da”, contrar tuturor lucrurilor.

Acum sunt ferm convinsă că e nebun.

— În regulă, murmur ușor distrată, făcând un pas înapoi. Îți dorești lucruri pe care, de fapt, nu ți le permiți, dar totuși ai curajul să negociezi.

— Îmi pot permite orice, mă contrazice tăios.

— Se pare că nu! mă răstesc. Pentru că, dacă este să mă întrebi pe mine, tot ce ai reușit să faci acum a fost ne pierzi timpul amândurora cu propuneri pentru care, pe lângă faptul că sunt de-a dreptul dezgustătoare, nici nu ești dispus să oferi ceva valoros în schimb.

Mă apropii de el, scrâșnind din dinți când ajung la apogeul furiei. Nici măcar bătaia cu cravașa nu a fost capabilă să mă umilească mai mult.

— Poate că pe restul le-ai cumpărat deja cu bogățiile tale, Keith, dar pe mine nu mă prostești așa ușor. Încă o propunere de genul ăsta și promit solemn că o să te sufoc în somn, chiar dacă a doua zi capul meu s-ar rostogoli pe plajă, la distanță de trup! O să te termin!

Trântindu-i o ultimă privire amenințătoare, pornesc cu pași mari spre ușă și părăsesc dormitorul nervoasă, străbătând coridorul spre scări înainte ca Jordan să se dezmeticească și să se clinească din loc.

Cobor în grabă treptele, ținând poalele rochiei cu mâinile și auzindu-l pe paznic mergând în spatele meu. Ajungem la ieșire în același timp în care Micha intră și se încruntă de îndată ce mă vede.

Nici nu vreau să știu cum arăt acum. Ca o Cenușăreasă evadată de la balamuc, al cărei prinț s-a dovedit a fi un dovreac afurisit.

— Ellie, ce faci aici?

Nu pierd timpul să-i răspund. Trec pe lângă el ca din pușcă, aproape alergând pe aleea pavată și gândindu-mă intens la o modalitate prin care pot să i-o plătesc.

Acum știu că sunt gata să fac orice. Dacă până în urmă cu un minut speram că există o soluție prin care să pot scăpa, după trei ciocniri violente cu același om care mi-a promis că o să mă stoarcă de viață, devin

convinsă că nu există una și că a venit momentul să mă gândesc mai bine la cum să-i fac față, decât la cum să mă eliberez.

Sunt doar două opțiuni: eu sau el.

Când mă întorc la vila fetelor, încă le aud vociferând distrat pe terasa din spate. În continuare nervoasă, evit să mai iau vreun contact cu ele și urc scările spre etaj, lăsându-l pe Jordan în living – acolo unde se oprește de bunăvoie.

Ce e mai rău din tot ansamblul ăsta este că încep să mă obișnuiesc și cu el, nu doar cu tot ce mă înconjoară. Deși vila noastră e păzită în fiecare minut din zi sau noapte, prezența paznicilor nu mă mai deranjează la fel ca la început. Ba chiar am ajuns să le-o ignor de cele mai multe ori, ca și când nici n-ar fi aici.

Nu vreau să mă obișnuiesc. Vreau să-mi refuz fiecare plăcere în parte, care e provocată de orice e al lor, pentru că așa e normal. În ciuda faptului că locul ăsta pare să fi fost construit special ca să te înșele, îmi doresc să rămân conștientă de adevărul crud al situației.

Dau buzna în dormitorul *meu*, aproape plângând de nervi, însă mă abțin când o găsesc pe Roxette așezată pe patul din mijloc care, cumva, a ajuns să-mi aparțină. De îndată ce închid lent ușa în urma mea, aceasta se ridică și mă studiază curioasă, așteptând ceva.

— Unde ai fost? vrea să știe. La tipul ăla, nu-i așa? Ți-a făcut ceva?

— Calmează-te, îi cer cu glas tremurând, în speranța că asta o va opri din turuit. În afară să mă enerveze cumplit, nu s-a întâmplat nimic.

Oftând, mă trântesc pe salteaua Miei, trecându-mi ambele mâini prin părul ușor ciufulit de curent. În schimb, Roxette se așază la loc pe marginea patului

meu, continuând să mă privească cu ochii-i mari și incredibil de albaștri.

Spre deosebire de mine, ea arată perfect, cu părul ei cârlionțat și lung, care mereu îi stă exact așa cum ar trebui, și cu rochia crem pe care o poartă peste trupul bine definit. Până și eu mă simt uneori tentată să-mi las privirea să cadă în decolteul ei generos.

Chiar arată ca o păpușă. Nu degeaba e aici.

— În orice caz, ce naiba vrea de la tine?! pufăie iritată. Începe să-ți dea târcoale din ce în ce mai des. Nu e de mirare că celelalte fete trăiesc cu impresia că ești un spion.

— Și tu crezi asta? o întreb.

— Nu! pufnește. Dar trebuie să recunosc că, uneori, mă cam derutezi.

Îmi arcuiesc curioasă o sprânceană, așteptând să continue.

— Nu-mi dau seama dacă știi foarte bine cum să-ți controlezi emoțiile sau, pur și simplu, întreaga situație nu te sperie. Dar cu siguranță nu te-am văzut niciodată înspăimântată ca să faci un atac de panică. Eu am avut trei până acum. Trei! Iar colegile mele de cameră au câte unul în fiecare seară, când vine timpul de culcare. Parcă ar fi niște ceasuri elvețiene, căci le apucă mereu la aceeași oră. Doar tu te porți de parcă ar fi ceva normal să ne aflăm aici, pe punctul de a fi transformate în mirese pentru boșorogii străini.

— Exagerezi, o informez. Dacă nu fac crize de nervi, nu înseamnă că mă bucură.

— Atunci? întrebă și mai curioasă. Cum naiba reușești să te controlezi?

Ochii ei se mijesc cu suspiciune, trădând faptul că, undeva în sinea ei, are o fărâmă de neîncredere. Ce nu știe ea e că mereu am avut un mod aparte de a reacționa la situațiile rele și neașteptate în care ajungem să mă aflu, ca cea de acum. Până la urmă, m-am băgat des în necazuri și îmi place să cred despre mine că sunt suficient de călită cât să tratez lucrurile cu răceală și tacticos, în loc să mă panichez. Sunt convinsă că n-aș fi în stare niciodată să rezolv puzzle-ul, dacă nu îl gândesc în amănunt, cu mintea limpede.

Nu-mi pasă ce cred ceilalți despre asta. Nu-mi pasă nici ce crede Roxette despre lipsa mea de reacții exagerate, cu toate că a devenit cea mai apropiată persoană pe care o am în locul ăsta. În ultimele zile am învățat că nu e o idee bună să le sar în ajutor și că ar trebui să mă îngrijesc de propria-mi siguranță, în special când se presupune că sunt cea mai amenințată dintre ele.

Gândul că urmează să fiu vândută unui bărbat necunoscut nu mă înspăimântă la fel de tare cât o face răzbunarea după care aleargă Keith, pentru Amelia.

— Știi, când eram în liceu, obișnuiam să mă iau de colegii mai slabi, mărturisesc. Ba chiar pot spune că îmi făcea o oarecare plăcere. Mă făceau să mă simt mai puternică, mai importantă decât ei, ca și când viețile lor ar fi fost în mâinile mele și eu aș fi decis ce s-ar fi putut întâmpla cu ele.

Roxette se încruntă, probabil întrebându-se în mintea ei de ce îi povestesc despre asta acum, când subiectul nedumeririi sale era cu totul altul. Nici eu nu știu exact de ce simt nevoia asta, dacă este să fiu sinceră. Poate că are legătură cu simplul fapt că nu-mi

place ideea ca ea să se uite la mine ca la un potențial intrus. Mă irită gândul că ar putea crede că sunt trimisă aici să stau cu ochii pe ele.

În concluzie, cumva îmi pasă și nu-mi place.

— Așa am găsit-o pe Amelia. Era ținta noastră ușoară, pentru că niciodată nu își găsea curajul să ne țină piept, indiferent cât de cruzi deveneam. Era simplu să ne batem joc de ea, ba chiar să întrecem orice măsură. Așadar, într-o seară, am invitat-o la una dintre petreceri. Nu avea prea mulți prieteni, așa că nu a fost prea greu să o convingem să vină, mai ales când i-am spus că asta e ocazia ei să se integreze. Nu avea habar că eu și unul dintre prietenii mei am pus la cale un plan pentru ea și că, de fapt, nu aveam de gând să o ajutăm să intre în peisaj, ci să o facem de rușine. El a păcălit-o că e interesat de ea, că e îndrăgostit, iar eu i-am susținut povestea, apoi a ademenit-o în dormitor, unde a filmat-o făcând sex. În următoarea zi de luni, video-ul era deja pe site-ul liceului și îl vedea toată lumea, inclusiv profesorii și directorul.

— De ce-mi spui asta? mă întreabă Roxette bulversată.

Se uită la mine revoltată, ca și când întreaga povestire i-a schimbat cu totul părerea despre mine. Și pe bună dreptate, are toate motivele din lume să mă privească astfel, pentru că am fost crudă. Sunt sigură de asta.

Am știut în momentele acelea că, pentru o fată de șaisprezece ani, am înclinații anormale. Suferința altora mă făcea să mă simt bine. Principala mea atracție nu erau băieții buni sau răi, deși colcoteau hormonii în

mine ca un cazan sub presiune, ci cum să-i fac pe cei mai slabi să devină și mai slabi și ușor de controlat.

Erau marionetele mele, iar acum eu sunt marioneta altora. Roata chiar se întoarce, se pare.

— Pentru că Amelia e motivul pentru care sunt aici, îi spun. Asta în cazul în care te întrebai de ce nu sunt blondă sau orfană sau virgină.

— Să înțeleg că Amelia e aici, pe insula asta?

Mirarea de pe fața ei și din ton e foarte evidentă.

— Nu, oftez. Când am fost în Grădina Edenului, am aflat că, de fapt, s-a sinucis la puțin timp de la toată treaba cu filmarea. Până atunci, am crezut că doar s-a transferat la un alt liceu, unde să nu mai fie ținta tuturor răutăților mele și ale celorlalți. În schimb, eu și prietenul meu am scăpat doar cu o simplă muștrare și o suspendare de trei zile și asta doar pentru că tatăl meu îl cunoștea pe director și pentru că aveam note foarte bune.

Urmează o clipă de tăcere apăsătoare, în care îmi privesc lung degetele din poală, încercată de rușinea pe care doar simpla prezență a lui Roxette mi-o provoacă.

— Atunci? mă întrebă apoi, confuză. Cine mai știe despre asta?

— Keith, răspund prompt. În Grădina Edenului n-am aflat doar că aceasta s-a sinucis, nu s-a transferat la un alt liceu. Am aflat și că avea niște rude pe care n-ar trebui niciodată să le calci pe nervi.

— Prin urmare, Keith e rudă cu ea, constată cu voce tare, clătînând din cap dezaprobator. La naiba, Ellie! În ce rahat ai intrat?

— Unul mare, din câte se vede! Spre deosebire de voi, eu nu pot să fiu la fel de sigură că o să plec de

aici vie și nevătămată, mai ales după ce viața mi-a fost amenințată de câteva ori bune, încă de când am ajuns pe insula asta blestemată!

Roxette flutură frenetic din mână, crispându-se, în timp ce încearcă să spună ceva.

— Un lucru e cert, replică într-un final. Trebuie să fugi. Dacă tipul ăsta te are deja în vizor, e grav! Nu de alta, dar dintre toți, el e cel care mă înspăimântă cel mai tare. Nici nu vreau să-mi imaginez ce ți-ar putea face, dacă mai rămâi vreo clipă.

— Crezi că e atât de simplu? Întreb iritată. Din câte știu eu, nu există niciun elicopter care să mă aștepte!

— Uite, se agită, ridicându-se val-vârtej în picioare. E imposibil să fim singurii oameni de pe insulă. Nu avem nicio idee ce se află dincolo de jungla asta! spune apoi, arătând cu degetul spre peretele din sticlă, pe care se vede întinderea infinită de vegetație. Cine știe? Poate suntem mai aproape de civilizație decât credem.

Nu știu de ce, dar mă îndoiesc de asta. Când mă uit prin sticlă, văd o nesfârșită junglă și un milion de șanse să nu o trec niciodată. Doar gândul să mă avânt acolo de una singură mă îngrozește puțin, pe lângă faptul că probabil nu aș reuși să mă îndepărtez prea mult, înainte ca paznicii să îmi observe lipsa și să pornească după mine.

În plus, dacă nu e nimic acolo? Dacă, într-adevăr, suntem singurii oameni de pe insula asta? Atunci s-ar presupune să n-am nicio șansă să supraviețuiesc.

— Nu aș ajunge prea departe, o contrazic. Jordan e non-stop cu ochii pe mine. Dacă aș dispărea subit, ar

fi doar o chestiune de timp până și-ar da seama că am fugit și ar veni după mine. Nu pot alerga mai repede decât el. În plus, nu vreau să știu ce m-ar aștepta, dacă cei din Elită ar afla că am avut o tentativă de a fugi de sub nasul lor. Keith m-ar omorî în secunda a doua!

— Și ce propui? mă întrebă țâfnoasă, strângându-și brațele la piept.

Ei bine, n-am habar, dar instinctul îmi spune că e o idee proastă să încerc să fug și mă încred în el. Așadar, nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să caut o altă soluție. Nu mai contează ce ar putea include și ce ar trebui să fac.

— Vom vedea.

După ce Roxette pleacă, durează foarte puțin timp până adorm fără să mă sinchisesc să mă dezbrac de rochie sau să mă gândesc că ar fi mai bine dacă aș mânca ceva.

Nu-mi dau seama cât dorm. Când deschid ochii, e tot întuneric, iar Angel și Mia sunt în patul lor. Silueta din dreptul balconului, însă, mă face să tresar pe saltea și să mă trag înapoi, până spatele meu se lipește de tăblia din lemn a patului, înainte să constat a cui este și să mă relaxez.

Și, deși cele două fete dorm la doar câțiva centimetri de noi, asta nu-l împiedică pe Keith să se apropie. Înghit în sec, ascultând cu atenție zgomotul pașilor săi, care se apasă cu putere pe podea. Poate că nu-l văd prea bine, dar știu că el e. Miroase la fel de amețitor și înțepător, totodată, un amestec ciudat de parfum și tutun.

Nu înțeleg ce vrea să facă nici după ce degetele lui fierbinți se înfășoară pe gleznelor mele și, cu o

smucitură puternică, mă reîntinde pe saltea. Mă prind cu o mână de marginea tăbliei, urmărindu-l printre gene și cu răsuflarea întretăiată cum ocolește patul ca să ajungă pe partea dreaptă și, fără să spună vreun cuvânt, își strecoară palmele sub fundul meu și sub rochie, agățând din mers betelia bikinilor de plajă.

Inima începe să-mi bată tot mai tare, pe măsură ce aceștia alunecă pe coapse, ghidați de mâinile lui dibace. Pe undeva prin mintea mea se trag câteva semnale de alarmă, însă nu mă pot opune. Icnesc când mă zgârie în treacăt pe picior, apoi îmi strâng dinții rușinată când se ridică asupra mea și își lipește indexul de buze, făcându-mi semn să tac. Privirea pe care mi-o trânteste în același timp mă face să mă simt certată.

— Keith...

— Șhh..., mă dojenește în șoaptă. Vreau doar să gust din tine.

Nu apuc să-l opresc. Capul lui se strecoară între coapsele mele, iar gura lui mă înhață dintr-odată, smulgându-mi un geamăt autentic. Spatele mi se arcuiește dureros pe saltea și ochii mi se închid, savurând din plin senzația limbii sale cum mi se plimbă printre labiile deja umede de excitare.

Dumnezeule!

O mână apare de nicăieri și îmi acoperă gura, mișcându-se atât de brusc încât mă smulge din visul fierbinte și mă aruncă într-o realitate bulversantă. Ochii mi se măresc de spaimă când îmi dau seama că palma care-mi ține gura închisă e reală și mă apasă violent în saltea, căutând să-mi înăbușe reacțiile.

Tipul de pe mine nu e Keith. Nu Keith e cel care are deja pantalonii lăsați pe coapse și e gata să intre în

mine cu forța. Îl recunosc după câteva clipe în care mă străduiesc să-mi adun gândurile, ca fiind unul dintre paznici și al cărui nume nu-l cunosc, dar care acum e pe cale să facă ceva necugetat.

Și când adevărul crud mă izbește din plin, mă scutur cu putere, ca electrocutată, în speranța că astfel o să-l dau jos de pe mine până nu e prea târziu. Degetele lui se adâncesc în obrajii mei, înecându-mi strigătul de spaimă, și cu cealaltă mână îmi țintuiește trupul de saltea, blestemând în același timp printre dinți, toate astea înainte să îmi întind brațul, să înșfac veioza de pe noptiera dintre patul meu și al Miei – care doarme dusă – și s-o izbesc de capul său.

Strigătul care-mi plonjează din gură, în momentul în care se trage înapoi amețit, e menit să trezească și morții, nu doar toată casa. Țip cât mai tare, până îmi simt gâtulejul zgâriat, lăsând în urma lui o usturime atroce.

Îngrozită de-a dreptul, îl lovesc cu picioarele cât pot de puternic, răsturnându-l de pe pat. Paznicul se prăbușește pe podea cu un sunet înfundat, iar eu mă întind direct spre Mia, agățând-o zdravăn de cot. Mișcarea panicată pe care o fac mă aruncă din pat în același moment în care ușa se trânteste de perete și Jordan dă buzna înăuntru, prinzându-l pe inamic tocmai când voia s-o șteargă.

— Ce naiba cauți aici?! îl întreabă pe un ton grav, care-mi înfioară pielea.

Abia apoi îmi iau răgazul de a mă uita la mine. Simt lipsa lenjeriei, iar sânul stâng e descoperit de decolteul rochiei dar, din fericire, nu mă simt ca și când

s-ar fi întâmplat și altceva, în afară să-l prind peste mine, pregătit să mă posede.

Îmi acopăr goliciunea cu brațele când lumina se aprinde, iar Jordan mă găsește prăbușită pe porțiunea de podea dintre patul meu și al Miei – care, suspect, rămâne la fel de nemișcată. Pentru o clipă agonizantă am impresia că am înnebunit, dar când o văd și pe Angel anormal de adormită, în mintea mea își face loc o altă explicație.

Sunt sedate. Puternic sedate. N-au nici cea mai vagă idee ce se întâmplă aici, la doar câțiva centimetri de ele.

— Ellie!

Îmi ridic buimacă privirea spre bărbatul de culoare din fața mea și îl observ studiindu-mă cu repezeală, ochii căprui oprindu-i-se pe decolteul pe care mă străduiesc să-l acopăr, apoi pe lenjeria de la marginea patului.

— La dracu, Brian! zbiară înfuriat.

John se înființează și el în pragul camerei, privind năucit cum cel de lângă mine îl înșfacă pe Brian de ceafă și îi dă un brânci spre ușă.

— Du-o la clinică! latră Jordan la el, autoritar. Dacă aflu că s-a întâmplat ceva cu ea, o să vă omor pe toți!

Mă ridic cu greu în picioare când John se apropie și mă prinde de cot, pregătit să mă escorteze. Ies din dormitor cu genunchii tremurânzi, însă nu înainte de a arunca o privire asupra celor două fete adormite care, în ciuda forfotei care pornește în întreaga vilă, nu mișcă deloc.

Fir-ar! A fost al naibii de aproape.

Capitolul 8

— Totul pare a fi în regulă!

Doctorița de origine spaniolă se ridică de pe scaunul dintre picioarele mele, punând capăt torturii rușinoase. La naiba, niciodată nu mi-a plăcut la ginecolog, iar acum, ținând cont de circumstanțe, îmi displace și mai mult.

Când se îndepărtează, răsuflu ușurată. În timp ce ea își scoate mănușile din latex, mă ridic în capul oaselor și îmi aranjez poalele rochiei, încă tremurând după spaima pe care am tras-o în noaptea asta.

Nu-mi vine să cred cât de aproape am fost să fiu abuzată de un ticălos care se pare că n-are suficient sânge în vene cât să încerce s-o facă atunci când sunt trează. Bineînțeles, după minute lungi de gândire, în care am trecut printr-un adevărat control medical, am ajuns la concluzia că Brian nu se aștepta deloc să mă trezesc. Ar fi trebuit să rămân la fel de nemișcată ca Mia și Angel și, probabil, toată casa. În pofida faptului că am urlat cât m-au ținut plămâni, nimeni nu s-a deșteptat.

— Le drogați?

Întrebarea pe care o pun printre dinții încleștați de nervi, o face pe doctoriță să se întoarcă nedumerită spre mine, arcuindu-și sprâncenele perfect pensate.

— E incredibil că, deși am țipat cât am putut de tare, colegele mele nici măcar nu s-au mișcat, darămite să se trezească, adaug tăios. Pot doar să bănuiesc că

nici eu nu m-aș fi trezit la timp, dacă m-aș fi atins de mâncarea voastră.

— Liniștește-te, îmi cere cu accentul ei ciudat și cu o atitudine relaxată. Colegele tale au luat doar un supliment care să le ajute să doarmă mai bine.

— Să doarmă mai bine?! pufăi, încă urcată pe scaun.

— Medicamentul nu vă afectează în niciun fel. Doar vă ajută să vă odihniți. E aprobat de către Elită.

Evident că e aprobat de către Elită. Ceva îmi spune că ei sunt cei care au venit cu ideea de la bun început. E mai ușor să fim controlate noaptea, când suntem răpuse de cine naiba știe ce ne strecoară în mâncare. Niciuna dintre noi nu ar mai fi capabilă să riposteze sau să pună la cale un plan de fugă în toiul nopții.

— Ei bine, eu nu vreau să-mi strecurați nimic în mâncare! mă răstesc la ea.

Oftând, aceasta se apropie de mine, aruncându-și mânușile în coșul de gunoi. Ezită un moment, întorcându-și capul spre ușă, apoi mă privește cu ochii mari, de parcă ar încerca să-mi spună să fiu extrem de atentă, căci nu-mi va mai repeta.

— Știu că ai multe nemulțumiri, spune cu glas redus. Nu vreau să-mi închipui cum ar fi să mă aflu în pielea ta. Dar astfel de lucruri nu depind de mine, iar tu trebuie să fii conștientă de asta. Eu doar mă asigur că, ceea ce vi se administrează nu vă transformă în legume și că rămâneți sănătoase. Nimic mai mult.

Rămân tăcută, uitându-mă la ea surprinsă. De ce-mi spune asta? Nu sună ca niște informații pe care le-ar oferi cineva care ar fi pe deplin de partea lor.

— Spune-mi, îi cer. A plecat cineva de aici viu sau toată șarada cu licitația e doar o vrăjeală menită să ne țină calme până se vor descotorosi de noi?

— Toate fetele care au fost aici au plecat sănătoase. Dacă vrei s-o faci la fel, îți sugerez să fii inteligentă. Majoritatea dintre cei care vor veni să vă vadă la sfârșitul sezonului, sunt tineri și putred de bogați, așa că nu e atât de rău pe cât îți închipui. O să trăiți o viață la care nici măcar nu v-ați permis vreodată să visați.

O ascult din ce în ce mai revoltată. Țasta e sfatul ei? Să mă conformez ideii că voi fi vândută ca o jucărie doar pentru că, cel care urmează să mă cumpere are șanse mari să nu fie un moșneag libidinos? Cred că e ticnită!

— Sunt curioasă dacă ți-ai urma propriul sfat și de partea cealaltă a baricadei. Probabil că nu. E ușor pentru tine să-ți dai cu presupusul, atâta timp cât nu ai fost smulsă din sânul familiei tale și adusă pe insulă cu forța. Așa că, bagă-ți părerile în fund, doctore, că eu n-am nevoie de ele!

Sar de pe scaun în același moment în care John intră în cabinet fără să bată, vizibil plictisit de atâta așteptare.

— E în regulă? o întreabă direct, făcând-o pe aceasta să se îndeprăteze de mine. Și nu mă lua cu explicații de-alea complicate de doctori, ca să nu pricep nimic.

— Nu s-a întâmplat nimic. Din fericire, domnișoara Bryant s-a trezit la timp.

John încuviințează din cap, înainte să-și întoarcă ochii spre mine și să mă studieze din cap până în picioare, cu o mină întrebătoare. Confuzia de pe fața lui are puterea de a mă face să mă simt jignită. Se uită la

mine ca și când n-ar înțelege deloc motivul pentru care Brian a luat-o razna și și-a încercat norocul.

— Totuși, sugerez să-i dăm un calmant, adaugă doctorița, ignorându-mi dinadins expresia ofensată. A tras o sperietură zdravănă acolo! Mă îndoiesc că o să închidă vreun ochi în noaptea asta.

— N-am nevoie de niciun calmant! mă răstesc. În schimb, am nevoie să-l țină cineva pe nemernicul ăla departe de mine!

— Nu mai bate atât din gură, fetițo! mă apostrofează paznicul, surescitat. După toată aventura asta, sigur o să ai pază la ușă douăzeci și patru din douăzeci și patru! Am știut din prima clipă în care te-am văzut că o să aduci numai necazuri, la dracu!

Ofticat, se răsuțește pe călcâie și părăsește cabinetul la fel de nervos, lăsându-mă să clipeșc debusolată în urma lui. Acum e vina mea?

Ies și eu după el, cu gândul să-i cer niște explicații și să-l întreb care e problema lui cu mine, însă uit de toate când îl găsesc pe Keith în spațiul de așteptare al clinicii, în tricou, pantaloni de baschet și cu părul ciufulit. E evident că a fost trezit din somn de întreaga aventură și nu mă îndoiesc că e deja la curent cu tot ce s-a întâmplat.

Totuși, când îl văd așteptând relaxat, simt subit cum sunt cuprinsă de o furie cum n-am mai simțit niciodată și uit de prezența celor doi paznici din încăpere. Picioarele îmi prind viteză spre el și nu mă opresc până când nu-l pocnesc cât sunt în stare de tare, întorcându-i fața în cealaltă direcție, înainte să năvălesc asupra lui cu pumnii.

— M-ai mințit! zbier tare, aprinzându-mă ca o bombă plină de nervi. Ticălos afurisit ce ești! M-ai mințit!

Curând, nu mai am nici cel mai mic control asupra mea. Îl lovesc ba cu palmele, ba cu pumnii, în timp ce el nu face nimic ca să se apere de furia mea răsunătoare.

În momentul ăsta îl detest mai mult decât am făcut-o în clipa în care am înțeles că el e cel care m-a adus în colțul ăsta de lume, dacă este măcar posibil asta. N-am urât niciodată astfel o persoană, încât să-mi doresc să-i jupoi pielea de pe față cu unghiile.

Îl aud vag gemând încet, înainte să mă cuprindă strâns în brațe și să mă oprească din a-l lovi ca o ne-bună. Și, deși brațele lui mă strâng puternic, nu mă opresc din a mă zbate înnebunită ca să mă eliberez și să-l pedepsesc.

— Mi-ai spus că nimeni nu se atinge de noi! strig și mai tare. Mi-ai promis că niciun bărbat de pe insula asta nu o să încerce să mă atingă, dacă nu vreau asta! Și totuși, la început erai tu, apoi a apărut el de nicăieri!

Îmi mușc cu tărie limba când îmi dau seama ce am rostit cu voce tare, blestemând în gând faptul că n-am gândit-o deloc înainte. Drace! Mă opresc din zbătut și îmi ridic privirea asupra lui, nervoasă atât pe mine, cât și pe el.

Fir-ar, Ellie!

Keith ajunge să se uite în jos la mine cu ochii plini de nedumerire și puțin surprins de mărturisirea mea neașteptată, care mă lasă fără cuvinte. Nu puteam s-o dau în bară mai tare!

— Poți să repeți ultima parte? mă îndeamnă cu un calm înșelător, înclinându-și din nou capul în modul lui caracteristic.

Bineînțeles că a auzit. Nu am eu atât de mult noroc să fi surzit pe neașteptate, tocmai când am spus cea mai mare prostie din lume.

— Du-te dracu! bolborosesc iritată, ferindu-mi privirea de el și de zgârietura colosală pe care i-am făcut-o pe obraz, ce aproape sângerează.

Îl aud și îl simt oftând, moment în care îl privesc din nou, de data asta doar cu coada ochiului. Mă simt rușinată că i-am furnizat din greșeală o informație care probabil o va folosi împotriva mea cândva. Rușinată și că, după toată propunerea lui scandaloașă, am ajuns să-l visez erotic pe blestematul ăsta.

— Nu-ți face griji, replică apoi, revenind la subiectul de adineauri. Brian o să fie pedepsit pentru tot ce ți-a făcut.

— Și cu ce mă încălzește pe mine asta?! contraatac agitată, simțind cum mă aprind iar. Jigodia aia și-a pus labele pe mine la câteva ore de când mi-ai promis că nu o să se întâmple niciodată una ca asta!

— Nu ți-am promis nimic, Ellie, mi-o retează sec. Am spus doar că avem un cod care n-ar trebui să fie încălcat. Vezi tu, sunteți singurele femei de pe insula asta și sunteți înconjurate din toate părțile de bărbați. Încercăm pe cât de mult posibil să evităm astfel de incidente, însă...

— Însă codul vostru idiot nu funcționează, îl completez acid. Ei bine, în noaptea asta mi-am dat și eu seama că sunteți buni de nimic. Spune-mi ceva nou!

Keith se eschivează câteva momente, parcă neștiind ce să mai replice.

— Uite care-i treaba, nemernicule! spun apoi, făcându-l atent la mine când îl împung cu degetul în piept. Dacă vreți să nu vă fac probleme, măcar

protejați-mă cum trebuie! Spune-le gorilelor tale să-și țină mâinile jechoase departe de mine, altfel o să încep să-i măcelăresc unul câte unul, până nu mai rămâne nimic din ei! Asta dacă te ține căci, dacă mă întrebi pe mine, am impresia că paznicii tăi fac legea aici și că tu ești doar de umplură!

Acesta cade pe gânduri pentru câteva secunde lungi, în care nici măcar nu mai respir. Mă privește cu intensitate, iar pentru un moment agonizant am impresia că vrea să mă înghită, însă doar se zgâiește lung, chibzuid asupra luării unei decizii.

— Vrei să fii răzbunată, Ellie? mă întreabă într-un final, arătând ca și când abia își reprimă un rânjel.

— Da! mă răstesc la el, cât pot de serioasă. Animalul ăla trebuie să fie învățat minte să-și țină labele acasă!

— Și dacă ți-ar fi plăcut?

Întrebarea lui mă lasă perplexă. Mă uit la el ori-pilată, sperând în sinea mea că glumește, însă nimic de pe fața lui nu-mi dă de înțeles că întrebarea sa are scopul de a mă tachina.

Îmi proptesc mâinile în pieptul lui și încerc să-l împing, însă brațele sale se strâng și mai tare în jurul meu.

— Spune mai degrabă că ești un laș! i-o trântesc pe un ton tăios, ștergându-i începutul de rânjel de pe buze și smulgându-mă din brațele lui. Nu îndrepta toată atenția asupra mea doar ca să ascunzi faptul că nu ești în stare să-i ții sub control.

Maxilarul i se încordează de nervi, trădându-i nemulțumirea față de atacul meu indiscret. Se pare că nu-i prea place să-i pun autoritatea sub semnul întrebării, în special în fața celor doi paznici prezenți.

Apoi își ridică ochii verzi asupra lui John și îi spune prompt:

— Du-o în cameră și să nu dea naiba să te miști de lângă ușă! În noaptea asta să nu-ți iei ochii de pe ea.

— Am înțeles, domnule!

În schimb, eu pufnesc.

— Exact cum credeam, mormăi dezgustată. Un fătălău!

Atât mai apuc să replic, înainte ca John să mă scoată din clinică și să mă conducă înapoi la vilă.

Abia când ceasul de pe noptieră indică ora nouă dimineața, Mia și Angel dau semne de trezire, în timp ce eu n-am închis un ochi întreaga noapte sau ce a mai rămas din ea. De pe balcon, intru înapoi în dormitor și îmi strâng brațele la piept, urmărind-o pe femeia cu șorț alb, care pătrunde în încăpere și se îndreaptă țintă spre mine, purtând pe braț o rochie din voal, lungă până la pământ și cu model din dantelă, care seamănă cu o rochie de mireasă.

Încă nu-mi dau seama care e treaba cu dorințele lor de a ne îmbrăca în alb, însă nu o refuz când femeia mi-o întinde cu un zâmbet prietenos, evitând să-mi vorbească. Apoi scoate din buzunarul șorțului o cutie dreptunghiulară și mi-o întinde la fel de tăcută.

Imediat după ce aceasta pleacă, le așez pe patul meu sub privirile nedumerite ale celor două blonde acum treze, care încă nu-și găsesc energia necesară de a se da jos. Prind bucata de carton alb agățat de rochie și inspir adânc.

„Pregătește-te! K.”. Atât.

— Ce-i aia? mă întrebă Mia, curioasă.

— Nimic.

Mototolesc cartonul în pumn și îl arunc pe saltea. Să mă pregătesc? Pentru ce? Dacă este să mă uit la rochia pe care mi-a trimis-o, nimic nu-mi dă de bănuir pentru ce ar trebui să mă pregătesc. E una la fel de elegantă ca toate pe care ni le dăruiesc și cu care, sinceră să fiu, încep să mă obișnuiesc.

Până la urmă, nu sunt chiar așa de rele... Bănuiesc că, într-o astfel de situație, lucrurile puteau fi infinit mai rele. Dar, deși ea este cea care ne-a adus aici pe toate, Elita parcă încearcă din răspuțeri să ne răsfețe ca pe niște prințese a căror bunăstare e cea mai importantă.

— Știi, toate secretele astea încep să fie tot mai suspecte, Ellie, mă informează Mia pe un ton tăios, care parcă vrea să mă atenționeze. Sunt de părere că ar trebui să ne spunem și să ne susținem una pe cealaltă, atâta timp cât suntem în același rahat.

— E doar o rochie, replic sec, aruncându-i o privire scurtă peste umăr. Să nu exagerăm.

— O rochie cu bilețel, intervine și Angel. Se întâmplă ceva între tine și tipul ăla? Cred că e și dreptul nostru să știm.

— Ești vreun soi de favorită sau ce? mă pistonează și Mia.

Le ascult pe fiecare în parte, devenind și mai uluită. Desigur că toate lucrurile pe care le face Keith nu mă prea ajută să dezminț vreo legătură între noi, însă sunt scandalizată de părerea celor două despre mine.

— Țsta nu e un harem, fir-ar să fie! mă răstesc la ele, privindu-le pe rând urât. Niciuna nu e favorizată! Dacă nu erați al naibii de drogate azi-noapte, încât să nu aveți habar ce s-a întâmplat lângă voi, ați fi știut că

aproape am fost violată, iar acum tipul ăsta încearcă să-mi fure ochii cu cadouri puerile!

Înșfac cutia de pe pat și îi desfac capacul, aruncând curioasă o privire înăuntru, la perechea de cercei lungi și argintii, care mă fac instantaneu să clipesc surprinsă.

— Uau! exclamă Angel dintr-odată, sărind de pe patul ei ca să se apropie de mine. Cred că au costat o avere!

Cred același lucru. Par a fi din platină încrustată cu cristale strălucitoare, menite să te lase complet mută.

Acum mi-e clar că încearcă să mă cumpere, după tot ce am pătimit noaptea trecută.

— Și mai spui că nu există nicio favorită, comentează Mia urâcios, privindu-mă acuzatoare de pe saltea.

Ceva din vocea ei mă atenționează că e geloasă, dar refuz să-i dau atenția pe care aproape o cerșește. Iau rochia și pornesc hotărâtă spre baie, gata să pun capăt discuției acesteia fără rost, care nu face nimic altceva decât să mă calce pe nervi.

Nu cred că putea să spună ceva mai absurd decât asta. De ce m-ar favoriza cineva care mi-a promis solemn de nenumărate ori că vrea să mă tortureze? Pot doar să bănuiesc că toată treaba cu cerceii e doar o încercare patetică de a mă face să uit că m-a dus de nas.

Și am de gând să i-o plătesc pentru asta! Nu e singurul care poate juca pe mai multe planuri.

Prin urmare, nu ies din baie până când nu îmbrac rochia cu bretele subțiri care, spre deosebire de cea de seara trecută, are două despicături adânci pe picioare,

nu doar una. Corsetul creat special să acopere doar sânii și nici un alt centimetru de piele, îmi lasă partea de deasupra lui complet goală, dezgolind-o și mai mult când îmi prind părul lung și brunet într-o coadă ridicată.

Atât Mia, cât și Angel mă urmăresc curioase din dreptul paturilor, cum străbat încăperea și mă așez în fața măsuței de toaletă. Îmi vâr în ureche cerceii lungi, care ating baza gâtului, terminând în același moment în care Jordan deschide ușa și îmi aruncă o privire în oglindă.

Drumul până afară îl petrec urmărită din toate colțurile vilei. Aud șușotelile fetelor care se întrebă unde plec și încerc din răspuțeri să nu le dau importanță, deși devin răsunătoare.

Acum sunt mai curioasă să aflu unde mergem, decât ce cred ele despre mine.

Mă țin după Jordan până în fața vilei, apoi pe alee. Devin tot mai nerăbdătoare, mai ales când îmi dau seama că nu mă conduce spre fântâna din centrul resortului sau spre una dintre cele opt clădiri poziționate într-un semi-cerc, cu fața spre plajă, ci pe o alee pe care până acum n-am mai fost și care habar nu am unde se oprește, dar care trece chiar printre vila noastră și cea în care locuiesc paznicii insulei.

Colțul în care ajungem nu poate fi văzut de la balconul camerei mele. E locul în care jungla din spatele vilelor se desparte, lăsând loc unui teren drept, care ulterior îmi dau seama că servește drept poligon de tragere în aer liber și spațiu de antrenament pentru cei care au misiunea de a ne păzi non-stop.

Pașii mei devin mai nesiguri când părăsim aleea și intrăm pe poteca nepavată. Apoi îi văd. Cei cinci

bărbați din Elită ne așteaptă relaxați, în timp ce în spatele lor stau aliniați toți paznicii insulei – douăzeci la număr.

Sunt din ce în ce mai curioasă de motivul pentru care s-au adunat toți aici și de motivul pentru care m-au adus și pe mine, însă nu spun nimic. Îl las pe Jordan să mă conducă până în fața celor cinci, în mijlocul cărora e însuși Keith, cu arbaleta lui la picioare.

Mă opresc șovăitor înaintea lui, simțindu-mi inima cum o ia la galop în piept, pe măsură ce privirea-mi alunecă pe fiecare în parte.

— Ce se întâmplă? întreb confuză.

Când îmi întorc privirea pe el, îl surprind studiindu-mă leneș pe de-a-ntregul. Arată ca și când ar fi pe deplin mulțumit că am îmbrăcat rochia pe care și-o dorea și că port cerceii de la el. De fapt, nici nu mă îndoiesc că asta îi aduce o oarecare satisfacție. Țasta era și planul, până la urmă.

— Ai răbdare și o să vezi, îmi răspunde cel pe care l-am catalogat deja ca fiind cel mai serios de aici și pe care, ulterior, am aflat că îl cheamă Ryder.

Din fericire pentru mine, nici nu trebuie să aștept prea mult. De îndată ce îl văd pe Brian escortat de un alt paznic, înțeleg de ce mă aflu aici și de ce se află și ceilalți.

Ochii mi se întorc spre Keith, cercetându-i chipul ars de soare. Pe obrazul lui, zgârietura pe care i-am făcut-o a căpătat o culoare puțin mai închisă decât bronzul său, dar nu pare că i-ar da prea multă atenție, în special când privirea lui refuză să se mai ridice din decolteul meu.

Atât de previzibil...

— Ai vrut răzbunare, nu? mă întreabă într-un final, mutându-și ochii într-ai mei. Acum poți s-o ai și, totodată, să le arăți tuturor ce pățesc atunci când te ating fără permisiune. Toți vor fi cu ochii pe tine, așa că, fă-o memorabil, păpușă!

Îmi întinde arbaleta neagră și lucioasă, așteptând răbdător să o iau. Uimită, îmi întorc atenția asupra lui Brian, care e oprit la aproximativ cinci metri de noi și se holbează oripilat la Keith, parcă nevenindu-i să creadă că îmi lasă mie ocazia să-l răsplătesc pentru îndrăzneala de care a dat dovadă când și-a pus labelle pe mine. Îmi simt furia clocotindu-mi prin vene și greața cum îmi strânge stomacul gol, când îmi amintesc de noaptea trecută.

Bărbatul acela, care nu cred că e trecut de treizeci de ani, merită cu vârf și îndesat o pedeapsă. Fără milă.

Strângând din dinți, întind mâna spre arbaletă, fără să-mi mut privirea de pe inamic. Când o apuc, constat că e mai grea decât mă așteptam, dar asta nu mă împiedică să o apuc cu ambele brațe și s-o ridic de la pământ.

Trebuie să recunosc că îl înțeleg pe Keith tot mai puțin. De la bun început m-a avertizat că mă va chinui în moduri oribile, iar acum îmi oferă prilejul de a mă răzbuna? Nu-mi dau seama dacă mișcarea asta în contradictoriu cu planul lui face parte dintr-un alt plan, dar e clar că nu am de gând să ratez ocazia de a-i oferi lui Brian tot ce merită.

Așadar, când Keith face un pas înapoi ca să-mi ofere locul din fața lui, mă poziționez cu spatele la el și cu fața spre paznicul care e ținut de către alți doi. Dezgustul pe care îl simt față de el e prea mare și nu-mi pasă dacă o să-l schilodesc sau omor.

Hmm, se pare că vechiurile obiceiuri mor greu...

Apoi două mâini mari apar din spatele meu, ajutându-mă să ridic arbaleta la nivelul feței. Keith mă cuprinde între brațe, apropiindu-se cât să-i pot simți căldura trupului, care cumva e mai mare decât cea a soarelui care arde deasupra noastră. Tresar ușor când îl simt pe partea dreaptă, răsuflându-mi peste umărul gol.

— Vrei să-l omori sau doar să-l faci să sufere?

Îmi umezesc buzele în grabă, uitându-mă lung la Brian ca să-mi dau seama ce anume prefer mai mult. În același timp, mă străduiesc să fac abstracție de valul de feromoni fierbinți care năvălește peste mine, deconcentrându-mă așa de tare că mă eschivez. E foarte aproape ca să pot gândi limpede. Doar îmi întorc încet privirea și îl observ deasupra mea, zgâindu-se lung la pielea goală a gâtului, acolo unde-mi simt pulsul cum o ia razna.

— Sunt orice fel de monstru vrei tu, Ellie, dar nu sunt un laș, mă informează. Ce îți dorești să-i faci?

— Vreau să nu mai poată să și-o tragă niciodată în viața lui.

Răutatea cu care-mi plonjează cuvintele din gură mă ia și pe mine prin surprindere, nu doar pe el. Da, asta vreau să-i fac. Să-l nenorocesc pentru simplul fapt că a avut tupeul să se atingă de mine.

Concentrat, Keith apucă de partea din față a arbaletei și îi apleacă vârful cu o idee, țintind spre pelvisul paznicului care se agită în fața noastră, revoltat.

Deși strigă și înjură, tot ce mai aud în momentele astea e răsuflarea lui Keith în urechea mea și vocea gravă cu care îmi spune:

— Ești periculoasă.

Da, sunt! Tocmai țin în mâini arbaleta a cărei săgeată a trecut pe lângă capul meu doar cu câteva zile în urmă. E imposibil să nu simt puterea pe care mi-o oferă, cât și senzația pe care până acum n-am mai gustat-o. Sunt plină de adrenalină, iar faptul că el nu se mai dezlipește de mine cât îmi arată trăgaciul, nu face nimic altceva decât să-mi alimenteze starea euforică pe care o am.

Brațele îmi tremură. Genunchii îmi tremură și ei. De fapt, totul tremură în mine, vibrând la putere maximă. Urechile îmi sunt înfundate de vâjâiala produsă de sângele ce-mi aleargă neîncetat prin vene, prinzând kilometri la oră.

Îmi amintesc în detaliu visul pe care l-am avut, înaintea să mă trezesc într-un coșmar adevărat. Îmi amintesc capul lui strecurându-se între picioarele mele, mâinile sale cum trăgeau lenjeria în jos, pe coapse... Faptul că stăteam nemișcată și așteptam. A fost deopotrivă bine și greșit, în special când, pentru un moment scurt, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi acceptat propunerea lui scandalosă. Ce mi-ar fi făcut?

— Trage, Ellie.

Ezit cu degetul pe trăgaci, simțindu-l și pe el cum tremură. Cu tot efortul din lume, îmi fixează atenția asupra lui Brian – pe care îl văd ca prin farmec cum încearcă să se elibereze din strânsoarea celor doi paznici care-l țin.

Apoi mi se oprește inima în piept când, cu ajutorul lui Keith, lansez săgeata.

Capitolul 9

În momentul în care săgeata țâșnește din arbaletă, străbate distanța de la mine la Brian și se înfige în pelvisul acestuia, capăt mai multe reacții deodată. Dincolo de urletele lui, care-mi ridică părul de pe ceafă de groază, aud un pufnet în spatele meu, un „Auci!” urmat de un sâsâit din partea regelui neîncoronat, pe nume Trent, și un „Adu-mi aminte să n-o enervez niciodată”, spus de vocea pe care o recunosc ca fiind a lui Micha.

În schimb, eu strâng din dinți, așteptând clipa în care o să fiu lovită de o undă de regret, aruncându-i lui Keith o privire fugară peste umăr. Expresia pe care o are nu trădează nimic din ceea ce gândește acum. Nici faptul că își coboară ochii pe gura mea, sfredelindu-mi buzele, în loc să fie atent la dezastrul pe care l-am făcut.

Apoi îmi las ochii să alunece pe paznicii din spațele nostru, care privesc scena din fața lor cu reacții diferite. Unii sunt îngroziți, iar alții arată de parcă n-ar da doi bani pe ce au văzut. Doar câțiva privesc totul cu maxilarele încleștate, ca și când ar gândi în sinea lor că Brian și-a meritat-o.

Și chiar și-a meritat-o! Acum sunt sigură că nu o să mai atingă nicio fată în viața lui, mai ales cu forța, nici măcar pe cele care se dovedesc a fi o țintă ușoară.

Ei bine, eu n-am fost, iar acum află pe pielea lui asta.

Mă întorc spre Keith și îi trântesc arbaleta în brațe, alături de o căutătură amenințătoare, neezitând să-i spun:

— Ține-i departe de mine!

Dau să plec pe același drum pe care am venit, însă Ryder îmi taie rapid calea, înainte să ajung prea departe. Cu mâinile strânse la spate, se uită la mine de sus în jos, apoi își fixează ochii căprui într-ai mei, arcuindu-și sceptic o sprânceană.

— Unde pleci? vrea să știe. Mă gândeam să servești micul dejun cu noi în dimineața asta.

— Să-mi strecurați somnifere în mâncare sau pentru ce? îl întreb tăios. Ce anume de pe fața mea îți dă de înțeles că am vreun chef să fiu compania voastră?

Micha începe să râdă în spatele meu, probabil distrat de atacul pe care îl lansez asupra celui mai serios membru al Elitei.

— Sau poate vrei și tu o săgeată în boașe și nu știi cum s-o ceri!

— Îți sugerez să ai grijă cum vorbești cu mine, păpușă mică, replică Ryder cu o mină înfumurată, privindu-mă amenințător de pe picioarele sale lungi. În plus, nu țin minte să-ți fi dat de ales. Nu era o invitație, ci un ordin. Acum rămâne la aprecierea ta dacă mergi de una singură sau te duc acolo de păr.

Mă încrunt urât la el, ca să vadă că nu apreciez deloc felul lui de a se adresa. Nu că i-ar păsa prea mult. Chipul lui rămâne la fel de impasibil, dându-mi de înțeles că singurul loc în care îl doare de revolta mea este în cot!

— Cineva trebuie să-ți explice regulile locului, Ellie, adaugă grav. Sunt mai mult decât bucuros s-o fac

eu! Și, când vom termina, sunt curios dacă o să mai ai tupeu să-ți deschizi gura slobodă în fața mea!

— Ai grijă, îl atenționez, rânjindu-i lasciv ca să-l calc pe nervi. Am trecut deja prin ce era mai rău. Trebuie să ridici ștacheta, dacă vrei să mă sperii.

— Hmm. Eu cred că încă n-ai văzut nimic!

Privindu-mă pentru alte două clipe lungi, acesta replică dintr-odată:

— Frumoși cercei.

Apoi se întoarce și pornește pe aleea pe care am fost adusă, urmat îndeaproape de Deke – cel mai tăcut și mai retras dintre toți –, cât și de Micha.

Keith e cel care se oprește în fața mea și își mângâie urma de barbă neagră care îi acoperă maxilarul, lăsându-și în același timp ochii să alunece pe mine. Nici măcar nu se străduiește să fie discret.

— Arăți de milioane, îmi spune sincer.

— Nu o să mă culc cu tine, i-o retez.

Ochii i se mijesc, de parcă replica mea l-ar fi luat prin surprindere. Cu toate astea, nu pare nervos sau iritat de faptul că i-o retez chiar înaintea s-o rostească. Doar se uită intens la mine, cu o expresie greu de descifrat, făcându-mă să mă fâstâcesc în fața lui ca o adolescentă rușinată care îl găsește al naibii de intimidant.

Și chiar e intimidant. Când se uită la mine, mereu am impresia că mă despică în mintea lui, ca să mă studieze mai bine.

— Ești conștientă că Brian ar putea muri, nu? Și chiar dacă n-ar face-o, e clar că l-ai nenorocit pe viață.

— Așa, și? întreb nervoasă.

Arunc o privire asupra paznicului care e scos din poligon mai mult pe brațe și scrâșnesc din dinți.

— Nu arăți de parcă ai avea vreun regret, constată. Bănuiesc că ești obișnuită să nenorocești viețile altor oameni.

Nu-mi place ce insinuează. Îmi aduce aminte că povestea asta nu e chiar așa de simplă precum pare acum, după ce mi-a lăsat ocazia să mă răzbun. Mă îndoiesc că o să uite de Amelia doar pentru că mă vrea.

— Tu mi-ai pus arbaleta în mâini, îi amintesc.

— Iar tu mi-ai arătat din ce esență ești făcută. Încă îți place să profiți de slăbiciunea oamenilor. Brian era ținut, iar tu nu ai ezitat nici măcar o clipă să apeși pe trăgaci.

— Și pot s-o mai fac o dată, dacă e nevoie, contraatac printre dinți, apropiindu-mă de el cu o idee, ca să-mi vadă avertismentul din ochi. Asta pățesc cei care se ating de mine fără să le dau voie. Ar trebui să îl iei ca pe un avertisment, Keith.

Acesta își înclină din nou capul, sfredelindu-mă cu atenție, până simt cum mă încearcă o migrenă. Îmi lasă senzația că mă lupt cu morile de vânt.

E vizibil mult mai înalt și mai puternic decât mine. Cu un cap mai înalt. Sunt nevoită să-mi ridic ochii ca să-l pot privi în față, ceea ce nu e un avantaj pentru mine. În plus, omul ăsta e plin de mușchi, unii care ar putea să-mi facă ce vor ei. Nu ar depune cine știe ce efort ca să mă supună.

— N-am nevoie de un avertisment, Ellie, spune într-un final, pe cel mai serios ton al său. Sunt convins că o să vii singură la mine și nici măcar nu o să mișc un deget.

— Zău? mă încrunt. De ce?

— Pentru că îți place puterea și ești perversă. Atât de simplu e. O să încerci să faci ceea ce au încercat și altele, iar eu sunt mai mult decât dispus să văd ce poți. Până la urmă, nu e nimic interesant de făcut pe insula asta, în afară să te văd pe tine cum te străduiești să-mi intri în grații.

Deschid gura să-l contrazic, însă îmi întoarce spatele și pornește după ceilalți, lăsându-mă nedumerită și frustrată în aceeași măsură. Ticălosul!

E doar o chestiune de timp până mă pun și eu în mișcare, împinsă de la spate de către Jordan – care nu mă conduce înapoi la vila din care m-a luat. Înțeleg că invitația lui Ryder la masă nu e discutabilă, căci pазnicul de culoare mă trage pe același drum pe care au pornit și ei.

Iar eu, sincer, sunt tare curioasă să aflu ce vor de la mine. Instinctul îmi spune că există un motiv bun în spatele locului pe care mi-l oferă la masa lor.

Prin urmare, nu mă opun. Îl las pe Jordan să mă conducă până la vila lor, urmându-l prin livingul spațios, apoi pe coridorul care duce spre ieșirea din spate.

Ieșim din nou în căldura sufocantă a insulei, unde masa de pe terasă este deja aranjată și ocupată de cei cinci membri ai Elitei. Mă așez cu inima strânsă pe scaunul de lângă Micha, observând din primul moment cine îl ocupă pe cel din capul mesei.

Devin din ce în ce mai sigură pe faptul că el e șeful aici, ceea ce nu e prea bine pentru mine. Sunt curioasă dacă tot ideea lui Keith a fost și cea cu afacerea asta. Am aflat deja că el e vinovatul pentru prezența mea, dar oare tot el e vinovatul și pentru tot ce se întâmplă și ce s-a întâmplat aici? El e cel care selectează fetele și

le pune un preț? Tot el e cel din spatele licitațiilor? Câte fete au trecut prin mâinile lui, înainte să fie trimise în lume la brațul unui necunoscut care a aruncat o geantă de bani pentru ele?

Am prea multe întrebări și abia mă abțin să nu deschid gura și să le pun. În schimb, îmi aplec privirea în făruria pe care femeia în șorț mi-o așază în față. Îmi amintesc de ea ca fiind aceeași femeie pe care am văzut-o în prima zi, în bucătăria lor.

Mă simt ca o oaie între lupi flămânzi.

— Am auzit că nu vrei să mănânci.

Cel care începe discuția e însuși Ryder, așezat pe scaunul din fața mea. E sprijinit de spătar și are o atitudine relaxată, ca și când n-ar avea nici cea mai mică grijă. Păru-i șaten e prins într-o coadă mică, iar privirea-i este una vigilentă.

— Nu ți-a spus nimeni că nu apreciem răzvrătirile?

— Acum și să mănânc e un ordin? Întreb curioasă, arcuindu-mi sprâncenele la el.

— De fapt, ține doar de sănătatea ta, mă contrazice sec. Dacă nu mănânci, o să fii slăbită. Dacă ești slăbită, o să-ți petreci mai mult timp la clinică, decât făcând orice altceva. Celelalte au înțeles asta, mai puțin tu. La fel s-a întâmplat și în cazul hainelor pe care ți le-am oferit, dar se pare că te-ai dat pe brazdă.

— Nu înțeleg de ce simțiți nevoia de a controla totul, inclusiv cum ne îmbrăcăm, replic tăios, privindu-i pe rând. Nu e suficient că ne țineți aici împotriva voinței noastre?

— Tu chiar nu pricepi, nu-i așa?

Intervenția lui Keith mă lasă fără cuvinte. Mă uit lung la el, întrebându-mă ce ar fi de priceput. E evident că ei sunt cei care controlează totul, până la cel mai mic detaliu, începând de la ce mâncăm, până la ce bijuterii purtăm.

— Nu sunteți prizoniere aici, continuă serios, ochii lui verzi sfredelindu-mă din nou, cu o atenție debordantă.

— Nu sunteți ținute în lanțuri, nu-i așa? punctează și Ryder, atrăgându-mi atenția asupra lui. Din contră, vă puteți duce oriunde vreți. Puteți face plajă sau puteți merge la SPA. Sunteți îmbrăcate în cele mai fine și scumpe materiale și purtați cele mai scumpe bijuterii. Creațiile de pe voi costă mii de dolari, Ellie. Doar șifonierul tău e estimat la o valoare pe care nici măcar nu ți-o poți imagina. Singurul lucru pe care nu-l puteți face, însă, este să plecați.

— În concluzie, tot prizoniere suntem, dar mai bine îmbrăcate! i-o trântesc posacă.

Ryder scoate un sunet indignat, privindu-mă de parcă aș fi dat dovadă de o prostie mai mare decât mine, când am scos asta pe gură.

— Ar trebui să fii recunoscătoare! mă acuză Trent cu aroganță, așezat lângă Ryder. Când o să părăsești insula, o să fii inimaginabil de bogată!

— Asta dacă o va dori cineva.

Toate capetele se întorc brusc spre Keith, inclusiv al meu, și toți par să fie surprinși de replica lui. Nu știu ce vrea să spună cu asta, dar nu știu nici dacă ar trebui să mă simt jignită sau nu, de apropoul indiscret pe care îl bate.

— Fii mai explicit, îi cere Deke, reușind într-un final să-și deschidă gura.

Keith nici nu se uită la el. Privirea lui poposește asupra mea, iar un rânjat batjocoritor ia formă pe buzele-i pline, având darul de a-mi aprinde nervii deja întinși.

— Încă nu sunt convins dacă ar trebui să-i punem un preț sau s-o facem cadou celui care o vrea, spune senin. Până la urmă, nu are nimic bun de oferit. Nici măcar nu e virgină.

— Tu ești cel care a vrut-o de la bun început, îi reamintește Ryder enervat. Tu ești cel care a adus-o aici!

Îmi simt obrajii luând foc și îmi cobor privirea în farfuria mea, ca să-i ascund de ei. Proastă zi mi-am mai ales, în care să-mi prind părul. Acum mă simt la fel de expusă ca și cum aș fi fost să stau la masa lor în pielea goală.

Și, pe lângă toate astea, îmi mai simt și stomacul răzvrătindu-se când mirosul omletei proaspete ajunge la nasul meu. Când apuc tacâmurile de lângă farfurie, o fac pentru a mă ține ocupată ca să nu mă mai uit la el scandalizată.

Cum adică să mă ofere cadou? Nici dacă mi-ar fi spus că nu valorez mai mult de un dolar american nu m-aș fi simțit mai jignită.

— Fir-ar să fie, Keith! exclamă Ryder, înfuriat, lovind marginea mesei cu pumnul. Nu astea erau regulile!

— Eu sunt cel care face regulile aici, dacă mai ții minte! i-o retează brunetul prompt, întorcându-și leneș privirea spre el. Dacă vreau s-o dau gratis, o s-o

dau gratis. Asta doar în cazul în care o să se dovedească a fi nefolositoare.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Micha, curios.

Asta aș vrea să știu și eu. Tot instinctul îmi spune că replica lui nu are legătură cu propunerea indecentă pe care mi-a făcut-o, ci cu totul altceva. Probabil, cu ceva mai scandalos decât ideea proastă pe care a avut-o, de a mă culca cu el.

— Poate că voi sunteți complet orbi și surzi, dar eu nu sunt! rânjește, uitându-se la mine cu coada ochiului. Micuța noastră Ellie a încins niște spirite în cealaltă vilă. Majoritatea fetelor cred că e un spion trimis de noi, ca să ne țină la curent cu orice fac. Nu-i așa, scumpo? mă întreabă.

Refuz să-i ofer un răspuns. Doar îmi încleștez maxilarul și-l privesc cu ciudă, dorindu-mi să-l lovesc.

— Asta pe lângă faptul că trăiesc cu impresia că și-o trage cu mine, adaugă zeflemitor, chicotind spre final.

De data asta, toate capetele se întorc spre mine și sunt bombardată din toate părțile de ocheade răutăcioase. Până și pe Jordan îl observ privind-mă urât din picioare, din spatele lui Ryder.

— E doar o chestiune de timp până când lucrurile se vor agrava și o vor linșa, continuă Keith la fel de binedispus.

— De unde știi asta? îl întreabă Deke, la fel de relaxat ca până acum.

— Pentru că ăsta e primul instinct al lor, să se protejeze reciproc. Din nefericire pentru Ellie, nu a reușit să-și găsească niciun aliat, în afară de blonda aia creață care a început să-i țină isonul tot mai des.

Așadar, cred că a venit timpul să-și aleagă o tabără pentru care să joace.

Nu-mi dau seama ce vrea de la mine, însă felul în care vorbește mă face să înțeleg că deja are un plan în minte, unul care mă include. Cert e că a reușit să mă facă atentă la el, mai ales când îl văd atât de convins că lucrurile o vor lua razna cât de curând.

Chiar mă vor linșa, așa cum crede? Bănuiesc că da. Deși abia dacă s-a împlinit o săptămână de când suntem aici, pot să fiu de acord cu el în privința faptului că se formează grupuri și că nimeni nu e de partea mea, în afară de Roxette. Până și cu ea, lucrurile sunt complicate, dacă este să fiu sinceră.

Dar asta nu înseamnă că sunt dispusă să negociez cu Keith sau cu oricare dintre ei. Până la urmă, ei sunt vinovați de rahatul în care am ajuns să mă scald.

— Ce vrei de la mine? întreb printre dinți, iritată de direcția în care o ia discuția. Să le spionez? Dacă acum trăiesc cu impresia că sunt o trădătoare printre ele, imaginează-ți numai ce s-ar întâmpla dacă le-aș da motive să creadă că au dreptate!

— Nu vreau să le spionezi, mi-o retează sec.

— Atunci?

Îmi arcuiesc sprâncenele în semn de curiozitate, așteptând să-mi explice, însă trebuie să recunosc că toată treaba începe să miroasă urât.

Nu sunt pregătită să mă sacrific pentru ei, indiferent care ar fi răsplata, și nici n-am voie să uit de partea cui ar trebui să fiu.

Ceilalți rămân tăcuți, dar știu că urmăresc toată discuția cu luare aminte. Pe niciunul nu-l văd interesat

de mâncarea din fața lor, așa cum sunt de schimbul de replici dintre mine și Keith.

— Știm amândoi cine ești, îmi spune detașat, lăsându-se pe spătarul scaunului său. O să fie floare la ureche pentru tine să le manipulezi, să le controlezi... Să devii păpușarul lor.

— Mai exact?

— O să le ajuți să se acomodeze cu ideea că acum ne aparțin nouă, iar tu vei pleca liberă la sfârșitul sezonului.

Keith lansează oferta pe cel mai nonșalant ton al său, ademenindu-mă cum știe mai bine, în timp ce restul înmărmuresc. Cu coada ochiului văd expresia șocată de pe chipul lui Ryder și nedumerirea de pe fețele celorlalți.

Îmi oferă libertatea? Până și eu sunt uluită de asta. Nu are sens! Chiar dacă oferta lui e a naibii de tentantă, nu o pot lua în serios. Keith mi-a promis că nu voi pleca de aici până nu voi plăti pentru tot ce s-a întâmplat cu Amelia. Ce s-a schimbat?

Apoi îmi dau seama. Acesta încearcă să mă moamească, ca să mă oprească din a mă mai agita. Știe că, dacă voi continua să mă răzvrătesc, și celelalte o vor face. Nu o să ne mai poate controla pe toate, oricâte măsuri ar lua împotriva noastră.

Oricum ar fi, jocul pe care îl face cu mine nu reușește nimic altceva, decât să mă enerveze.

— Și dacă refuz? vreau să știu, privindu-l cu toată atenția, în așteptarea unui răspuns.

— Dacă refuzi... nu-mi dai de ales decât să revin la planul inițial și la motivul pentru care ești aici, răspunde serios.

Înghit în sec. Nu-mi place cum sună asta. Pentru un moment am crezut că a uitat de asta, că e mai concentrat să-mi ajungă în chiloți, decât să mă facă să regret tot ce s-a întâmplat cu Amelia.

— De ce am impresia că între voi doi există ceva?

Întrebarea lui Ryder îmi distruge concentrarea și întrerupe contactul vizual dintre mine și Keith. Ambii ne uităm la bărbatul de pe partea cealaltă a mesei, care are o expresie suspicioasă.

— La fel cred și eu, replică Trent, scos din fire. Ne ascunzi ceva, Keith?

— Nimic care să vă intereseze, le spune senin. Acum vreau doar răspunsul ei la propunerea mea, dacă nu vă deranjează.

Ochii lui verzi se întorc apoi spre mine, rânjindu-mi lasciv și mortal. Sângele începe să-mi clocotească de furie, mai ales când îmi dau seama că, într-adevăr, se așteaptă să schimb tabăra.

E incredibil cum poate bărbatul ăsta ireal de enervant și incitant în același timp, să mă facă să fierb în doar câteva momente. E scandalos de nesimțit!

Așa că nu mă pot abține să nu-i răsplătesc îndrăzneala așa cum merită, de altminteri. Las tacâmurile pe marginea farfuriei și îmi ridic mâna, arătându-i degetul mijlociu în toată splendoarea lui, ca să înțeleagă că și-a ales prost persoana pe care s-o tragă în jocul lui murdar.

Cum spunea și el, știm amândoi din ce esență sunt făcută. Tocmai m-am asigurat că Brian nu o să mai atingă o fată în viața lui, după ce și-a pus mâinile pe mine.

Cu un nerv zbatându-i-se violent pe maxilar, dovadă că nu-i place deloc răspunsul meu, acesta se ridică val-vârtej de pe scaun și se apleacă spre Jordan, șoptindu-i ceva la ureche, înainte să pornească cu pași mari și hotărâți spre intrarea în vilă și să dispară.

În următoarea clipă, paznicul feroce mă înșfacă de păr și mă ridică forțat în picioare, trăgându-mă după el. Sâsâi îndurerată printre dinți cât străbatem în grabă coridorul și ieșim pe ușile din față. Nu-mi ia mult timp, însă, să-mi dau seama ce urmează să se întâmple, în special când acesta pornește pe drumul care deja îmi devine familiar. Din nou voi fi băgată în Grădina Edenului pentru o pedeapsă. *Minunat.*

Din ce în ce mai furioasă, fac eforturi supranaturale să nu mă opun. În schimb, îmi strâng cu putere dinții, scrâșnind din ei, pe măsură ce mintea mi-e inundată de tot soiul de gânduri negre.

Ajunge! Dacă până acum îmi părea rău pentru ce s-a întâmplat cu Amelia, în momentul ăsta înțeleg, în sfârșit, că nu voi supraviețui niciodată dacă voi continua să mă privesc ca pe o victimă. Keith o să mă trântescă în genunchi, într-un fel sau altul, iar eu nu voi fi capabilă să-l opresc, atâta timp cât o să-mi plâng de milă la nesfârșit. Am făcut lucruri mai rele.

În concluzie, nu mă deranjează deloc să atac Regele, apoi să-i iau tronul, dacă asta e ceea ce trebuie să fac!

Capitolul 10

Lanțul de care Jordan îmi prinde încheieturile e prins de tavan. Când termină cu mine, abia mai ating pământul cu vârful picioarelor acum desculțe, iar brațele îmi sunt așa întinse, că simt cum mușchii lor încep să protesteze.

Nu-mi vine să cred că am ajuns din nou în postura asta. Mă uit în sus, spre tavanul serei, lăsându-mi capul pe spate, și nu rezist să nu mă întreb care e scopul lanțului gros de care atâră. Nu-l găsesc folositor la nimic altceva, decât să mă țină aproape suspendată, încercând cu disperare să îmi opresc legănatul cu picioarele.

Iar Jordan pare să se distreze copios pe seama mea acum. Bărbatul de culoare stă la doar doi pași distanță și rânjește pe sub mustăți, ca un motan pervers.

— Ia-ți un scaun, ticălosule! bolborosesc înfuriată. Dacă tot ai de gând să stai și să privești, măcar să nu obosești!

— N-aș fi crezut că o să am vreodată ocazia să văd așa ceva, mărturisește, lingându-și languros buzele-i groase. Acum înțeleg de ce Keith a ținut morțiș să construiască grădina asta. E o adevărată plăcere să te văd atârând ca o patetică.

— Ce vrei să spui cu asta?! mă răstesc, atât enervată, cât și curioasă.

Cum adică Keith a ținut morțiș să construiască grădina? Nu e aici dintotdeauna? Ai crede că este, dacă ai privi în jurul tău puțin. E foarte îngrijită și

impresionant de fermecătoare, încât ai putea băga mâna în foc că a fost aici de la începutul timpului.

— Nu știi? mă întrebă batjocoritor, hohotind și mai tare. Grădina Edenului a fost construită special pentru tine!

Mă opresc din foit, holbându-mă la el. Minte! Țsta e primul lucru care îmi trece prin cap. E ridicol să fie adevărat. Keith nu pare nici pe departe un om al dramei, ca să pună la cale un asemenea loc special pentru a mă tortura în el, când ar fi fost mai ușor s-o facă în oricare alt loc.

Sau este? E puțin poetic, dacă stau bine să mă gândesc, dar ideea rămâne la fel de absurdă.

Apoi mă uit în jurul meu mai atent decât am făcut-o întâia oară când am fost adusă aici. Dacă, într-adevăr, Grădina Edenului a fost construită special pentru asta? Nu ca să servească drept loc de escapadă, care să-ți încânte simțurile cu frumusețile ei interioare, ci pentru tortură? Asta ar explica de ce, în colțul ăsta de Paradis, există elemente care n-ar trebui să-și aibă locul aici, cum e lanțul ăsta sau crucea de care am fost legată cu ceva timp în urmă.

Mă întreb ce altceva se mai ascunde în vegetația care mă înconjoară din toate unghiurile. Nu cred că vreau să aflu.

— Și îți stă al naibii de bine în ea!

Replica lui are darul de a mă înfuria enorm, că nu mai gândesc când pornesc spre el, dornică să-l ajung. Și, deși ating aleea doar cu vârful degetelor, e suficient să mă legăn spre el până când lanțul se smucește brusc și aproape mă aruncă înapoi.

Pentru o clipă am senzația că urmează să mă prăbușesc. Pământul fuge de sub mine și mă învârt

de câteva ori, reușind să mă opresc cu spatele la el. Legătura strânsă care-mi ține încheieturile unite mușcă din pielea mea, făcându-mă să gem de durere.

Jordan hohotește și mai tare.

— Tu chiar nu înțelegi? Întreabă amuzat, vocea lui răsunând cu ecou în seră. Nu poți scăpa!

Mă întorc cu greu cu fața spre el, simțindu-mă frustrată; mai am puțin până să plâng de-a binelea. Râsetul lui gros e mai jignitor decât faptul că atârâ aici, în fața lui, în cea mai jalnică poziție.

— Fetițo, ești deja o cauză pierdută! exclamă, aruncându-și brațele pe lângă corp și privindu-mă cu o seriozitate batjocoritoare. Ai fost o cauză pierdută încă de când ai fost adusă pe insula asta! E doar o chestiune de timp până când șeful își va da seama de asta și o să se descotorosească de tine!

— Mai vedem noi! mârâi. Nu te culca pe o ureche, Jordan! Cred că același lucru a făcut și Brian. Trăia cu impresia că nu poate să i se întâmple nimic rău și, totuși, uite ce s-a întâmplat! Acum probabil își caută bijuteriile prin iarbă!

— Eu nu sunt dobitocul de Brian, prințeso! mi-o retează senin, prinzându-și mâinile la spate și privindu-mă cu lentoare din cap până în picioare.

Sunt pregătită să-i spun că nu o să fie cu nimic diferit de el, când observ o mișcare în spatele lui, apoi pe Micha cum se apropie de noi, și renunț.

Totuși, trebuie să mărturisesc că sunt ușurată că e el, și nu Keith. Poate că nu au fost numeroase momente în care eu și Micha ne-am intersectat și încă nu știu ce soi de om este, dar ceva mă face să fiu sigură că nu e nici pe departe făcut din același material ca ceilalți. Acum nu știu dacă instinctul mă înșală sau am

dreptate, dar cu siguranță trebuie neapărat să-mi caut un aliat. Asta cât mai curând!

— Un singur cuvânt și te desființez.

Atât mai apucă să spună paznicul, înainte ca Micha să-și așeze mâna pe umărul lui și să-i atragă atenția. Jordan se răsucește spre el surprins, rânjetul lui ștergându-i-se de pe buze cât aș clipi. De la atitudinea bătăioasă pe care o flutura prin fața mea, trece rapid la una spășită, îndreptându-și postura ca un soldat bun care așteaptă un ordin.

Și, deși Jordan e mare, Micha reușește cumva să-l domine. Încă din prima zi mi-am spus mie însămi că bărbatul ăsta are postura unui luptător, în special când își strânge pumnii pe lângă corp și îl fixează pe paznic cu o privire care ar reuși cu ușurință să-ți înghețe sângele în vene.

— Ieși!

Asta e tot ce-i spune. Tonul autoritar, cât și căutătura urâtă pe care i-o trânteste, îl face pe Jordan să-și închidă gura și să execute. Acesta se întoarce pe călcâie și pornește spre ieșirea din grădină, lăsându-mă singură cu Micha.

Bărbatul blond și tuns scurt se poziționează în fața mea, încruntându-se ușor. Abia reușesc să rămân locului și să mențin contactul vizual cu el, mai ales când picioarele îmi alunecă și mereu am senzația că cineva trage aleea de sub ele.

— Drace, fetițo! geme dintr-odată, clătinând dezaprobat din cap. Ce naiba e în capul tău?

— Nu vrei să știi, răspund printre gâfâieli. Mă dezlegi?

— Aș vrea, mărturisește. Dar nu pot.

— De ce nu?

— Keith trebuie să apară în orice moment și nu i-ar plăcea deloc să te găsească altcumva, în afară de cum și-a dorit. Dacă nu ți-ai dat seama până acum, probabil că Jordan e deja în drum spre el, să-l anunțe că am intrat aici.

Oftez, nemulțumită. Și eu care credeam că o să fie simplu.

— Deci, e adevărat? îl întreb în schimb. Keith a construit locul ăsta pentru mine?

Micha mă privește sceptic, arătând de parcă nu e deloc convins dacă să-mi răspundă la asta sau nu. Ce nu știe el e că deja am văzut un potențial aliat în el. Nu știu ce anume îl recomandă ca fiind diferit față de ceilalți, dar există o șansă cât de mică să îl trag de partea mea.

— De unde ai auzit asta?

— Jordan are o gură mai mare decât te-ai aștepta! pufnesc. Spune lucruri și fără să-l întrebi, mai ales când are impresia că e stăpân pe situație. Nu te supăra, dar îi dați cam multă putere și există posibilitatea să i se urce la cap într-o bună zi.

— Ellie! mă întrerupe serios. Jordan nu e persoana potrivită pe care să ți-o faci dușman. La fel e și în cazul lui Keith, dar aici e cam târziu să ne mai facem griji. Totuși, n-am putut să nu vă observ la masă. Ce se întâmplă între voi?

Tac. Ba chiar îmi mușc limba, ca să-mi țin gura închisă. Chiar dacă văd în el un potențial aliat, nu pot să am încredere. Nu încă.

— Dacă într-adevăr vrei să-ți spun, trebuie să-mi oferi ceva la schimb, îl informez cu o mină sinceră, ca să înțeleagă că sunt oricând dispusă să negociez. După cum vezi, nu sunt într-o poziție avantajoasă aici.

— Nu te pot dezlega, Ellie, repetă grăbit, fără să-și ia răgazul de a se gândi la asta.

— Atunci, nici eu nu-ți pot spune ce se întâmplă între mine și Keith, i-o trântesc cu o seninătate falsă.

Pufnește, dovadă că nu-i convine deloc postura în care îl pun cu bună știință.

— Nu înțelegi, mă acuză. Doar el te poate elibera și o s-o facă de îndată ce se calmează. L-ai cam enervat astăzi, la micul dejun.

Să-mi spună ceva ce nu știu deja. Dacă nu aș fi făcut-o, n-aș mai fi atârnat astfel de un blestemat de lanț, tocmai în mijlocul grădinii.

— De unde știi că o s-o facă? îl întreb curioasă. Dacă are de gând să mă lase aici toată noaptea? N-ar fi prima oară.

— Nu o s-o facă, mă asigură, zâmbindu-mi aproape prietenește. Crede-mă, lucrurile puteau sta de un milion de ori mai rău în cazul tău, dacă și-ar fi dorit cu adevărat să te chinuiască.

Fir-ar să fie!

— Ți se pare că o duc prea bine acum?! zbier la el, nervoasă. Deja nu-mi mai simt brațele!

Și pe bună dreptate, cred că mi s-a scurs tot sângele din ele, căci încep ușor să-mi amorțească. Simt furnicături dureroase în vârful degetelor și, oricât aș mișca din ele, refuză să dispară.

— Încetează să te mai plângi! se răstește la rândul lui, făcându-mă să-mi înghit instantaneu limba.

Rămân înlemnită, cu ochii măriți și stupefiată de tupeul lui. Ce vrea să însemne asta? Cred că sunt singura persoană de pe insula asta care are un motiv bun pentru care să se plângă și, totuși, n-a făcut-o. Așadar, ce naiba vrea de la mine?

— Dacă vrei să-i faci față, ar fi cazul să încetezi odată cu smiorcăitul și să iei situația în mâini, bombăne apoi, uitându-se la mine disprețuitor, că simt cum mi se zbârlește părul. Nu-mi face nicio plăcere să te văd astfel. Nu asta a fost ideea acestei afaceri! Indiferent ce naiba ai crede despre noi, nu obișnuim să torturăm fete! Ar fi în contradictoriu cu tot ce v-am pus la dispoziție.

— Atunci, de ce dracu sunt aici?! mă revolt, scuturând agitată din picioare, de nervi. Dacă nu vă face nicio plăcere să torturați fete, atunci dă-mi drumul! Sau spune-i ticălosului ăluia să vină aici și să mă elibereze el, dacă ție ți-e frică!

Blestem printre dinți când îl văd mult prea târziu pe Keith venind cu viteză spre noi. Din atitudinea lui îmi dau seama că nu s-a calmat nici măcar cu o idee, ci din contră. E roșu la față și pentru o clipă am senzația că nu o să se oprească decât atunci când o să se izbească în mine cu toată furia lui și o să mă doară al dracului de tare.

Apoi îmi mușcă limba când se oprește la doar un metru distanță și mă înjunghie cu cea mai urâtă privire a sa, drept avertisment.

Odată cu apariția lui, și atmosfera se încălzește mai tare decât a încălzit-o sera în care ne aflăm. Tensiunea pe care o emană mă sufocă și simt cum mi se usucă gura doar uitându-mă la el.

— Micha...

Prietenul lui blond oftează, înainte să dispară asemeni lui Jordan și, de îndată ce aud ușa închizându-se în spatele lui, inima mi-o ia la galop cu viteză, ajungând la un milion de bătăi pe minut.

Înghet sub ochii lui, cu toate că fierb în sinea mea în aceeași măsură. Îmi oferă asemenea emoții, încât habar nu am care e mai puternică. Toate se învâlmănesc în pieptul meu ca un vulcan gata să erupă.

Tresar, lanțul mușcând din nou din încheieturi când se repede spre mine într-un moment neașteptat. Ba chiar și pleoapele mi se zbat de teamă.

— Ce crezi că faci? mârâie gutural, înfiorându-mi pielea de groază.

Drace! Cu coada ochiului mă uit la el, așteptând să-și continue tirada. Îmi ia ceva timp până să-mi dau seama că l-a deranjat să mă găsească aici, vorbind cu Micha. Bănuiesc că asta nu făcea parte din planul lui de a mă chinui cât se poate de bine.

De fapt, încep din ce în ce mai mult să cred că nici el nu știe ce naiba face aici. Îl văd doar conștient de faptul că ar trebui să mă tortureze pentru tot ce i-am făcut Ameliei în urmă cu patru ani, doar că ceva pare să-l rețină din a-și murdări mâinile.

— Nu mă poți ține aici la nesfârșit, îi spun într-un final, după ce îmi umezesc cu limba buzele ridicol de uscate. Știi asta, nu? Poți să mă ții legată cât vrei, dar la un moment dat tot o să fii nevoit să-mi dai drumul și să accepți că, orice mi-ai face, nu are niciun efect. La finalul zilei, eu o să plec, iar tu nu o să te alegi cu nimic.

— Nu fi atât de sigură, Ellie! mi-o taie printre dinți, fața lui căpătând trăsături aspre, de om rău, în timp ce sângele meu ajunge să clocotească de-a dreptul. Mă tentează tot mai tare să te strâng de gât! Dacă nu pășești cu grijă, păpușo, s-ar putea să nu mai pleci nicăieri!

— Du-te dracu, amice!

La fel de furios și de roșu în obraji, dă să plece, cel mai probabil cu gândul să mă lase aici, la fel de legată și de neajutorată. Simt cum mă înfurii și mai tare, dacă este măcar posibil, în special când îmi fixează în minte ideea că nu o s-o scot la capăt cu el niciodată. Nu în ritmul ăsta, cel puțin.

— Lașule! strig după el, făcându-l să se oprească subit. Ești exact ca Amelia! Vrei să știi adevărul despre verișoara ta, Keith? Adevărul e că a fost o idioată! O țintă ușoară! Mi-a plăcut teribil de mult să-mi bat joc de ea și aș mai fi făcut-o, dacă lașa nu și-ar fi luat gâtul de una singură doar pentru că nu făcea față situației! Se vede de la o poștă că e o trăsătură de familie și că niciunul nu aveți suficient curaj să-mi țineți piept!

Cu un mârâit animalic, care-mi face pielea de găină, acesta se întoarce la fel de brusc cum a plecat de lângă mine și primul instinct este să fac un pas înapoi pentru a evita coliziunea, însă tot ce reușesc este să mă legăn cu lanțul.

Când îmi dau seama că nu am nicio șansă să-l evit, îmi strâng pleoapele și icnesc de durere, dar și de surprindere. Mâna lui se înfige în coada mea și o înfășoară pe după degete, toate într-o singură clipită, înainte să-mi tragă cu o smucitură capul pe spate.

Apoi îi simt răsuflarea furtunoasă pe gât și pe față, răcorindu-mi pielea încinsă de nervi și de soarele care bate prin tavanul de sticlă al serei. Mai că îmi înghit limba cu totul, în special când îmi fac curaj să-mi deschid ochii și să-i ațintesc pe chipul lui transfigurat de furie. Scânteile ce-i joacă în privire sunt prea periculoase și mă cutremur, dar asta nu mă oprește nici pe departe din a-i mârâi printre dinți:

— Haide, rege nebun! Arată-mi ce poți!

Și îmi arată. Poate mai mult decât pot duce acum. Rochia de pe mine pârâie sub forța mâinilor sale, pe care o sfâșie de parcă ar avea gheare. Totodată, îmi zgârie și pielea de deasupra sânilor și de pe abdomen, în graba lui de a mă dezbrăca mai repede. Și chiar dacă le simt usturimea, nu-mi pot înfrâna gâfâielile din ce în ce mai sonore, pe care le lansez în același timp în care mă uit stupefiată la el, cât de repede reușește să mă lase goală.

Acum rochia lui scumpă, pe care mi-a cerut special s-o port, zace pe aleea din grădină, sub picioarele lui.

Icnesc din nou când îmi smulge și bikinii de plajă, tresărind speriată când îi simt ciupindu-mi pielea soldurilor. Nu mă lasă nici măcar să respir. La doar o secundă după ce rămân goală în fața sa, își înfășoară iar mâna cu coada mea și îmi smucește capul pe spate, înainte ca gura lui să mă înhațe cu tărie, făcându-mă să mă crispez când barba-i aspră îmi zgârie pielea sensibilă.

Iisuse!

Când limba îi plonjează după a mea, în adâncul gâtului, răsuflarea mi se blochează, iar gura mi-e inundată de salivă la fel cum creierul îmi explodează de senzații periculoase, care ar putea să-mi fie fatale, dacă nu mai rău. Ghicesc în gustul lui o aromă vagă de tutun și cafea, dar nu-mi lasă nici măcar răgazul de a mă gândi la ea. Furia cu care mă sărută, strivindu-mi gura într-un mod violent îmi aduce durere în aceeași măsură în care îmi aduce o plăcere greu de ignorat. E carnal și mai intim decât orice am trăit până acum.

Mă face să mă simt exploatată și invadată. Ținându-mă lipită de el, dă buzna peste mine iar și iar,

adâncindu-și limba în gura mea până aproape îmi ia mințile.

Apoi mai că smulge carnea de pe mine când mă apucă cu ambele mâini și mă ridică să-l cuprind. Inconștientă, trag cu putere de lanțul care-mi ține brațele ridicate și gem când îmi simt încheieturile luxându-se, în același moment în care Keith se înfige în mine violent, cu toată lungimea sa, prăbușindu-mi toate zidurile pe care le-am ridicat împotriva lui. De data asta, capul mi se lasă singur pe spate și geamătul prelung care-mi părăsește gura parcă nu-i al meu, dar descrie exact ce simt.

Ambuscadă. Regele meu dement îmi sfărâmă corpul într-o ambuscadă, arătându-mi, într-un final, de tot ce e în stare.

De ce se simte așa de bine?

Locul în care e adânc îngropat arde ca naiba și continuă să ardă pe măsură ce Keith ajunge să se miște fără control, executând izbituri tot mai adânci, ce-mi fac trupul să-i tresară în brațe la fiecare împingere agresivă, iar lanțul să se strângă tot mai tare în jurul mâinilor mele, rănindu-le.

Iar gura... Gura îmi devine atât de uscată, încât nici gemetele prelungi și intense nu mai sună ca fiind ale mele.

Și, cu toate astea, îi rezist. Rezist și i-o plătesc cu aceeași monedă, în pofida faptului că sunt în continuare legată. Îi găsesc gura și mușc din ea cu nesaț, până simt gustul metalic al sângelui. Îl fac să hârâie de frustrare și să se miște mai tare, dornic să mă facă să-l eliberez.

E doar o chestiune de timp până când lupta noastră se transformă într-un război adevărat. Keith mă

plesnește peste coapse și fund, iar eu îl atac cu limba, înăbușindu-i gâfâielile sonore, cauzate de toată forța pe care o depune ca să mi-o tragă memorabil, așa cum pare să-și fi plănuțit. Nu am de gând să-l las să plece de aici neșifonat și încrezător, la fel cum a venit. Îl strâng intenționat între coapse, întărâtându-l ca să știe că tocmai și-a găsit nașul.

Dar apoi găsește calea perfectă prin care să-mi scoată dinții adânciți în buzele lui. Cu degetele îmi prinde vârful părului și mă trage cu putere, arcuindu-mi gâtul până când e complet convins că nu mai am altă soluție, decât să-i dau drumul și mi-l ține așa cât pompează și mai tare în mine, până îmi simt mințile luând-o ușor la sănătoasa.

Și ceva se schimbă în mintea mea. Nu-mi dau seama ce, dar, pentru o clipă, nimic nu mi se mai pare relevant sau real. Printre gemetele tot mai răsunătoare, îl aud blestemând, iar sunetele pline de plăcere pe care le scoate gura mea se transformă tot mai mult în hohote nebune de râs.

Asta chiar se întâmplă cu adevărat? Chiar fac asta?

Profit de faptul că Keith îmi eliberează părul și îmi las capul să cadă în față, peste fruntea lui acoperită de sudoare, continuând să hohotesc tot mai tare, simțindu-mă și mai euforică, de parcă aș fi tras pe nas o doză sănătoasă din cea mai bună cocaină din lume.

Și îi strig în față:

— Rege dement!

Apoi mă destram în brațele lui, corpul meu fiind preluat de un tremur puternic, ca un cutremur, care smulge din mine orice urmă de viață, iar hohotele mi se transformă înapoi în gemete sfâșietoare, care-mi zgârie gâtul ca niște lame tăioase. Măinile i se încleștează

pe talia mea când îmi alunecă de pe pielea transpirată și mai că mă scapă.

Prinzându-mă mai puternic, Keith se mai izbește de câteva ori în interiorul meu cuprins de convulsii și termină fierbinte în adâncurile mele, în valuri, gemând la rândul lui într-un mod delicios, că l-aș asculta pentru veșnicie, dacă ar fi posibil, asta până când îl înăbușă mușcându-mă de sân, aproape de sfârc, și lăsând în urma lui un semn de toată frumusețea.

Tot ce mai rămâne din noi sunt gâfâieli. Capul îmi cade pe umărul lui și răsuflu cu greu, mintea fiindu-mi prea vraiste ca să mai realizez ce am făcut.

A fost atât de bine! Ca o baie rece și revigorantă după o zi caniculară.

Când mă repune pe picioare – sau mai bine spus pe vârfuri – abia dacă mai știu de mine. Ating aleea rece ca pe un nor pufos care ar putea oricând să se spulbere, apoi îmi ridic ochii spre chipul lui frumos, pe care am început să-l visez tot mai des.

Mâinile lui stau în continuare pe talia mea, strângându-se atunci când mă legăn periculos spre el, prea amețită ca să-mi mai regăsesc puținul echilibru pe care l-aș putea avea într-o astfel de situație. Privirea lui îmi alunecă pe față, studiind-o cu o atenție ridicolă și cu buzele întredeschise, ca și când ar avea de gând să spună ceva.

— Dacă eu sunt regele dement, atunci tu ce ești? mă întreabă cu răsuflarea încă grăbită. Sau, mai bine spus, ce ai vrea să fii? Regina mea diabolică?

Clatin din cap, suflând cele câteva șuvițe de păr care mi-au evadat din coadă și mi s-au lipit de frunte.

— Atunci? insistă curios.

Face un pas înapoi și își încheie șlițul, apoi își strânge cureaua, păstrându-și privirea iscoditoare asupra mea, în așteptarea unui răspuns.

Nu mai arată la fel de perfect. Văd cute pe cămașa lui care, în urmă cu doar câteva minute lungi și intense, a fost lipsită de orice imperfecțiune. Cu toate acestea, încă arată la fel de impunător și tulburător, de parcă ar fi proaspăt scos dintr-o cutie.

— Mai bine te-ai întreba ce o să devii tu pentru mine, îi sugerez, mușcându-mi buza de jos ca să nu chicotesc.

Imediat ce termină, se apropie din nou de mine și îmi ridică bărbia din piept, susținând-o sus cu degetele-i lungi și încă fierbinți.

Un rânjel îmi acaparează buzele, iar privirea îi devine și mai curioasă. Asta nu-l oprește, însă, să se aplece spre mine și să-mi prind buza cu dinții, neratând ocazia să o muște și el, înainte s-o sugă ușor și să se retragă cât să mă poată privi din nou.

— Ce o să devin pentru tine, Ellie Bryant? vrea să știe.

Gura lui ispititoare, care-mi rostește numele într-un mod orgasmic, mă face să mă aplec și să i-o cuprind, sărutându-l înfocată, până simt cum aerul se aprinde iar între noi și pielea mi se înfioară. Brațele mi se întind la maximum, amintindu-mi că el e cel care m-a legat aici, când încerc, apoi, să ajung la urechea lui și să-i șoptesc pe cel mai convingător și tăios ton al meu:

— O blestemată de marionetă.

Capitolul 11

Sunt surprinsă că pe insulă există și o sală de fitness, situată între vila Elitei și SPA-ul pe care l-am descoperit cu doar câteva zile în urmă și pe care încă nu am avut îndrăzneala să-l vizitez? De fapt, nu sunt! Cu timpul am început să descopăr că locul ăsta are prea multe de oferit și îmi fac griji că nu o să apuc să mă bucur de toate.

În pantaloni și bustieră din spandex și cu prosoapul aruncat pe un umăr, îmi fac curaj și intru în vilă, oprindu-mă pentru un moment la mijlocul distanței dintre uși și scări.

Se pare că nu e doar ziua mea de antrenament. Parterul e ocupat în întregime de cei cinci membri ai Elitei și surprind chiar cireașa de pe tort, când Deke dă cu Micha de pământ fără milă, printr-o mișcare agilă de ninja. Simt cum podeaua din lemn de sub tălpile mele se zguduie sub greutatea lui și strâmb puțin din nas, înainte ca ochii să mi se ridice pe un spate mare, cu umeri lați și mușchi bine definiți, care se întind și se încordează pe sub pielea bronzată. Cred că l-aș putea recunoaște oriunde, deși acum nu mai e îmbrăcat la fel de elegant și exotic, cum are obiceiul, ci doar în pantaloni de box.

Au trecut trei zile de când am fost ultima oară în Eden și unde lucrurile au luat o turnură neașteptată. Trei zile în care abia am reușit să mi-l scot din gând, acolo unde s-a strecurat și de unde refuză să mai plece. E ca un spin afurisit, înfipt în mintea mea.

Se oprește dintr-odată din a lovi sacul de box și își întoarce capul, aruncându-mi o privire peste umăr, moment în care nu mai poposesc. Cu o atitudine arogantă, pornesc spre scări, evitând orice interacțiune cu el sau cu oricare dintre ceilalți patru – toți la bustul gol.

La etajul vilei cu aceeași structură cu care m-am obișnuit deja, diverse aparate ocupă spațiul din fața unui perete imens de sticlă, prin care nu se vede nimic altceva decât plaja în toată splendoarea ei. Singura persoană de aici, în afară de mine, e Reina, care aleargă încetșor pe prima bandă de alergat, din cele trei înșirate în fața panoramei. Nu știu multe lucruri despre ea, în afară de faptul că îi place al naibii de mult să vorbească fără oprire și fără rost.

Cu toate că niciodată n-am fost o persoană prea sportivă, revendic a doua bandă de lângă blonda cu păr ondulat și ochi mari albaștri, apoi să-mi arunc prosopul alb pe marginea ei. O simt urmărindu-mă tăcută cum îmi prind tot părul într-o coadă ridicată, în timp ce reduce viteza de alergare.

O ignor intenționat. Deși imediat se împlinesc două săptămâni de când ne aflăm în Paradisul diamantelor – așa cum îmi place mie să-i spun și cum se numește, de altminteri –, tensiunea care plutește din ce în ce mai insistent asupra mea și a celorlalte fete e ceva ce mă face să păstrez distanța pe cât de mult posibil. Adevărul este că nici eu n-am căutat vreodată să dezmint zvonurile pe care le-au lansat, având la bază cine știe ce argumente, pentru că, sinceră să fiu, nu dau nici doi bani pe ceea ce cred despre mine.

Așadar, e ușor pentru mine să mă prefac că Reina nu e aici și că ajunge să se holbeze, efectiv. Îmi setez

banda pe prima treaptă și o iau ușor la pas, simțind din prima clipă nevoia unui iPod care să-mi țină de urât.

— Frumos semn!

Și cam atât a fost și cu ignoratul.

Îmi întorc privirea spre ea, nedumerită până o văd zgâindu-se la sânii mei și, mai exact, la vânătaia neuniformă pe care o am pe partea de sus a celui stâng. Nici nu trebuie să-mi aplec privirea ca să-mi dau seama că asta e ceea ce i-a atras atenția de la bun început. Până acum am reușit să o ascund cu o brumă de fond de ten, însă acum nu am crezut că o să fiu nevoită s-o mai fac.

Proastă idee!

— Lasă-mă să ghicesc, îmi cere, cu toate că n-am spus nimic. Ai căzut pe scări.

Rânjetul pe care mi-l trânteste apoi, mă face și pe mine să mă simt amuzată.

— Mi-ai luat vorba din gură, blufez ușor distrată.

— Bănuiesc că a fost o trântă memorabilă. Până acum n-aș fi crezut că scările au dinți.

Îmi strâng buzele, ca să-mi reprim zâmbetul. Nu doar că au dinți, dar mai și mușcă al dracului de tare. E singurul semn care n-a dispărut nici după trei zile, în ciuda faptului că, la început, au fost unele mai mari și mai urâte.

— Stai liniștită, se grăbește să spună, când mă vede eschivându-mă. Nu te judec. Spre deosebire de celelalte, eu nu sunt o încuiată. Mă rog, nici prea normal nu mi se pare, dar cine sunt eu să-ți spun cu cine să-ți-o tragi? Nici măcar nu te cunosc! În plus, și eu i-aș trage-o, dacă este să fiu sinceră. Nu chiar lui Keith, pentru că mă cam sperie omul ăla, dar ar trebui să fiu complet oarbă să nu văd cât de fermecători sunt. Parcă ar fi fost creați special ca să ne ia naibii mințile!

Reina pufăie de îndată ce-și termină tirada impresionantă și își lasă privirea să rătăcească spre peisajul din fața noastră, care acum nu mi se mai pare la fel de interesant.

Dacă ea și-a dat seama ce s-a întâmplat între mine și Keith, probabil că și restul au făcut-o. E de la sine înțeles că, mai devreme sau mai târziu, voi fi pusă la colț pentru asta.

Dar nu există nimic pe lumea asta căruia să nu-i fac față. Am rezistat în Grădina Edenului, de două ori chiar, așa că o grămadă de fete supărate ar trebui să fie o nimica toată.

— Asta doar dacă nu te-a forțat s-o faci, adaugă într-un final, întorcându-și capul spre mine ca să mă poată privi. Atunci, am avea o problemă.

— Ce te face să crezi că îți voi da detalii? o întreb sec.

— Oh, haide! exclamă oftică, făcându-mă să clipesc uimită. Cred că e și dreptul meu să știi dacă te-a forțat să te culci cu el! Adică, până acum, nimic din ceea ce mă așteptam, nu s-a întâmplat. Nu mă simt așa cum ar trebui să o fac. Până la urmă, suntem prizoniere aici, nu? Și, totuși, nu mă simt ca o prizonieră! Nu e ridicol? Ni s-a dat un dormitor frumos mobilat, o piscină, un șifonier burdușit de haine de firmă și libertate de mișcare. În special libertate de mișcare! Să nu mai spun că niciodată n-am văzut cum arată caviarul, până acum, darămite să-l mai și gust, și că avem la dispoziția noastră un afurisit de SPA! Ce fel de răpitori mai sunt și ăștia?

Se încruntă, pe măsură ce eu devin tot mai bulversată de toată vorbăria ei fără sens. Știam că obișnuiește

să trăncănească neobosită, însă nu mă așteptam să fie atât de greu de oprit sau de urmărit.

Totuși, îi înțeleg nedumerirea. Nici eu nu mă simt ca o prizonieră, nu în adevăratul sens al cuvântului. Dacă excludem din ecuație faptul că nu ne putem întoarce acasă și tratamentul exclusivist ce mi se aplică, e ca o vacanță nesfârșită pe una dintre cele mai frumoase insule din lume. All inclusive și gratis!

E destul de evident că toate acestea au fost construite special să ne ia mințile, mai ales acelor care nici măcar nu-și puteau imagina o astfel de aventură, înaintea să fie aduse aici. N-am uitat că, spre deosebire de mine, celelalte fete au crescut în sistem și că singurele lor soluții de a scăpa de viața mizeră pe care au trăit-o până acum, erau să se mărite cu bărbați bogați sau să joace la loterie.

Una e pe cale să se împlinească.

— Să înțeleg că te-ai împăcat cu ideea că urmează să fii cumpărată de un străin bogat?

Întrebarea mea o face pe Reina să clatine din cap, năucită. Expresia ei se transformă într-una serioasă, iar ochii ei se măresc cu o idee. Sunt convinsă că, orice urmează să-mi răspundă, o să fie mai mult decât sinceră.

— Ei bine, nu chiar. Vezi tu, nici în America nu mă așteptă vreo viață strălucită. Urma să fiu dată afară din sistem pentru că am atins deja limita de vârstă. Probabil că aș fi ajuns ca persoanele acelea pe care le vezi dormind pe bănci în parc sau pe lângă ghene de gunoi.

— N-ai de unde să știi, o contrazic.

— Ellie, pe mine nu mă așteaptă nicio familie. A ta probabil că e deja înnebunită de grijă și te caută prin toată țara!

Nu știi ce să spun despre asta. Poate are dreptate. Deși părinții mei nu au fost niciodată mândri de mine și nu m-au văzut nici pentru o clipă ca fiind copilul perfect pe care și-l doreau, bănuiesc că totuși sunt disperați să mă găsească.

Sau nu...

Dar oricât se vor zbate, mă îndoiesc că mă vor găsi vreodată, iar asta mă ajută să mă gândesc tot mai puțin la asta. Nu vreau să sper. Refuz s-o fac. Dacă aş spera, aş înnebuni așteptând salvarea care are toate șansele din lume să nu apară.

— Îți pot spune un secret? mă întreabă, pândindu-mă cu coada ochiului.

— Da.

Reina aruncă o privire scurtă spre scări, asigurându-se că suntem în continuare singure, apoi spune complice:

— Cred că ar fi doar o risipă de energie să încercăm să scăpăm de aici. Celelalte vorbesc despre evadare, dar nu vor rezista deloc în junglă, dacă se avântă acolo. Vor muri pe capete, asta dacă nu vor fi prinse înainte să se îndeprăteze câtuși de puțin.

— Atunci? o îndemn, curioasă să aflu ce-i trece prin cap.

Blonda oftează, aplecându-și ochii pe ecranul digital al bandei pe care o setează pe mers. Îmi dau seama că o face intenționat ca să-mi evite întrebarea, cu toate că ea e cea care a deschis subiectul de la bun început.

Știi că are ceva în minte, un plan. Atitudinea ei e grăitoare, la fel ca faptul că nu are suficientă încredere în mine, ca să împărtășească.

— Tu ce ești dispusă să faci ca să supraviețuiești?

Inspir adânc pe nas, continuând să merg leneș pe bandă. Asta e o întrebare pe care mi-o pun din ce în ce mai des, iar răspunsul nu poate să fie mai clar.

— Orice.

— Chiar dacă asta înseamnă să te pierzi ca persoană?

— Nu cred că e relevant ce ai putea pierde pe drum, atâta timp cât, la final, încă trăiești.

Ochii ei albaștri mă studiază cu atenție, în timp ce pare să se gândească la următoarea întrebare pe care vrea să mi-o pună.

— Ești pregătită să-i oferi totul, dacă asta îți garantează o cale de scăpare?

Înțeleg că se referă cu strictețe la Keith, însă nu mă gândesc momentan la asta.

— Tu nu ești?

Aceasta clatină buimacă din cap, neștiind cum să mai continue. Dar, chiar dacă nu-mi dă un răspuns, îl găsesc singură pe chipul ei. În pofida faptului că nu o așteaptă nimic acasă, o văd pregătită să lupte pentru libertatea ei, la fel ca mine.

Păstrăm tăcerea preț de câteva minute lungi, în care doar mergem pe banda de alergat, fiecare pierdută în propriile gânduri.

Apoi lăsăm subiectul în aer când îmi iau prosopul și părăsesc sala, niciuna dintre noi nemaivând curajul de a rosti cu voce tare ce e capabilă să ofere, în schimbul supraviețuirii.

Însă Reina nu are de unde să știe că, spre deosebire de ea, situația mea e mai delicată și devine și mai

instabilă. Înțeleg asta când, de îndată ce se lasă seara peste insulă, vorbăria ascuțită a fetelor se oprește subit în momentul în care cobor la cină și mă așez în capătul mesei de pe terasă.

Ocheadele tăioase pe care acestea mi le aruncă într-un mod indiscret aproape că îmi provoacă un hohot de râs, în special când le văd aproape pe toate așa de ofensate de prezența mea. Nu cred că poate să fie mai evident faptul că mă văd ca pe un intrus, unul de care le este frică și pe care l-ar izgoni imediat, dacă ar avea vreuna puterea s-o facă.

— Ca să vezi! pufnește Vicky, cățeaua supremă pe care abia o suport și care stă în celălalt capăt. Și-a făcut și prințesa apariția! Încă puțin și aș fi crezut că a închis-o cineva în turn.

— Mușcă-ți limba și înghite-o, fato! i-o trântesc amuzată. Și așa e nefolositoare. Ne-ai face tuturor o favoare.

— Nu începeți! se răstește Jordan, din dreptul intrării. Vreți să mâncați în genunchi?!

Rânjesc la ea, decisă să pun capăt conflictului verbal în care am intrat direct, fără alte introduceri. Se simte tot mai tare tensiunea dintre mine și ea, însă n-am de gând să las asta să-mi strice seara. Apuc, în schimb, tacâmurile de lângă farfuria mea și mă uit lung la mâncarea sofisticată, încercând să-mi dau seama ce urmează să mănânc, în același timp în care încerc să fac abstracție de şușotelile din fața mea.

Mi-e de-a dreptul imposibil să nu le aud. Nu e ca și când ar fi învățat să fie subtile sau ar depune vreun efort în privința asta. Probabil că vor să aud totul.

— Sigur și-a tras-o cu el. E nebună. I-ai văzut urma de pe sâni?

— Nu mă așteptam la asta.

— E târă...

Cele care nu vorbesc deloc sunt Roxette – care stă în dreapta mea – și Reina care, prin nu știu ce minune a ajuns să ocupe scaunul din stânga. Ambele refuză să ia parte la atacuri și să mă marginalizeze așa cum au făcut-o celelalte.

Cu toate astea, reușim să ne terminăm cina fără ca scandalul să prindă proporții catastrofale. Imediat ce mă ridic de la masă, Jordan se înființează lângă mine și îmi face semn din cap spre ușă.

— Mișcă! Nu-i face să aștepte prea mult.

Confuză, pornesc înaintea lui spre intrarea din spate a vilei, urmată îndeaproape de Mia, Angel, Reina și Roxette care, asemeni mie, nu par să știe pentru ce suntem chemate.

Oricare ar fi motivul pentru care ne vor, simt nevoia să-mi controlez ținuta. În seara asta am primit o rochie diferită față de cele cu care începeam să mă obișnuiesc. E atât de scurtă și deocheată și este doar alegerea unui maniac cum e regele nebun. Ies din casă încă trăgând de ea și încercând să o aranjez.

Celelalte, însă, poartă câte o rochie lungă, elegantă, care le acoperă trupurile bine definite aproape în întregime, în timp ce a mea parcă mă dezgolește tot mai mult pe măsură ce înaintăm pe aleea care ne duce direct la vila lor.

Îmi simt picioarele tremurând și mai tare și inima pompând în piept, nerăbdătoare să-l vadă. Sigur e nebună, altfel nu-mi explic de ce se agită ca idioata și de ce-și dorește să se afle în compania lui, după tot ce a făcut. Bănuiesc că pentru ea nu contează cât de aprig m-ar pedepsi, căci o să bată la fel de înnebunită. Așteaptă momentul ăsta de ceva timp.

Așadar, nu prea știi cum ajung să străbat coridorul și să ies pe ușile din spate, într-o atmosferă care prevestește o fiestă pe cinste. Terasa lor e luminată de felinare, iar regele meu dement e trântit pe un șezlong în fața piscinei, arătând ca un adevărat lider într-un nor de fum și cu trabucul în mână.

Oh, drace!

Situația devine stranie când auzul meu afectat de țiuitul continuu din urechi, depistează muzica dansantă în care curtea din spate se scaldă, apoi îl văd pe Deke trasând câteva liniuțe de cocaină pe masa de lângă, înainte să tragă una pe nas cu ajutorul unei bancnote. Îmi dau rapid seama de ce am fost chemate aici.

Până la urmă, ce e o petrecere fără fete?

— Ce se întâmplă? întreb, imediat ce Micha se apropie ca să ne întâmpine, purtând pe buze un zâmbet orbitor, care strălucește ciudat în lumina felinarului lângă care mă aflu.

— Ne gândeam că poate ne țineți companie în seara asta, mărturisește. Haideți! Nu mușcăm!

— Vorbește în numele tău! comentează Keith pe neașteptate, hohotind din șezlong.

Blondul ne face semn să ne apropiem de masa din dreptul căreia suntem sfredelite cu atenție de către un Deke absent, un Trent plictisit și un Ryder încordat care nu-și mai smulge privirea de pe sărmana Angel, ce tremură lângă mine ca un aparat pe baterii.

— Sfinte Sisoe! exclamă Mia dintr-odată, aruncându-și brațele în aer. Acum mai vreți și să ne îmbătați?

— Doar dacă vreți și voi, rânjește Micha, vizibil pilit.

Nici nu se putea altfel. Tocmai văd o servitoare cum își croiește drum printre noi și se apropie de Keith

cu o tavă în mână, pe care e un singur pahar cu whisky. Îl servește ca pe un rege real, înainte să dispară la fel de fantomatic cum a apărut.

În schimb, pe masă sunt câteva sticle de șampanie în gheață, care abia așteaptă să fie consumate de cineva.

— Ei bine, eu aș avea nevoie de un pahar, replică Roxette, ridicând din umeri cu o expresie inocentă. E doar șampanie.

E prima care se îndepărtează de noi și se apropie de masă curioasă, pregătită să se avânte într-o situație care ar putea s-o depășească. Aceasta e urmată apoi de Mia și de Reina, care îmi aruncă o privire fugară peste umăr. Singura care rămâne neclintită lângă ușă e Angel și, dacă este să judec după expresia panicată pe care o are, pun pariu că e din nou pe cale să plângă. E limpede că atmosfera asta, care e menită să o relaxeze, o bagă și mai tare în sperieți. Până când Ryder nu se apropie de ea și n-o apucă de încheietură, ca s-o tragă spre restul, aceasta nici că se mișcă.

Și mai rămân eu. Direcția mea e clară, în special când picioarele îmi pleacă singure spre el. Keith își modifică poziția, ridicându-se prima oară în capul oaselor și, într-un final, sărind de pe șezlong în același moment în care ajung în dreptul său.

Îmi amintesc inevitabil de Eden și de ceea ce am făcut.

— Încerci să fugi de mine, Ellie? mă întrebă curios, înclinându-și capul ușor spre dreapta și având pe buze un rânet batjocoritor.

— N-aș avea unde, i-o trântesc.

— Dar ți-ai dori?

Ridic vag dintr-un umăr.

— Și o piatră e o companie mai plăcută decât tine.

Acesta chicotește amuzat, întrerupt fiind de apariția aceleași servitoare care de data asta întinde tava aurie spre mine, așteptând să iau paharul elegant cu picior, în care e un lichid rozaliu.

— Șampanie, îmi explică el, când vede că n-am de gând să mă ating de ceea ce-mi oferă. Băutura pentru fete.

— Chiar te aștepți s-o beau? îl întreb confuză.

Fața îi redevine serioasă.

— Îmi doresc s-o bei.

— Și cine naiba a spus că sunt aici ca să-ți satisfac ție dorințele? O să beau șampanie doar atunci când o să scap definitiv de tine. Până atunci...

Îi iau paharul de whisky din mână și îl dau peste cap, gheața din el ciocnindu-se cu zgomot de pereții din cristal când îl trântesc înapoi pe tavă. Keith îi spune femeii ceva în spaniolă, iar aceasta se retrage, lăsându-ne singuri în colțul acesta al piscinei.

— Ți s-a făcut dor de Eden, păpușă? mă întrebă curios, ochii lui verzi începând să ardă de nervi. Crezi că e o idee bună să îți bați joc de mine?

— Mai bine mor luptând, decât să mor fiindu-mi teamă, replic încrezută.

— De parcă într-adevăr ți-ar fi teamă de ceva, mi-o retează sec.

Deși în spatele meu pornește o întreagă hărmălaie, privirea lui refuză să mă mai slăbească vreo clipă cât să pot respira.

— Ce vrei să spui cu asta? mă încrunt.

— Cred că știi și fără să-ți răspund. Ești sociopată. Încă din clipa în care ai ajuns aici, ai făcut eforturi colosale să pozezi în victimă. Pe când restul tremurau în fața noastră, tu jucai teatru, probabil sperând că nu-și va da nimeni seama că e ceva în neregulă cu tine.

— S-a găsit cine să vorbească! exclam, chicotind distrată. Un rege dement, care mereu se comportă de parcă ar avea pe cap coroana lumii! Ți se pare că ești mai sănătos, amice? Să-ți reamintesc că ești un nebun dat naibii, care m-a târât până aici ca să se răzbune pentru ceva ce am făcut cu ani în urmă, unei persoane care acum nici măcar nu e aici să vadă?

Mă înșfacă pe neașteptate de păr, trăgându-mi capul pe spate și provocându-mi, totodată, un hohot de râs. E o adevărată plăcere să-l văd consumându-se pentru ceva ce nu poate controla nici cu tot efortul din lume, indiferent cât s-ar strădui.

— Recunoaște, Keith! îl îndemn, oprindu-mă cu greu din râs. Suntem făcuți din același aluat! Asemeni mie, și ție îți face plăcere să distrugi viețile altora.

— Poate, mârâie. Dar nimic nu o să-mi placă mai mult, decât s-o distrug pe a ta.

Strâng din dinți, gâtul meu fiind arcuit într-un mod prea incomod, că până și simpla acțiune de a-mi înghiți saliva este una dureroasă, iar Keith nu pare că ar avea de gând să-mi dea drumul prea curând.

Îl urăsc! Îl urăsc cu o asemenea forță, încât îmi doresc să moară în chinuri de mâinile mele și de nimic altceva.

— Acum, fii fetiță cuminte și bea un pahar de șampanie, îmi sugerează iritat. Nu o să pleci de aici până nu îmi faci un dans în poală de nota zece, așa cum arăți!

Apoi mă eliberează. La fel de brusc cum m-a și prins, urmând să dispară de lângă mine dintr-odată, dar nu înainte de a lansa avertismentul pe cel mai categoric ton al său, care nu spune decât că, într-un fel sau altul, tot o să fac ceea ce vrea.

Capitolul 12

Sunt uluită de cât de repede se obișnuiesc fetele în compania celor cinci. Reina îl prinde pe Deke la înghesuială, iar Mia dă cu viteză paharele de șampanie peste cap, atunci când nu e prea ocupată să-l cicălească pe Trent cu replici menite să-l enerveze. Cea din urmă pare să-și fi descoperit o plăcere nebună în a-și bate joc de el și de sângele lui albastru.

— Mereu ai fost așa de înțepat? îl întreabă curioasă, sorbind din paharul al cărui număr l-am pierdut cu ceva timp în urmă. Nu te doare capul de la atâtea figuri?

— Depinde, plescăie din gură. Pe tine te doare gura de la atâta trâncănit? În plus, cred că ar fi cazul să te oprești din băut. Bei ca un marinar!

Se întinde spre ea ca să-i ia paharul din mână, dar alcoolul pe care blonda îl are la bord nu-i încurcă deloc direcțiile și sare un pas în spate, înainte ca Trent să-l atingă.

Însă ce nu știe el – sau nu pare să-și dea seama, fiind prins cu blonda lui – e că Reina vorbește mai mult decât Mia. O văd în stânga lui Deke, pălăvrăgind fără oprire. Nu mă îndoiesc că deja l-a căpiat, căci nu de puține ori l-am prins dându-și ochii peste cap și strângând din dinți. E evident efortul pe care-l depune ca s-o suporte.

Niciodată n-am văzut o persoană mai curioasă decât ea. Are întrebări pentru absolut fiecare lucru în parte și, după ceva șampanie băută, parcă începe să

vorbească din ce în ce mai mult. Norocul ei că Deke nu prea deschide gura, ca s-o întrerupă.

În schimb, Roxette e prinsă până la gât într-o discuție antrenantă cu Micha, lângă piscină, în timp ce ambii își răcoresc picioarele în apă. Angel, în schimb, e extrem de atentă la ce-i spune Ryder, că nu cred că mai e conștientă de locul în care se află sau că el e unul dintre răpitorii ei. Așezați pe câte un scaun, acesta e aplecat cu mult spre ea și, orice i-ar spune, Angel încuviințează frenetic din cap, având o expresie curioasă. Oricare ar fi subiectul lor, e clar că Ryder a gestionat situația foarte bine și blonda nu mai arată la fel de speriată de tot ce o înconjoară.

Oftând, sorb din paharul meu cu whisky, trântită pe șezlong, cu picioarele întinse și privindu-l intens pe Keith, care ocupă scaunul din capul mesei și face abstracție de gălăgia din jurul lui.

Îmi taie respirația. Pe cât e de frumos, pe atât de periculos. Și mă are în vizor și în planuri care nu îmi plac neapărat. E așa cum am fost și eu cândva, dacă înmulțești răutatea mea la un milion.

E Diavolul! Și cred că o să mă omoare, literalmente. Asta dacă nu o să găsesc o soluție prin care să-l omor eu prima.

Când își întoarce ochii verzi spre mine, privindu-mă cu toată urâciunea din lume, sunt tentată să rânjesc. Colțurile gurii mele tresar și, oricât aș încerca să mă stăpânesc, într-un final ajung să-i zâmbesc în toată regula, ca să vadă că nu mi-e frică de el.

Dacă vrea să mă tortureze, n-are decât! Spiritul meu e atât de puternic, încât ar putea rezista la absolut orice. Am încredere în el că o să-l facă pe Keith să obosească la un moment dat.

— Dumnezeu Mare!

Strigătul care vine din dreptul mesei pune capăt contactului vizual dintre mine și el și îmi întorc fulgerător ochii spre Deke. Bărbatul care de obicei e ridicol de calm și taciturn, sare de pe scaun ca ars și o înșfacă pe Reina de braț, trăgând-o în picioare cu o singură mișcare.

Sub privirile surprinse ale tuturor, brunetul o aruncă pe un umăr, în pofida zbaterilor puerile ale blondei panicate, și pornește cu viteză spre piscina din fața mesei, oprindu-se abia după ce o azvârlă pe aceasta în apă fără menajamente. O explozie rece de picături se năpustește asupra mea, înainte să apuc să sar de pe șezlong icnind și să mă îndepărtez de margine.

Nu că n-ar fi deja prea târziu. Rochia mea e acum udă, iar pe față mi se prelinge apă, spre deliciul spectatorilor care au fost martori la cel mai jenant moment al meu. Până și whisky-ul din paharul meu a fost spălat de prăbușirea spectaculoasă a blondei în piscină, căci nu mai are o culoare la fel de intensă.

Apoi toți izbucnesc în râs, distrați de scena din fața lor.

— Drăcia naibii! blestem înfuriată. Ce naiba, Deke?!

— Nu se mai oprea din vorbit! exclamă supărat, arătând cu ambele mâini spre Reina, care iese la suprafață și îl omoară din priviri. Ar trebui să-i punem botniță!

— M-ai udat, nemernicule!

Îmi șterg obrajii cu dosul palmei, mârâind și mai tare. Fix ce-mi lipsea în seara asta, un duș forțat.

— Haide să nu vorbim porcos! intervine Keith, luându-mă peste picior. Nici nu te-a atins și deja ești udă?

Blestemele care-mi vin dintr-odată la adresa lui mi se opresc pe vârful limbii. L-aș ataca cu plăcere, dacă aș crede că asta o să folosească la ceva.

Totuși, nu ratez ocazia de a i-o trânti, mai ales că mi se servește pe tavă și nici măcar nu-și dă seama.

— Poate ar trebui să iei niște lecții de la el.

— Hei! exclamă Reina, indignată. Lăsați cearta și ajutați-mă să ies!

Blonda calcă apa până la margine și întinde brațul spre Deke, care ezită un moment înainte să o apuce. Finalul nu e la fel de surprinzător, pentru mine cel puțin. Aceasta profită de postura în care îl prinde și îl trage cu putere, azvârlindu-l peste capul ei. Deke aterizează în apă cu un pleosc răsunător, urmat de un alt cor de râsete.

— Amin! strigă Mia brusc, ridicându-și brațele în aer.

Se vede că e deja pilită.

— Bravo, fato! adaugă veselă, întinzându-se spre ea ca s-o scoată din piscină. Arată-i cine e șeful! Nu se poate să ude o domnișoară și să nu plătească pentru asta.

— Mai ține-ți și tu gura! o apostrofează brunetul, imediat ce iese la suprafață și își scutură capul ca să alunge excesul de apă.

Ambele se întorc cu fața spre el, având pe fețe câte o expresie neimpresionată. La picioarele Reinei se formează încet o baltă, iar machiajul începe să-i curgă pe obraji în dâre negre.

— Știi, pentru cineva care nu suportă vorbăria, trăncănești cam mult! i-o întoarce aceasta, iritată.

Bărbatul care nu cred că e trecut de douăzeci și cinci de ani clipește stupefiat, parcă nevenindu-i să creadă că, până și după o baie sănătoasă, tot găsește energia necesară să îl irite.

Chicotesc pe deasupra paharului meu, mândră de ea.

— Cum naiba se face că, până și cu apă în plămâni, ești la fel de enervantă? se încruntă.

Dar Reina nu-i mai răspunde. Strângându-și pumnii pe lângă corp, lipăie până la masă și se trânteste pe scaunul din bambus, făcându-l pe Keith să pufăie nemulțumit.

— Uzi pernele!

— Așa, și?! se rățoiește. Ceartă-te cu el! strigă, arătând cu degetul spre bărbatul care iese din piscină de unul singur și dispare în casă. El e motivul pentru care acum ud pernele.

Oftând, acesta îi face semn servitoarei de lângă ușă. Femeia de origine spaniolă, de vârsta a doua, se apropie de el cu pași spășiți și cu mâinile prinse în față, peste șorț. Keith îi spune ceva pe limba ei, gesticulând spre Reina, și îmi dau seama că e ceva legat de rochia ei udă când blonda e luată dintre noi și condusă înăuntru.

— Ei bine, mormăie Mia mai mult pentru ea, asta a fost interesant.

Răsucindu-se spre Trent, îi trânteste pe neașteptate paharul gol în brațe, provocându-i acestuia o reacție pe măsură. Ochii i se fac cât cepele.

— Majestatea Voastră, am rămas fără șampanie.

— Ai băut prea mult, i-o retează el. Nu-mi plac tipele moarte de bete!

— Dar eu trebuie să fiu moartă de beată, ca să te înghit! contraatacă ea, nonșalant. În plus, n-a spus nimeni că e absolut necesar să mă plăci. Poți să mă și urăști, că nu mă deranjează.

Pe partea cealaltă, o văd pe Roxette împărțind frățește un joint cu Micha, ambii stând întinși pe spate pe marginea piscinei și cu picioarele în apă, privind spre stele.

Doar eu nu-mi mai găsesc starea. După un singur minut de când mă așez înapoi pe șezlong, mă trezesc ridicându-mă, abandonând paharul pe măsuța înaltă de lângă el și pornesc spre vilă. Sunt aproape de intrare, când vocea tăioasă a lui Keith se face auzită peste muzica latino de pe fundal, când mă întrebă mânios:

— Unde naiba crezi că pleci?

Uimită, mă întorc lin cu fața spre el, arcuindu-mi sprâncenele de curiozitate. E în continuare pe scaun, însă e răsucit spre mine și privirea urâtă pe care mi-o trânteste îmi spune foarte clar că nu apreciază deloc mișcarea pe care am făcut-o.

— Unde naiba vreau! Trebuie să-ți cer permisiunea?

Deși îl întreb, nu mai aștept și răspunsul. Enervată, intru în vilă și mă îndrept spre ușile din față, cu gândul să pun capăt serii.

Până la urmă, nu m-a întrebat nimeni dacă am chef să petrec în noaptea asta, mai ales în compania lui. Dacă ar fi făcut-o, ar fi știut că aș prefera de un milion de ori mai mult să mă cert cu Vicky toată noaptea, decât să-i văd fața. Sau cel puțin asta îmi place să-mi spun în minte, în pofida faptului că picioarele m-au dus spre el imediat ce am ajuns aici.

Cu toate astea, nu apuc să străbat jumătate de living, că îl și aud în spatele meu, venind vijelios. În următoarea secundă mă simt smucită de braț, apoi trasă cu putere în direcția opusă ieșirii.

Pentru un moment am impresia că mă conduce spre scări, dar pe urmă îmi devine tot mai evident că nu dormitorul lui e următoarea destinație, ci sala în care l-am cunoscut pentru prima oară.

Împleticindu-mă în sandale, aproape mă prăbușesc pe podeaua încăperii întunecate în care mă îndeasă fără răbdare. Trânțește ușa în spatele nostru, apoi mă izbește de ea, smulgându-mi un icnet atât de surprindere, cât și de durere, înainte să-l simt aplecându-se asupra mea și mai mult, că toate celulele mele devin conștiente de el.

Răsuflarea lui furtunoasă mă atenționează că e furios. Încerc să mă mișc tot mai puțin în spațiul strâmt dintre el și ușă, știind că, în astfel de circumstanțe, nu e o idee deloc strălucită să-l sfidez. În plus, nici nu cred că aș putea s-o fac, când e prea aproape și gura lui îmi mângâie în treacăt buzele întredeschise printre care suier aerul fierbinte dintre noi.

Iar întunericul din cameră nu poate decât să îmi amplifice toate simțurile puse în alertă de regele ăsta nebun, care-mi îneacă orice idee rațională.

Acum mă gândesc doar la cum ar fi să-l trântesc pe masa aceea lungă din spatele lui, pe care nu o văd, dar care știu că e acolo. Probabil că asta mă face nebună, căci ideea să i-o trag așa de tare, încât să nu mai știe de el, mă incită al naibii de mult. Numai gândul la asta îmi transformă picioarele în gelatină, iar trupul mi se încarcă de adrenalină.

Dacă mi-aș lăsa mâinile să plece de lângă corp, l-ar înșfăca. Apoi nu s-ar mai opri. Aș smulge cămașa de pe el, care și așa are prea mulți nasturi descheiați ca să mai pot rămâne normală la cap.

— Nu te juca cu mine, Ellie! mârâie la un moment dat, rostind cuvintele peste gura mea uscată. Îmi pierd răbdarea cu tine. Nu cred că îți permiți să uiți că ești proprietatea mea și să ți-o iei în cap!

— Nu sunt proprietatea nimănui, îl contrazic printre găfâieli. Eu sunt singura stăpână pe viața mea.

— Mai gândește-te, îmi sugerează printre dinți. Ești a mea, pentru că eu te-am cumpărat. În concluzie, o să fac ce naiba vreau cu tine! M-ai înțeles?

Pufnesc când își mută mâna de pe șold și îmi prinde bărbia cu ea, strângându-mă cu putere să mă facă atentă. Și, deși strângerea lui îmi provoacă dureri serioase și e întuneric, mă uit la el cu dușmănie, scrâșnind enervată din dinți.

Îmi mângâie colțul gurii cu degetul mare, iar genunchii îmi tremură în anticipare când se apleacă, cel mai probabil cu gândul să mă sărute. Am la dispoziție o singură secundă să-mi întorc capul și buzele lui să se lovească de obrazul meu.

O liniște apăsătoare se așterne asupra noastră, în care niciunul dintre noi nu respirăm. Tensiunea pe care o aruncă în aer mișcarea mea încarcă atmosfera și inima începe să-mi bată cu putere, așteptând impactul.

N-am idee ce o să-mi facă pentru asta. Îl simt încordându-se, suficient cât să-mi dau seama că respingerea mea îl lasă perplex și al dracului de nemulțumit.

— Mă urăști, Ellie? mă întreabă curios.

— Chiar ai nevoie de un răspuns la asta? sâsâi printre dinți. Cred că e destul de evident pentru orice prost, ce simt eu pentru tine.

— Atunci...

Mâna de deasupra mea îi cade între coapsele mele, cuprinzându-mă brusc și mă lipesc și mai tare de ușă. Habar nu am cum degetele lui se strecoară pe sub bikinii de plajă și mă atinge, în același timp în care inspiră adânc, pieptul lui strivindu-l pe al meu.

— ... de ce ești udă?

Înghit în sec când își înfinge degetul mijlociu înăuntru, înainte să fiu cuprinsă de un val sufocant de căldură, care mă înmoaie ca pe o înghețată. Îl rotește cu lentoare, atingând atât de multe puncte sensibile, încât nu rezist să nu mă topesc în brațele sale. Mâna de pe bărbie se mută pe gât, dar nu caută să mă sugrume. Degetele lui lungi și osoase mi-l strânge cu delicatețe, în timp ce, cu celălalt, mă pătrunde mai adânc, mișcându-l tot mai ritmat.

Devin tot mai puțin conștientă de locul în care sunt și de cine e cel care îmi face asta. E bine, al naibii de bine, că mă trezesc mișcându-mă și eu în palma lui, tot mai insistent, pe măsură ce nevoia din mine crește văzând cu ochii.

— Keith... Oprește...

Însă nu se oprește. Dimpotrivă, începe să mă stimuleze și cu degetul mare, apăsând în cercuri pe clitorisul în flăcări. Sfinte! Îmi strâng pleoapele, devenind din ce în ce mai moale pe picioare și mai disponibilă pentru el. Mă aștept din ce în ce mai mult să sufăr o combustie spontană.

Și nu încetează. Mă chinuie până sunt gata să admit că aș vrea să mi-o tragă și aici, lipită de ușa asta

blestemată. Dar îmi oferă prea puțin... Ceva din mintea mea știe că n-are de gând să mă lase să termin, ci doar să mă încingă, și mi-o demonstrează de îndată ce își retrage mâna din bikinii mei și mă coboară înapoi cu picioarele pe pământ cât aș clipi.

Mâna sa rămâne în continuare pe gâtul meu. Cealaltă urcă lent pe abdomen și trasează lin forma în V a decolteului, răsufând peste fața mea cu aceeași greutate cu care respir și eu.

— M-am răzgândit, mărturisește, vorbindu-mi de data asta peste obraz. Te păstrez.

Fluturând de câteva ori din gene, îmi revin în fire și mă uit lung la el, deși nu-l văd prea bine.

— Ce vrei să spui? îl întreb cu voce răgușită, afectată de bătăile accelerate din pieptul meu.

— Nu o să te mai dau nimănui, răspunde în șoaptă, lăsându-și nasul să alunece pe maxilarul încordat. O să te țin doar pentru mine, să te am când vreau și cum vreau. Și nu pentru că ai fi o partidă prea bună, ci pentru că o să-mi placă la nebunie să te țin captivă aici pentru totdeauna și să te chinui până îți pierzi mințile.

Inima mi se oprește. Dacă până acum bătea înnebunită, când realizez ce vrea să-mi spună, rămâne de-a dreptul încremenită. Mintea, în schimb, refuză să creadă că într-adevăr am auzit asta.

Dacă există ceva pe lume mai înspăimântător decât să fiu vândută unui străin, este să fiu ținută pe insula asta toată viața, la mila unui ticălos precum e Keith. Până acum am reușit să mă consolez cu gândul că e doar o chestiune de timp până când voi scăpa de el, însă acum mă deturneză așa cum nu mă așteptam.

— Abia apoi mă voi simți pe deplin satisfăcut, iar tu îți vei spăla toate păcatele. O să mori mai curată decât o sfântă, iubito!

Imediat ce termină de vorbit, mă trage din fața ușii și iese, lăsându-mă singură în mijlocul încăperii, pe întuneric și cu ochii mari de groază.

Însă nu ar face una ca asta, nu? Îmi place să cred că oricine își are nașul pe lumea asta. Oricine poate fi răpus de o altă persoană. Nici Keith nu e invincibil, deși așa pare. Imposibil de clintit, dând impresia că nu e capabil să simtă altceva decât dizgrație.

Toată încrederea aproape mi se năruie la picioare, dar o adun cât de repede sunt în stare. Nu o să-l las să mi-o distrugă atât de simplu. Nu o să i-o ofer pe tavă, ca pe un pahar cu băutură, și să-i permit să o calce în picioare.

Ies din sala de conferință val-vârtej, oprindu-mă o clipă în loc ca să-mi potolesc reacțiile violente pe care le simt dând năvală peste mine ca o avalanșă. După ce reușesc să-mi înfrânez cât de cât pornirile criminale, renunț la ideea de a mă întoarce la vila noastră și pornesc spre terasa din spate, acolo unde fiesta încă e în plină ascensiune și pare departe de a se încheia.

Nu am idee ce urmează să fac. Dar refuz să las discuția asta în stadiul în care vrea s-o lase el.

Cu miștile încurcate, încetinesc pasul când văd o blondă pe canapea, încălecând un bărbat și sărutându-l cu atâta patos, încât mai are puțin și-l sufocă. Îmi ia ceva timp să-mi dau seama care dintre ele este. Părul tuns scurt, până la umeri, e un indiciu neîndoielnic. Angel – cea care până acum a dramatizat în feluri pe care nici nu le credeam posibile – mai are puțin și îl zdrobește pe Ryder, care e tăvălit sub ea și are mâinile

adânc înfipite în fesele ei. Îl sărută într-un fel care ar putea să excite și un mort, așa că nu vreau să mă gândesc ce simte el acum, când blonda care dă dovadă de un tupeu extraordinar, i se freacă în poală neoprită.

Am nevoie de câteva clipe să-mi revin în fire și să-mi smulg privirea șocată de pe ei, asta înainte ca totul să degenereze.

Ies din vilă, în curentul rece al insulei, ce nu reușește să-mi răcorească pielea încinsă de sub rochie. Îmi înfig ochii în Keith, aflat acum lângă masă și care dă pe gât un pahar de șampanie dintr-o singură suflare, și mă duc țintă spre el, deși mă observă din timp.

— Cine naiba te crezi?! zbier înfuriată, tremurând cu putere.

Îmi strâng pumnii pe lângă corp, din ce în ce mai tare. Fața lui rămâne la fel de senină, chiar dacă îl iau la rost. Parcă și-ar bate joc de mine!

— Știm amândoi cine sunt, răspunde relaxat.

— Ba nu, nu știm. Chiar sunt curioasă cine naiba crezi că ești!

Observ cu coada ochiului mai multe priviri cum se întorc spre noi, ca să urmărească scena, însă fac abstracție de ele. Sunt pornită numai și numai pe Keith și îmi promit mie însămi că nu o să mi-o mai mut pe a mea de pe el, până când nu moare subit în fața mea.

— Dispari de aici, Ellie, până nu fac ceva regretabil. Mă calci pe nervi și nu o să fie prea bine pentru tine.

Dă să-mi întoarcă spatele, dar nu-l las. Prinzându-l de mâneca suflecată până la cot a cămășii albe din pânză, îl fac să se întoarcă din nou spre mine.

De data asta, privirea-i devine mai ageră și mai periculoasă, ca și când încearcă să mă avertizeze cu ea că urmează să întrec măsura.

— Nu mă face să te întreb încă o dată, Keith! mârâi frustrată. Cine dracu te crezi?!

— Dumnezeuul tău!

Tună dintr-odată, vocea lui răsunând tare pe terasă, încât toate glasurile pier, lăsând în urma lor o liniște agonizantă.

Înainte să-mi dau seama ce fac, îl pocnesc peste față cu toată puterea pe care o am. Sunetul pe care palma mea îl scoate în momentul în care se lovește de obrazul lui e sfâșietor și mă umple de fiori din cap până în picioare.

Timpul se oprește în loc. Aceași palmă mi-o lipesc de gură când scap un icnet de șoc. Pulsează de durere, dar mă îndoiesc serios că se aseamănă puțin cu durerea pe care o simte el acum. Obrazul îi ia foc, devenind roșu ca sângele.

Durează prea mult până își întoarce chipul spre mine și mă înjunghie cu o privire care-mi ridică părul în cap de groază. Scânteile din ochii lui verzi nu mai sunt periculoase, ci mortale.

Și știi... Știi că palma pe care a încasat-o în fața fraților lui de cruce, care conduc Paradisul diamantelor, nu o să scape nepedepsită și că tot ce am trăit până acum o să fie o nimica toată față de ceea ce mă așteaptă...

Începând din clipa în care se repede spre mine.

Capitolul 13

— Dă-mi drumul, naiba să te ia!

Mă zbat cu putere, ca electrocutată, căutând aproape cu disperare să-i smulg mâna care-mi strânge fără milă brațul.

Fir-ar să fie!

Dacă știam că o să ajung din nou în Eden, mă gândeam mai bine la palma pe care a meritat-o cu vârf și îndesat, dar care acum îmi aduce o grămadă de necazuri. Keith aproape mă târăște după el pe alee, cu toate că depun eforturi colosale să mă eliberez. Simt cum mă ia cu transpirații numai când mă gândesc ce ar putea să mă aștepte.

La dracu!

Regele nebun mă manevrează ca pe o marionetă, când mă întoarce cu spatele spre crucea răsturnată din fier și îmi smucește mâna dreaptă, întinzând-o spre curea. Sunt tentată să-l mușc, dar mă rezum doar la a mârâi frustrată în momentul în care își întoarce privirea spre mine și rânjește malefic.

Nemernicul se bucură al naibii de tare de situație și nici măcar nu încearcă s-o ascundă.

— Ce ai de gând să faci? O să mă ții din nou toată noaptea aici și o să speri să căpiez deodată?

— Ai vrea tu!

Îmi strânge cu putere cureaua, trăgând de ea până simt cum pielea tare îmi intră în încheietură. Trece și la cealaltă ca să-i ofere același tratament, dar nu mă

las. O smulg din mâna lui și îl lovesc cu ea peste umăr, enervându-l și mai mult.

Mârâind, o înșfacă și mă scutură ușor, înainte să mă răstignească și s-o lege bine. Din instinct, îmi strâng picioarele, dornică să le apăr. Până la urmă, n-a spus nimeni că o să-i fac viața ușoară.

— Când o să ieși de aici..., începe să vorbească, rupând breteaua dreaptă a rochiei, doar trăgând ușor de ea. N-o să mai știi nici cum te cheamă, îmi promite.

O smucește și pe cealaltă, dezgolindu-mi cu totul umerii, iar decolteul adânc al rochiei cade de pe sâni, adunându-se în jurul taliei. Am și pierdut numărătoarea de câte ori am ajuns să stau cu sâni goi în fața lui, însă acum nu asta e relevant. Când îmi ridic privirea spre fața sa, înțeleg că am lucruri mult mai grave pentru care să-mi fac griji.

Văd Iadul în ochii lui.

— Nu fi atât de sigur, i-o retez printre dinții înțeleștați de nervi. Nu ești Dumnezeuul meu, Keith! Ești doar o jigodie cu probleme de comportament!

Brunetul face un pas mic înapoi, înclinându-și capul cu un rânjet agasant și simt cum mă înfurii pe el. Ridicându-mă pe vârful sandalelor, încerc să-l lovesc cu piciorul, însă tot ce reușesc să fac este să-i ofer prilejul perfect prin care să mă agațe. Mă cuprinde agil de coapsă și mă trage spre el, întinzându-mi brațele brusc, până când curelele mușcă din mâinile mele.

În următorul moment, palmele lui îmi cuprind fundul și mă ridică, îmi înfășoară picioarele în jurul său și îmi zdrobește gura, toate în aceeași blestemată de secundă. Limba sa umedă și fierbinte se înfinge în gura mea adânc, lingând tot ce-i iese în cale cu o disperare excitantă, iar pielea mi se înfioară la comandă,

acoperindu-se de o peliculă de transpirație revigorantă și alunecoasă.

Mă trântește de centrul crucii și sfâșie bikinii care stau între mine și pantalonii săi duri, prin care-i simt erecția intensă.

Îmi fură mințile cu ușurință. Doar sărutându-mă adânc și sufocându-mă cu fierbințeala pe care o emană în valuri tot mai izbitoare. Și temperatura mea crește, deși prin vaporii excitației care vor să-mi înece glasul gălăgios al rațiunii, știu că toate astea nu sunt menite pentru a-mi oferi clipe pe care să nu le uit, ci să mă pedepsească.

Nu că s-ar simți ca o pedeapsă. Sărută atât de bine și de incitant... parcă m-ar răsplăti. N-aș mai vrea să se oprească.

Strângându-mi pumnii, îl mușc cu furie, spărgându-i buza inferioară, însă nu smulg de la el nici măcar un nenorocit de geamăt sau vreun icnet de durere. E așa de pornit pe mine, că nici nu sunt sigură că a simțit, căci mă sărută și mai adânc, dacă e măcar posibil, strivindu-mi gura sub a lui de parcă ar încerca s-o înghită cu totul.

La dracu! E ca focul. Fierbinte și nimicitor. Dumnezeuiesc.

Ies din vârtejul în care m-a prins, lăsându-mi picioarele să alunecă înapoi pe pământ. În zadar mă trag în spate, lipindu-mă mai bine de crucea rece. Keith e din nou aproape de mine, refuzând cu insistență să dispară într-un nor de fum. E ca o tornadă imposibil de oprit, care mă apucă strâns și mă învâрте la nesfârșit, până când o să-mi pierd blestematele de minți.

Și, chiar dacă mă deplasez înapoi cât pot de mult, trăgând enervată de lanțuri, gura lui aspră și nemiloasă

alunecă pe gâtul meu și mușcă cu nesaț, iar din gura mea plonjează un geamăt profund, un amestec ciudat de durere și o plăcere vinovată care ar trebui să mă facă să mă zvârcolesc de rușine.

Dar cu el, lucrurile stau altfel. Parcă mă îndeamnă prin fiecare gest pe care îl face, să nu-mi reprim nicio înclinație desfrânată pe care aș putea s-o am. El se strecoară în gândurile mele și îmi șoptește să fac tot ce îmi trece prin cap, că nu o să mă judece. Să fac ceea ce n-am avut curajul să fac niciodată.

Așadar, când Keith își desface cureaua și fermoarul pantalonilor, mă trezesc tremurând din toate încheieturile, încât mă sperie și pe mine. Cu dinții adânciți în buze, aștept momentul în care are să mă spulbere. Să mă facă praf și pulbere, dacă poate.

Și când intră în mine cu forța, nu mai sunt conștientă de mine însămi. Capul mi se lasă pe spate în despicătura crucii și chipul mi se crispează de durerea dulce care-mi cuprinde trupul și se împrăștie, nelăsând neatins nici cel mai mic nerv.

Asaltul cu care mă ia nu-mi lasă ocazia nici măcar să mă exteriorizez, ca să pot face față presiunii la care mă supune fără milă și neoprit. Regele dement îmi arată că am fost obraznică și că trebuie să plătesc pentru asta. Mă pedepsește cu izbituri scurte, bruște, care ajung până în cel mai adânc cotlon al interiorului care-l primește cu respingeri, ca pe un invadator. Viteza pe care o prinde îmi scutură corpul și urăsc că nu îmi dă voie să mă uit la el, în timp ce o face. Deși îi caut chipul cu disperare, acesta e ascuns în scobitura gâtului meu și îl ține departe de ochii mei curioși.

Dar apoi îmi arată că nimic nu e suficient pentru noi, prea greu de îndurat. Se retrage cât să-și poată fixa

privirea letală pe fața mea și mă prinde de gât, apăsându-mă și mai tare de centrul crucii, în vreme ce partea de jos a corpului îmi rămâne atârnată de el. Brațele mi se întind la maximum, provocându-mi dureri tot mai mari, pe măsură ce Keith accelerează, intrând și ieșind din trupul meu încordat ca naiba, într-un ritm haotic. Între noi se mai aud doar răsuflări întretăiate și sunele produs de coapsele lui, cum se lovesc de ale mele.

Cu dinții încleștați, refuz să-i mai ofer ceva, în afară de câteva mârâituri și gâfâieli nesfârșite. Degetele sale mai au puțin până să-mi pătrundă în pielea gâtului și să mă sfâșie, îngreunându-mi respirația la fiecare împingere în canalul strâmt care-l înghite cu totul.

Îl urăsc! Doamne, cât îl mai urăsc! Dacă mâinile mele ar fi libere, l-ar sugruma până n-ar mai rămâne nimic din el și până când ochii aceia verzi, împăienjeniți de o excitare care-i înroșește chipul, s-ar bloca încremeniți.

Și totuși, mă face să mă simt prea bine, iar pleoapele mi se zbat, vrând să se închidă ca să pot savura totul la o intensitate mai mare.

Apoi totul se termină sau așa cred. Regele meu dus cu capul se oprește dintr-odată, frustrându-mă cu o forță nemărginită, pentru care ar trebui să fie ars pe un rug. Îmi eliberează gâtul, apoi mâinile, lăsând în urma curelelor o durere usturătoare și o roșeață care sigur se va învineți. Și, tocmai când mă aștept să-mi dea drumul, mă aruncă pe umărul lui și mă smulge de lângă cruce, picioarele sale pășind grăbite pe aleea pavată din jungla cuprinsă de sera de sticlă în care ne aflăm.

Îl prind de păr, degetele mele adâncindu-se în podoaba brunetă și acum umedă de transpirație, și îl

trag până când obțin de la el un mârâit înfuriat și o palmă usturătoare peste fund. Nu sunt deloc atentă în ce colț al grădinii mă duce, dar sub mine apare de nicăieri salteaua moale și răcoroasă a unui pat de exterior de tip landou și tăblie semicirculară. Atât văd, înainte ca mâinile lui Keith să rupă rochia din jurul taliei și să mă dezgolească cu totul, aruncând fâșiile de material lângă patul pe care am ajuns să stau întinsă.

Cu o expresie concentrată și ținându-și privirea înfiptă în mine, acesta își smulge apoi cămașa de pe el, rupându-i nasturii doar cu o tragere, înainte să urce în genunchi pe marginea saltelei și între picioarele ce mi se flexează singure.

Îl împing cu mâinile în pieptul cu piele bronzată și alunecoasă când se apleacă peste mine, dar nu reușesc să-l îndepartez. Nici nu cred că vreau asta, însă instinctul îmi cere cu tărie să încerc măcar, deși se dovedește rapid ca fiind de-a dreptul nefolositor. Keith mă prinde de ambele încheieturi și mi le mută de pe el, intrând în mine cu o mișcare fluidă din șolduri.

Spatele îmi tresare pe saltea, arcuindu-se dureros când îl simt și mai adânc, atingând un nerv zbuciumat și sensibil. Geamătul care-mi evadează printre buze îl face și pe el să geamă prelung și gros. Pieptul îi vibrează dincolo de mușchii încordați.

Apoi nu-mi dau seama ce se întâmplă. Nu-mi dau seama nici dacă ajungem să ne luptăm sau să ne-o tragem sălbatic. Poate ambele în aceeași măsură. Cu unghiile mă străduiesc să-i iau pielea și să-i provoc durere, dar accept fiecare împingere chiar și după ce îmi prinde mâinile și mi le vără sub cap.

Curând, devenim la fel de zgomotoși ca o melodie heavy metal, în timp ce patul de sub noi pare să se

mute din loc. Mă prinde într-un adevărat vârtej care-mi pune toate simțurile la încercare, chiar și pe cele mai profunde. Nu contează că încep să-mi simt trupul din ce în ce mai puțin – în afară de locul în care lovește tot mai insistent – sau că mâna i se mută atât de des, încât nu mai știu pe care parte din mine se află. Viteza pe care o prindem ambii e suficient de amețitoare, încât să nu mai fiu conștientă de absolut nimic, decât de cum se simte asta.

Adânc. Animalic. Al dracului de carnal.

Alunecă pe mine și în mine energic și rapid, până îmi simt sufletul cum se rupe în două, asemeni corpului. Nu mai țin cont nici când își ridică partea de sus a trupului ca o mașinărie, și mă prinde de gât, sprijinindu-se în podul palmei care-mi apasă greu locul în care claviculele se întâlnesc.

Dumnezeule!

Tremurul violent care mă acaparează pe de-a-n-tregul cu toată forța lui m-ar putea face să sar de pe saltea, dacă Keith n-ar fi peste mine. Și, deși e al naibii de insuportabil și îmi mărește ochii de spaimă, luându-mi și cel mai nenorocit geamăt de care sunt în stare, Keith parcă toarnă până și benzină acolo unde arde de-a dreptul, stârnind un adevărat incendiu între picioarele mele. Se ridică în genunchi și mă stimulează cu mâna, apăsând peste miezul sensibil, continuând să se miște în mine neobosit, prelungindu-mi chinul la nesfârșit.

Rezistența mea se clatină în fața orgasmului exploziv și fierbinte ca lava, care nu doar că mă face să gem în moduri dubioase, ci să țip tot mai tare, vocea mea atingând cele mai imposibile note pe care le-ar

putea atinge cineva, pe când Keith trage de el până înnebunesc.

— Oprește-te! zbir. Stop!

Dar el se mișcă și mai puternic, pompând în mine cu repezeală și stimulând cu mâna, până nu mai știu de mine. Plăcerea divină care-mi străbate tăios trupul arde totul în mine, rade tot, lăsând în urmă o imensă ușurare și, pentru un moment lung, mă aruncă din Eden.

Îmi mai revin în simțuri cu greu. Clipesc de câteva ori ca să alung ceața de pe ochi și îl găesc pe Keith lângă mine, pe jumătate dezbrăcat și privindu-mă cu o expresie goală, sprijinindu-și capul în palmă.

— Există doar un mod prin care poți să mă oprești, îmi spune direct. Te pui în genunchi și îți ceri iertare pentru că m-ai lovit în fața fraților mei, apoi te transformi în cea mai cuminte fetiță din lume, altfel o să te chinui enorm, iar atunci când o să ieși din grădina asta, și cine știe când o să se întâmple asta, o să ai nevoie de un psihiatru.

Îl ascult atentă, cu toate că abia încep să-mi simt din nou trupul. Încă sunt buimacă de ceea ce s-a întâmplat aici.

— Tu alegi, mă informează serios. Mie îmi convin ambele variante, să știi! Tocmai am descoperit că îmi place al dracului de mult să ți-o trag animalic. Ai o rezistență cu care nu se pot lăuda multe femei. Bineînțeles, asta dacă excludem faptul că ai leșinat înainte să termin în tine, așa cum îmi doream, și n-a mai fost deloc satisfăcător. Necrofilia nu e atractivă.

Limbajul lui e scandalos de vulgar și mă tentează să-l pocnesc iar. Dar n-o fac. Deși ar merita-o mai mult decât oricine altcineva, mă rezum doar la a-i izbucni

în răs în plină față, până când expresia lui calmă și serioasă piere sub ochii mei.

Dumnezeule! Sunt tare curioasă să aflu ce creaturi i-au dat naștere unuia ca el. Oare sunt la fel de ridicol de dobitoci?

— Ce naiba ți se pare amuzant?

— Cred că știm amândoi răspunsul la asta, Keith! i-o trântesc printre hohote. Dar află ceva, rege neîn-coronat ce ești! O să mă pun în genunchi doar atunci când o să mori subit, în niciun caz ca să-mi cer iertare unuia ca tine! Eu nu-mi cer iertare nici când mă spovedesc! Dacă e să mă duc în Iad... ei bine, tu o să fii acolo să mă aștepți! Sunt sigură că avem amândoi câte un loc rezervat.

Mă ridic încet, aplecându-mă asupra lui până când se răstoarnă pe spate și mă privește uluit, având o încruntătură delicioasă între sprâncene. Nu mă opresc până când buzele mele nu sărută suav încruntătura aceea, nedumerindu-l și mai mult.

— În plus, cine naiba a spus că ești singurul căruia îi place să și-o tragă sălbatic? îl întreb, coborându-mi gura peste buzele lui. Amice, nu văd ce ai putea să-mi faci atât de rău, încât să nu o simt ca pe o răsplată că te suport.

Îl sărut domol, făcând conturul gurii sale cu vârful limbii, înainte să mă trag mai jos pe saltea și să ling pielea ușor sărată a pieptului, trasând cu limba o dâră umedă spre abdomenul tare. Liniștea serei și semi-întunerul care ne înconjoară face ca fiecare curbă a lui să arate dumnezeiește. Corpul său e ca sculptat, așa că toată acțiunea nu-mi poate aduce decât plăcerea infinită de a-l descoperi și de a-i provoca un tremur delicios, urmat de un sâsâit printre dinți.

Își înfige brusc mâna în părul meu lung, oprindu-mă înaintea să ajung la ce-mi doresc. Trăgându-mi capul pe spate, îmi aruncă o privire mortală, înaintea să mă rostogolească pe saltea. Mă trânteste pe burtă, apoi îmi lipește fundul de pelvisul său cu o tragere puternică, în timp ce întreaga mea podoabă capilară se revarsă peste fața mea, blocându-mi orice vedere.

— Oh! exclam amuzată. Fără preludiu?

— Crede-mă, n-am nevoie! mârâie.

Se izbește în mine cu o mișcare agilă, intrând până la capăt, apoi se oprește pe neașteptate.

— Și se pare că nici tu! adaugă pe un glas la fel de intens, aplecându-se peste spatele meu arcuit ca să-mi ferească părul de pe obrazul care nu-i strivit de saltea. Să nu dea dracu să leșini iar, Ellie, altfel promit solemn că o să aduc cravașa și atâta o să te bat cu ea, până o să mă implori să mă opresc!

Apoi începe în forță, lovind în mine cu toate puterile lui, până când tot amuzamentul mi se năruie sub atacul lui ucigător. Îmi apasă capul în saltea cu mâna, iar cu cealaltă îmi prinde brațul la spate, presând peste mijlocul meu până aproape îl rupe, toate în același timp în care împingerile sale devin tot mai tari și mai adânci. Pelvisul i se izbește de fundul meu de prea multe ori, făcându-mă să pierd contactul cu realitatea, căzând pradă unei alte realități în care e perfect normal să mă dăruiesc unui criminal cum e el.

Presimt că asta o să se termine doar într-un singur mod: dezastruos.

— Drace, cum te simt! replică printre gâfâieli, glasul lui masculin căpătând note al naibii de excitante.

Cum îl simt eu pe el! Și, deși mă ține captivă sub el, într-o poziție incomodă, nu vreau să se oprească.

Niciodată n-am mai fost așa de înfierbântată și de excitată, să simt că o să mă transform într-o baltă de sudoare cât ai clipi.

Și continuă să pună presiune pe mine în toate felurile posibile, asigurându-se astfel că, atunci când o să-mi dea drumul, o să mă doară.

Simt cum mă fac tot mai moale sub el. Răsuflu greu, cât timp plămânii mei tânjesc după o gură sănătoasă de aer, iar ochii mi se închid.

— Rămâi cu mine, Ellie! Îmi cere încordat, readucându-mă din nou cu mintea la el. Rezistă, iubito!

Rezist! Îmi revin rapid în simțuri și încep să mă mișc și eu, ieșindu-i în întâmpinare la fiecare blestemată de împingere, intensificând-o pe fiecare în parte până rămân fără glas cu care să-mi exteriorizez stresul interior. Îmi smulg brațul din strânsoarea sa și mă ridic în coate, împingându-mă la rândul meu în el cu dinții încleștați.

Sunetele pe care le scoate sunt la fel de divine ca prestația lui. Keith are în arsenal cele mai excitante gemete și nu se sfiște să le arunce asupra mea pe toate, special să-mi sucească mințile așa cum n-au mai fost sucite niciodată, nici măcar de ideea proastă de a-mi oferi virginitatea lui Peter Acnee, din pură curiozitate. Nimic din ce am trăit până acum nu se compară cu felul în care Keith se mișcă în mine, viril și pus pe distrus totul.

Până și palmele sale, care alunecă pe spatele meu într-o mângâiere nesfârșită, se simt ca niște gloanțe care vor să mă omoare.

Iar situația devine de-a dreptul agonizantă și insuportabilă când îmi capturează ambele brațe și mi le trage în spate, ridicându-mi partea de sus a corpului,

cât mărește viteza până la imposibil, ținându-mă suspendată deasupra saltelei. Părul lung și negru se adună sub ochii mei, dezgolindu-mi ceafa.

Al doilea orgasm vine mai rapid decât primul și pare să-l frustreze pe regele dement, care mârâie enervat în spatele meu când interiorul mi se contractă în jurul lui. Îmi dă drumul să cad înapoi pe saltea, apoi îmi desparte genunchii la refuz, astfel încât mai am doar puțin până să ating patul cu abdomenul. În schimb, mă lovește peste fesă și mă prinde de șolduri, accelerând simțitor, odată ce eu mă dezintegrez la fiecare împingere. Atinge și el orgasmul când se mai înfinge pentru o ultimă oară în mine, terminând spectaculos, cu gemete răsunătoare, abia când al meu își spune ultimele replici.

Și când ne prăbușim, o facem amândoi. Aterizez pe burtă imediat ce mă eliberează, iar el cade peste mine, răsuflând prea greu ca să nu-mi fac griji că o să moară de-a binelea.

Acum, că s-a terminat, mă întreb în mintea mea, cât îmi trag sufletul, ce o să se întâmple mai departe. Cât o să mă țină în Eden? Câte orgasme sfâșietoare o să-mi ceară până să se declare mulțumit? De câte ori o să se termine în mine, până o să se plictisească? Și, cel mai important, o să mă țină captivă aici până când, într-adevăr, o să înnebunesc?

Probabil că da. Probabil că nu o să-mi dea drumul până când nu o să fiu nebună după el. La propriu! Dar probabil că nu-mi pasă. Dacă e absolut necesar să iasă cineva nebun din Eden, atunci... vom fi amândoi.

Capitolul 14

Mă trezesc din amorțeală sub o ploaie de sărutări. Deschid cu greutate ochii oboseți, simțind imediat cum vor să se închidă la loc de somn și din cauza luminii neașteptate. Dacă judec după faptul că nu mă simt nici măcar puțin odihnită, nu cred că am dormit mai mult de zece minute – suficiente, se pare, ca Keith să-și adune din nou forțele surprinzătoare.

Sunt tot în Eden. Nici n-am plecat de aici, iar el parcă nu se mai oprește. Coboară cu gura de pe gâtul meu, cuprinzându-mi sânul stâng în palmă, și lasă dâre fierbinți spre sfârcul celui drept, pe care nu ezită să-l prindă strâns între dinți.

Și, în ciuda oboselii frustrante, corpul meu reacționează la el. Se încălzește ușor, vibrând în mâinile pe care le găsesc tot mai pricepute.

Cum poate fi așa? Parcă nici n-ar avea nevoie să-și tragă suflul. Funcționează ca o mașinărie construită special ca să te chinuiască psihic până îți pierzi mințile, așa cum sunt eu aproape să mi le pierd.

— Nu...

Ridic brațele de deasupra capului, gata să-l împing de pe mine, dar mă opresc năucită când îmi văd încheieturile legate una de alta cu bandă adezivă argintie.

— Nu mă tenta să-ți pun și pe gură, mă avertizează, lăsându-și capul să se ridice pentru a mă putea privi în ochi. Mai am destulă.

Pufnesc, în timp ce el se ridică deasupra mea și se sprijină în brațe, făcându-și agil loc între picioarele

pe care încerc în zadar să le strâng. Îmi prinde mâinile sub noi, apoi rânjește lasciv ca să mă calce pe nervii deja întinși.

— Când am spus că ești dus, chiar nu m-am înșelat, îl ironizez. Ai probleme grave, amice.

— De parcă tu n-ai avea deloc, mi-o trânteste malefic. După o noapte în care ți-am tras-o de atât de multe ori, încă ești udă. Sincer să fiu, am mai avut de-a face cu nimfomane până acum, dar tu ești ceva ce n-am mai întâlnit. Ori ți-ai propus să mă scoți din sărite, ori chiar ești ahtiată după sex.

Îmi dau batjocoritor ochii peste cap sub el, ca să înțeleagă că nu dau nici doi bani pe ceea ce-mi spune. Am auzit lucruri mai greu de suportat despre mine, decât atât. Dacă într-adevăr vrea să mă simt jignită, trebuie neapărat să se străduiască.

Ce nu știe el e că, până acum, sexul mi se părea simplu. Corpul meu n-a reacționat niciodată astfel, în preajma unui alt bărbat, cum reacționează la Keith. Mereu excitat și sensibil, mereu pregătit să fie atins de mâinile acelea mari și fine, care-mi provoacă frisoane în josul abdomenului.

— Mai bine fac sex, decât să te mai aud vorbind, replic sec. Nu mai bine faci ceva cu gura aia, decât s-o lași să trăncănească așa, aiurea?

Keith se încruntă ușor, privindu-mă nedumerit.

— Cine naiba te-a făcut pe tine șefă?

Se retrage dintr-odată, ridicându-se în picioare lângă pat, înainte să se uite la mine cu expresia lui de om serios și puțin iritat. Înghit în sec, lăsându-mi privirea să cadă pe el, să-l studieze în amănunt. E așa de frumos, mai ales gol, că-mi lasă gura apă de poftă să-l ling peste tot.

— Ridică-te! îmi ordonă.

— De ce? întreb zeflemitoare.

— Pentru că o să faci tu ceva cu gura. Sper că cercelul ăla din limba ta ascuțită e folositor, altfel o să fiu dezamăgit. Sunt sigur că știi să faci un oral la fel de prost cum ți-o tragi.

Izbucnesc în râs, rămasă întinsă pe salteaua patului de grădină. Nu mă clintesc nici măcar un centimetru, darămite să fac ce-mi spune. Până la urmă, cine a spus că o să-i fie simplu?

— Poate că nu vreau să-ți arăt ce știu să fac, Keith.

— Zău? mă întreabă cu o falsă mirare, arcuindu-și sprâncenele negre. De ce?

— Pentru că nu vreau să devii dependent de ceva ce n-o să ai niciodată. Ești deja nebun. Nu vreau să agravez situația.

Închei cu un zâmbet zeflemitor, de vreme ce el rămâne nemișcat, privindu-mă oarecum surprins. Probabil că nu-i vine să creadă că, deși mă ține captivă aici, încă găsesc puterea să-l iau la mișto.

Și nici nu merită ceva mai bun!

Dar apoi rânjetul îmi pierе când mă prinde din spatele genunchilor și mă trage pe saltea, târându-mă până în fața lui, la marginea patului. Primul instinct pe care îl am este să mă prind de așternutul alb, însă mâinile mele legate au ceva de spus împotriva.

Îmi desface larg picioarele sub ochii săi iscoditori, ce mă sfredelesc fără rușine, devenind din ce în ce mai afectați de excitarea care-l năpădește doar uitându-se la mine. Îi văd printre gene erecția tot mai înfloritoare și înghit în sec când știu ce mă așteaptă.

— Dacă scoți vreun sunet sau termini mai repede decât vreau eu, murmură, o să te fac hrană vie pentru rechini și nu glumesc deloc. Nu e cazul să mă provoci și mai mult. M-ai înțeles?

Prinzându-mi bărbia, îmi întoarce fața în sus și strâng din dinți, nervoasă. Începe să-mi displacă faptul că tipul ăsta vrea să conducă totul, inclusiv ceea ce simt. În schimb, îmi place să cred că nu sunt ușor de manipulat, ca o marionetă ale cărei frânghii se străduiește să le prindă și nu mai știe cum. Sunt cu totul altceva.

Pot să fiu și eu păpușar, ca el. Până la urmă, nu mă pot vedea în continuare ca pe o victimă, când știu că noaptea trecută a fost una dintre cele mai intense experiențe pe care le-am trăit vreodată. Aș minți dacă aș afirma că mă simt subminată de individul ăsta, nu când mă distrez astfel.

Însă acum... faptul că îmi dă ordine, ca și când n-aș fi nimic altceva decât o supusă dezgustătoare, mă înfurie enorm și atunci când se pregătește să intre în mine, îmi eliberez piciorul din strânsoarea lui și îl împing cu talpa, făcându-l să se dea doi pași înapoi, luat prin surprindere.

Sar de pe pat și mă apropii de el cu maxilarul încleștat și cu mâinile în continuare legate cu bandă adezivă, pășind lent pe marmura rece.

E doar o chestiune de timp până când ajungem să ne dăm reciproc târcoale, fiecare nemulțumit de celălalt și la fel de goi ca Adam și Eva.

— Nu sunt jucăria ta, Keith! mârâi, nescăpându-l din ochi nici măcar pentru o clipă. Știu că ți-ai pus în gând să mă strici ca pe una, dar află că sunt făcută din carne și oase și că nu mă stric atât de ușor. Dar, dacă tot vrei să ne jucăm...

Mă opresc în spatele lui, mângâindu-i pielea fină și bronzată de la un umăr la altul, înainte să-mi las degetele să coboare lin pe șira spinării. Are un spate foarte bine structurat și acord timp pentru a-l admira,

având în vedere faptul că nu se întoarce imediat. În același timp, admir și fundul parcă sculptat în piatră. Îl simt încordându-și fiecare mușchi în parte și întorcându-și capul ca să mă poată privi, curios probabil de ceea ce am de gând să fac mai departe.

Apoi sâsâie și blestemă când îmi lipesc buzele de spațiul dintre omoplați, încordându-se puternic, că mă aștept să-i crape pielea. E o adevărată plăcere să-i descopăr un punct sensibil și să i-l exploatez cu gura până începe să tremure.

Cedează lamentabil și rușinos când se întoarce cu fața spre mine, ca să mă oprească. E același moment în care îl îmbrâncesc cu toată puterea mea, trântindu-l pe salteaua patului. Îl încalec înainte să se dezmeticească, atacându-l când se așteaptă mai puțin, și îl sărut adânc, până când Keith e nevoit să inspire pe nas ca să-mi poată face față. Limba îmi plonjează printre buzele lui, încolăcindu-se în jurul alei sale cu agilitate, lăsând cercelul să-l atingă până în străfundul gurii, ca să-l ațâțe.

Totodată, mă poziționez deasupra lui. E prilejul perfect să-i iau autoritatea pe care, până acum, s-a străduit s-o exercite asupra mea. Trăia cu impresia că mă poate submina, însă acum o să-i arăt că nu poate să-mi facă nimic din ce să nu-mi placă, indiferent cât de agresiv ar putea deveni.

În principiu, și eu mă dovedesc a fi agresivă când îl primesc în mine și mă mișc cu forță, cuprinsă de euforie și extaz. Oboseala pe care o simțeam până acum dispare ca prin farmec și, sprijinită în brațe pe pieptul lui alunecos, mă mișc haotic și grăbit, până îmi iau răsuflarea cu totul.

De data asta, eu i-o trag lui. Tare. La fel de tare pe cât îl simt în mine, alunecând cu ușurință până în cele

mai adânci colțuri ale trupului și lovind cu insistență un mănunchi de nervi dureros. Se mișcă și el sub mine, accelerând simțitor, pe măsură ce mănunchiul crește. Cu o mână îmi cuprinde încheieturile mâinilor care nu știu cum ajung pe gâtul lui și vor să-l sugrume, iar cu cealaltă mă agață de șold, trăgându-mă spre el cu toată puterea, distrugându-mi până și cel mai vag ritm pe care l-am stabilit cu greu.

Nu mai deținem nici cel mai mic control. Corpurile ni se izbesc unul de altul în mișcări frenetice, pe când explozia de gemete amestecate se lovesc de pereții din sticlă ai serei, acoperind ciripitul neoprit al păsărilor care ne țin companie.

E cald ca în Iad aici! Prin ameteala ce m-a cuprins în mrejele ei ca niște gheare ascuțite, nici nu-mi dau seama când Keith ajunge cu capul între perne, iar eu cu spatele spre el. Simt durerea tăioasă când mâna lui se adâncește în părul meu, iar coloana mi se arcuiește ușor. Capul mi se sprijină de umărul lui, iar obrazul mi-e zgâriat de barba aspră pe care o poartă, când își ridică gura spre urechea mea ca să-mi ordone pe un ton grav și excitant:

— Nu te opri!

Constat că, într-un fel sau altul, tot el conduce. Încăpățânarea lui e de un milion de ori mai mare ca a mea. Își fixează o mână la mijlocul spatelui meu și, trăgându-mi și mai tare capul, mă îndoiaie ca pe un arc grațios, smulgându-mi un țipăt care se transformă într-un geamăt prelung, de îndată ce se mișcă sub mine, ajungând parcă și mai adânc.

Drace!

Cu mâinile acum eliberate, caut ceva de care să mă sprijin ca presiunea pe care acesta o pune pe spatele meu într-o poziție demnă de un contorsionist, să nu

mai fie atât de mare, însă tot ce reușesc este să strâng marginea cearșafului și să strâng din dinți ca să rezist, singurul punct în care mă țin rămânând genunchii. Am impresia că încercă să-mi rupă coloana, în timp ce se adâncește în mine cu viteză. Tălpile îmi ajung captive sub coapsele lui și îmi susține întreaga greutate doar în brațul drept, buzele sale fiind lipite de urechea mea, unde îi aud cel mai bine răsuflarea întretăiată și fiecare geamăt stins pe care gura lui îl scoate.

— Oh, Doamne! murmură printre găfâieli sonore, vocea lui groasă fiind afrodisiacul perfect pentru simțurile mele. Te ador!

Mă înfior deasupra lui, cutremurându-mă cu o asemenea putere, încât aproape mă scapă. E îndeajuns de insuportabil și fără să-mi șoptească la ureche ceva ridicol de excitant și de înnebunitor.

Mă adoră. Ha! Nu vreau să mă adore, ci să mă venereze. Să mă iubească cu forță! Să mă îndoiaie ca acum și să se miște în mine neoprit, până o să murim amândoi de epuizare. Adorația e pentru oameni care nu pot face ceea ce facem noi, adică să ne consumăm reciproc până aproape de canibalism.

Acum îmi doresc atât de tare să termine, încât fac eforturi supraomenești să-l acompaniez la fiecare împingere, simțind cum rezistența mea începe să se clatine periculos de tare, gata să se prăbușească în fața lui.

Și o face. Termină la câteva clipe după ce am parte de un orgasm sfâșietor, care smulge din mine totul. Susținerea lui se prăbușește și aterizez cu toată greutatea peste el, gemând de durere, dar și de plăcerea colosală care încă îmi zdruncină trupul din temelii.

Respirând accelerat sub mine, mă cuprinde cu brațele și așteaptă să mă liniștesc. Gâtul mă arde,

amintindu-mi că aş bea și marea întreagă, doar ca să-mi sting setea și fierbințeala.

— Încep să cred că îți place aici, Ellie, mărturi-sește, ferindu-mi părul lipit de fruntea umedă de transpirație. Aveam de gând să te scot azi din Eden, dar nu mai sunt la fel de sigur.

— De ce? întreb, înghițind în sec și lăsându-mi privirea să urce spre tavanul din sticlă al serei, prin care se vede cerul albastru și senin al zilei. Ai de gând să mă mai chinuiești o zi și o noapte?

— Vreau să te chinuiesc mai multe zile și nopți, să nu mai știi câte au trecut și câte mai vin. Să nu mai știi nici de câte ori am fost în tine și de câte ori o să mai fiu. Și o să te doară! adaugă categoric. Tare! O să mă urăști cât pentru toată viața.

— Deja te urăsc cât pentru toată viața, îl informez, scoțându-mi cu greutate picioarele de sub coapsele lui, ca să mă întind cu totul peste el.

— Bun! mârâie. Pentru că nu vreau să devii dependentă de ceva ce n-o să ai niciodată!

Până să analizez faptul că mă atacă cu propriile mele cuvinte, acesta mă răstoarnă de pe el și se ridică de pe pat, făcându-mă să pufăi supărată.

— Mi-e foame, jigodie! mă răstesc.

Keith se întoarce cu fața spre mine, aruncându-mi o privire criminală.

— Controlează-ți limbajul, păpușă.

— Ai de gând să mă ții aici fără mâncare și apă? După câte vezi, nu funcționez pe baterii, ca vibratorul sau ca o păpușă gonflabilă sofisticată! Vreau să mă-nânc!

— O să mă-nânci, mă asigură. Mai taci odată!

Expir zgomotos aerul pe nas, iritată de atitudinea lui.

— Crezi că, dacă mă torturezi la infinit, Amelia o să învie din morți?

Oftând, acesta își trage pantalonii pe el și își încheie șlițul, continuând să mă privească doar așa cum e el capabil, cu superioritate, ca și când într-adevăr m-ar deține.

— Acum nu mai e vorba despre Amelia, ci despre tine.

Mă ridic în coate, curioasă și uimită în aceeași măsură, uitându-mă insistent la el. Ochii săi verzi ca jungla care ne înconjoară în colțul ăsta mic de Paradis, se fixează într-ai mei și îmi țin respirația cât timp aștept să continue.

— Cu toată încăpățânarea și cu gura ta slobodă, tocmai ai devenit jucăria mea preferată și atât o să te exploatez, în mii și mii de feluri, încât o să sar și eu de pe fix, nu numai tu. Și, după ce voi termina cu tine, nu o să mai valorezi un cent, cât faci acum, ci milioane de dolari! Se vor îngrămădi toți să te cumpere și n-o să te dau nici măcar celui mai bogat om din lume, care probabil o să vrea să arunce și miliarde ca să te aibă, nu doar milioane. O să te țin pe insula asta, unde timp de trei luni o să fii numai și numai a mea, iar apoi alte nouă o să stai și o să aștepți de una singură, să mă întorc la tine, gândindu-te obsesiv la faptul că, în perioada în care tu ești aici, eu o să fiu într-o altă femeie. Mai pe scurt, o să fii o târfă de lux, îmbrăcată din cap până în picioare în diamante, dar goală pe dinăuntru. Da, cred că pedeapsa asta o să-ți fie suficientă cât să nu mai faci niciodată ce i-ai făcut ei!

Ascult totul, din ce în ce mai îngrozită de ideea lui. Cum să rămân aici și să-l aștept nouă luni, singură pe întreaga insulă? Nici celui mai aprig dușman nu i-ai putea face un rău ca acesta de mare, iar asta mă

face, într-un final, să înțeleg ce ură îmi poartă mie și ce iubire i-a purtat ei.

Dar asta poate fi doar o șaradă, nu? Ca să păstreze niște aparențe.

— Nu o să faci asta! exclam, vrând mai mult să mă conving pe mine de asta, ridicându-mă în genunchi pe saltea. Prefer să mă vinzi pe un cent sau să mă omori, decât să mă lași aici!

— Ce te face să crezi că aș vrea să mori? pufnește, chicotind amuzat.

Cobor grăbită de pe pat și îmi îndrept spatele în fața lui, mișcare ce-l face să-și aplece ochii frumoși spre sânii mei goi și să-i sfredelească la doar câteva minute de când m-a avut exact cum și-a dorit. E un lucru ce-i trădează interesul adevărat pe care îl are față de mine și pe care încearcă să-l mascheze cu amenințări pe care nu prea le mai iau în considerare.

Și mă apropii de el, rânjetul lui pălind subtil pe măsură ce anulez distanța mică dintre noi. Privirea sa devine imediat prudentă, de parcă s-ar aștepta să-l atac. Dar chiar dacă mă tentează să-i mai trag o palmă, în schimb îmi cobor mâinile spre cureaua pe care abia a legat-o și o desfac încet, păstrându-mi ochii cenușii asupra feței lui nedumerite.

— Dacă eu nu plec de aici, atunci nici tu nu o vei face, îi spun categoric. O să ieși din grădina asta abia când o să mi-o tragi din dragoste, nu din ură.

— Asta nu o să se întâmple.

— Ești sigur? zâmbesc. Cine știe câte nopți vor trece până atunci, dar o să reușesc. La final, nu o să-ți mai dorești să mă lași aici sau să mă dai, ci să mă iei cu tine oriunde vei vrea să dispari. Nu o să te mai poți îndepărta de mine nici pentru un blestemat de minut!

Imediat ce îmi rostesc la rândul meu planul, așa cum a făcut-o și el, mă aplec în genunchi la picioarele lui, ținându-mi privirea agățată de a sa. Pe chipul splendid îi traversează o uluire pe care n-ar putea s-o ascundă nici cu tot efortul din lume și probabil că în mintea lui se întreabă de ce am lăsat garda jos tocmai acum, după ce am refuzat cu încăpățănare să mă supun dorinței sale.

Continuând să-l privesc, îi trag pantalonii pe coapse în jos și îl prind în palmă, simțindu-i cu degetele prima zvâcnire când acestea se înfășoară în jurul lui.

— Ridică-te! îmi comandă înfuriat.

Aș fi nebună s-o fac, în special când îmi dau seama că îl prind într-un moment în care și garda lui e la pământ și am posibilitatea de a-l distruge.

— Ellie, ridică-te, am spus! se răstește.

Total în contradicție cu cerința lui, îl simt cum se întărește în palma mea. Când mă aplec și îl prind cu gura, știm amândoi că s-a terminat și că toată răzbunarea asta puerilă s-a transformat subit în cu totul altceva. Și îmi las cercelul din limbă să alunece pe lungimea lui, luându-l cu asalt, în timp ce mâna sa mi se adâncește cu furie în părul lung și încâlcit, care-mi atinge călcâiele pe care stau. Privirea îmi rămâne ațintită pe el, necutezând să-l scap din ochi nici pentru o secundă. Zvâcnește atât de tare în gura mea, încât se cutremură și înjură grosolan printre dinți, înainte să geamă gros, din străfundul gâtului. Cu degetele îmi ferește șuvițele de pe obraz și îmi trage capul spre el, îndemnându-mă să-l cuprind mai adânc.

Mă agăț de șoldurile lui, gemând înfundat când îl aud și pe el făcând-o răsunător. Cresc ritmul cu care îl apuc și îmi las piercingul să-l răsfete pe de-a-ntregul, până mă asigur că are parte de cea mai senzuală și

intensă experiență a sa din toate timpurile, cât timp el doar îmi ține părul adunat în mână și îmi urmărește cea mai bună prestație a mea.

Și nu mă opresc până ce nu-l simt tremurând din toate încheieturile, așa cum m-a făcut el pe mine să tremur întreaga noapte și o bună parte din dimineață. Îmi mențin ochii într-ai săi și dau totul din mine. Are gust a mine și a el.

Orgasmul lui vine mai repede decât m-a obișnuit. Până și eu îl simt venind, când mă înșfacă de cap cu ambele mâini și îmi grăbește mișcările, atingându-mi străfundul gâtului, vrând cu disperare să ajungă la el. Gemetele sale devin tot mai intense și zgomotoase și se eliberează, într-un final, deși pentru o secundă mi-a trecut prin cap să-l las neterminat. Doar așa, din principiu.

Mă ridic în picioare, iar degetele lui îmi șterg colturile gurii, privindu-mă cu fascinație și cu broboane de transpirație pe frunte. Buzele încep să-mi ardă de intensitatea cu care se zgâiește la ele.

— Mi-e foame, îi spun.

— Și mie.

Însă nu cred că vorbim despre aceeași foame, ceea ce mă face să mă întreb cât mai poate să reziste. Din ce e făcut?

— O să-i spun lui Jordan să-ți aducă ceva de mâncare. Nimeni, în afară de el și de noi nu are voie să intre aici, iar tu n-ai voie să ieși.

Își încheie cu repezeală pantalonii, apoi dă să plece, însă reușesc să-l prind de încheietura mâinii înainte să se îndepărteze și să-l fac să se întoarcă spre mine.

— Vreau să vin cu tine.

Acesta strânge din dinți, maxilarul său încordându-se.

— Nu mă face să te atârn de niște sfori ca să stai locului, păpușă.

— Ori stai cu mine, ori vin cu tine. Tu alegi!

Îmi strâng brațele la piept, enervată, iar el își arcuiește curios sprâncenele, parcă venindu-i să râdă.

— Și dacă nu aleg niciuna din ele? mă întreabă.

— O să-ți distrug blestematul de Eden. O să-i dau foc și o să ardă din temelii chiar sub ochii tăi.

— Asta ar însemna să arzi și tu cu el, Ellie, argumentează ironic.

Pufnesc.

— Orice act cere sacrificiu, Keith. Nu mă deranjează deloc să ard în flăcări, cu grădina ta idioată. Până la urmă, ai construit-o special pentru mine, nu?

Ochii lui se mijesc în fața amenințării mele.

— Spune-mi, îi cer. N-ar fi poetic să mor odată cu ea?

— N-o să faci asta.

— Nu mă provoca! îl avertizez printre dinți. Știi ce se întâmplă cu oamenii care nu mai au nimic de pierdut, Keith? întreb, iar el oftează iritat. Devin periculoși!

— Da, dar tu nu ești unul dintre ei, replică categoric, făcându-mă să mă încrunt. Tu ai ceva de pierdut.

— Ce?

— Regele, cu tot cu regatul pe care vrei să-l cucești.

Capitolul 15

Corpul mi-e întins pe patul de tip landou, epuizat și dureros, iar mintea mi-e înceată. Caut să mă relaxez, închizând ochii pentru câteva momente și ascultând doar ciripitul păsărilor din seră și susurul apei.

Nici nu mai țin minte de când n-am mai dormit mai mult de câteva minute. Timpul trece altfel în Eden. Deși văd de fiecare dată prin pereții din sticlă când răsare soarele și când apune, am pierdut numărătoarea zilelor de când mă aflu aici. Poate la fel de ușor să fi trecut o săptămână sau o lună de când Keith nu mi-a mai dat drumul și de când mă chinuiește în moduri delicioase, până la leșin. Căci da, am pierdut și numărul dăților în care am căzut frântă și nu mi-am mai revenit în simțuri prea curând.

Și, cu toate astea, m-am obișnuit aici. Grădina a devenit un soi de a doua casă în care nu sunt nevoită să port haine sau să-mi fac griji că o să intru într-un conflict cu altcineva, în afară de el.

Îl văd pe Keith la câțiva metri de mine, adâncit în cada din piatră neagră. Locul ăsta a fost construit special pentru a-ți servi de tot ce ai nevoie, pentru mai multe zile. Are până și un duș exterior, mascat de doi pereți din marmură care, prin nu știu ce minune, se încadrează perfect în mijlocul junglei sălbatice.

Mă apropii de el, pășind instabilă până sub jetul de apă rece. În fața mea, unde aș fi vrut să existe un al treilea perete, Keith se uită lung la mine din cada lui, urmărindu-mi fiecare mișcare cu ochii mijiți, ca un prădător care se teme ca prada lui să nu fugă.

Se vede cât de obosit este și el. Gearcănele de sub irisurile de un verde crud sunt din ce în ce mai proeminente, dar încă se ține pe poziții. Chiar dacă e scufundat în apă până la brâu și se sprijină de peretele căzii, încă arată ca și când e gata oricând să țâșnească spre mine, iar eu încă sunt șocată de cât de rezistent e. Regulile anatomiei nu par să aibă efect și asupra sa.

Oftez, lăsându-mi umerii să cadă înfrânți și apa rece să-mi curgă șiroaie peste mușchii dureroși. Abia mai stau pe picioare și simt cum întreaga mea rezistență e pe cale să se prăbușească. Nici dacă m-ar fi legat de cruce și m-ar fi lăsat să zac acolo până la licitație, nu ar fi fost mai chinuitor decât să fiu a lui la nesfârșit și să simt cum mâinile lui aproape smulg carnea de pe mine, când se izbește fără oprire în interiorul meu.

La naiba!

Mă întorc cu spatele la el când îl văd ridicându-se din cadă, simțind cum mă înfior în anticipare. Mușchii mi se încordează pentru a mia oară, știind din timp că urmează să se apropie, și nu se relaxează nici când brațele lui mă cuprind din spate ca niște bare de oțel care se înfășoară în jurul meu și nu-mi mai dau drumul.

— Ești frântă, constată amuzat. Ești sigură că încă vrei să-mi ții piept, Ellie? Poți să mă oprești doar cerându-ți iertare că m-ai lovit în fața fraților mei și te las să pleci. E simplu!

— Nu mă dau bătută atât de ușor, îl informez, stând sprijinită de brațele sale, decât pe propriile picioare.

— De ce? vrea să știe. Ce crezi că obții cu toată încăpățânarea asta?

— Probabil nimic, dar refuz să-mi cer scuze pentru ceva ce voiam să fac demult! i-o trântesc arțăgoasă.

Părerile de rău nu sunt pentru momentele în care ai regrete?

Keith pufăie, pieptul lui vibrând lipit de spatele meu.

— Deci, preferi să ți-o trag până leșini din nou, decât să-mi spui ceea ce vreau să aud de la tine.

Nu e o întrebare. Nici o afirmație. Ci o concluzie care nu pare să-l satisfacă prea mult.

— Exact.

Acesta chicotește gros, simțindu-l cum clatină dezaprobator din cap.

— Afurisită ești! Ți-ai propus să mă omori, nu-i așa?

Mâinile lui alunecă de pe abdomenul meu, mutându-se pe umeri, apoi la baza spatelui, când mă întorc cu fața spre el și îmi las ușor capul pe spate ca să-l pot privi în ochi.

— Care-i treaba, Keith? Nu te mai țin balamalele? Doar atât poți, ingrature?

Chicotesc, căutând special să-l enervez, chiar dacă astăzi arată mai binedispus decât în restul timpului.

— Nu-ți lua avânt, Ellie, mă sfâțuiește cu un rânjă iritant de malefic. Nici eu nu mă dau bătut atât de ușor. O să ieșim de aici doar morți sau doar dacă îți recunoști greșeala. Altă opțiune nu există.

— Îți dai seama că, prin asta, te pedepsești și pe tine însuși, nu? Îl iau peste picior.

— N-aș numi-o pedeapsă. Vezi tu, frații mei cred că nu te încadrezi în cerințe. Cred că trupul tău nu e făcut pentru a atrage atenția, pentru că nu ești ca trasă prin inel cum sunt slăbănoagele de afară. Dar eu cred că ești sexy și mă îndoiesc că o să mă plictisesc prea repede să încerc întruna să te frâng în două.

Îmi strânge fesele între degete, vrând parcă să scoată în evidență de ce cred ceilalți că nu mă încadrez în tipar. Eu, una, m-am împăcat cu gândul că nu o să ajung niciodată pe coperta unei reviste pentru modele.

— Până acum nu prea ți-a reușit, replic țâfnoasă.

— Poate ai o rezistență dată naibii, păpușă, dar tot o să reușesc. Până atunci, îmi place la nebunie să încerc.

Făcându-mi șmecherește cu ochiul, îmi agață brațele și mi le trece cu forța pe după gâtul lui, ca și când mi-ar cere să-l cuprind și eu.

— Mi-am dat seama, bombăn nemulțumită.

— E vina ta, Ellie, nu a mea, mă informează nonșalant. Tu ești cea care refuză să-mi oferi un mic moment de satisfacție, în schimbul eliberării. Mie îmi convin ambele variante.

— Mai taci odată! i-o retez enervată.

Mă desprind din brațele lui și dau să ies de sub jetul de apă care, în loc să mă relaxeze, parcă m-a încins și mai mult. Apuc să fac doar doi pași pe piatra alunecoasă, căci degetele lui deja mă prind de păr și mă trag înapoi, răsucindu-mă ca pe o marionetă ca să ajung din nou cu fața spre el.

Când îmi ridic ochii spre chipul lui, nu-l mai găsesc la fel de binedispus. Privirea urâtă pe care mi-o aruncă îmi dă de înțeles că nu îmi apreciază deloc dorința de a mă îndepărta.

— Nu am spus că poți să pleci! se răstește.

Și totul începe să tremure în interiorul meu aproape lichefiat de oboseală și excitare. Chiar și după atâta timp, tot nu pot anticipa ce vrea să facă, pentru a nu mă mai lua prin surprindere. Continuă să mă șocheze de fiecare dată când își pune mâinile pe mine.

— Keith...

— O să pleci doar când o să-ți spun eu. Nu mă face să devin și mai rău cu tine. Deja mi-ai ucis până și cea mai mică fărâmbă de răbdare.

Adâncindu-și și mai tare degetele în ceafa mea, mă trage spre el și gura mi se izbește de a lui.

Ajung lângă pat pe sus, iar Keith mă îmbrânțește cu putere pe saltea. Mă prăbușesc pe spate cu un icnet, înainte ca mâinile sale să mă pescuiască și să mă tragă la margine cu o smucitură. Nu-mi lasă ocazia să-mi revin măcar puțin în fire, căci capul lui se adâncește deja între coapsele mele și mă mușcă cu tărie de miez, așezându-se în genunchi. Trupul îmi tresare și se ridică în umeri, luat pe nepregătite de atacul lasciv al dinților săi puternici și al limbii care alunecă peste feminitatea mea, nestingherită, fierbinte și umedă.

Drace! N-are nici măcar o urmă de milă. Știe că nu mai am putere să trec printr-un alt orgasm și, totuși, se încăpățânează să-l aducă la suprafață, ca să mă rupă în bucăți. Suge cu insistență centrul cu terminații nervoase până se produce un scurtcircuit în masă în mintea mea împăienjenită de euforie și, într-un final, clachez.

Sunt gata să admit că îl ador. Mă înnebunește într-un fel pe care nu-l credeam posibil, iar corpul meu îl iubește pe nemernic prea tare că se arcuiește în cele mai dureroase moduri, căutând să-l impresioneze și să-l mulțumească în aceeași măsură. Nici gura nu se lasă mai prejos; scoate sunete tot mai gălăgioase pentru că știe cât de mult îi place să o audă.

Și, deși îi ofer tot ce vrea, Keith nu dă semne că s-ar opri prea curând. Palmele îi alunecă pe abdomenul meu și ajung la sâniul goi, strângându-i în același ritm în care limba lui se adâncește în mine, făcând ravagii.

Îmi adun cu greu puterile să-mi ridic capul de pe așternuturile acum umede și să mă izbesc de privirea lui, ridicată ca să-mi urmărească fiecare nenorocită de mișcare sau încruntătură. Îi strâng capul între coapse, nemairezistând să-l văd cum se uită la mine, ca și când într-adevăr aș fi a lui.

Sau poate chiar sunt. Cine știe? Am ajuns cam des în postura asta în ultimele zile și nu mai sunt sigură dacă mai dețin vreun control asupra mea sau a devenit deja stăpân pe tot ce am.

Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu exista Edenul. Grădina asta mă afectează până în cele mai adânci cotloane ale minții. Îmi pune simțurile la încercare și acestea dau rateu după rateu. Poate că nu sunt așa de rezistentă pe cât credeam, căci Keith a reușit al naibii de repede să îmi dărâme zidurile și să se strecoare ca un șarpe acolo unde este interzis.

Nu mă opun când se ridică dintre picioarele mele, lăsându-mă umedă și dornică, și își strecoară un braț sub spatele meu. Mă întoarce brusc pe saltea, că-mi ia două secunde să mă dezmeticesc și să-mi dau seama că acum sunt pe burtă, la marginea patului.

Nu stau nici întinsă, nici în picioare și nici în genunchi. Abdomenul mi-e pe saltea, iar picioarele pe piatră, cu genunchii suspendați. Îl simt pe Keith aplecându-se peste spatele meu, înainte să se proptească într-un braț, lângă capul meu.

Și când intră în mine, agil și pe nepregătite, ajunge mai adânc decât a fost până acum. Îmi simt gura deschizându-se, dornică să țipe, dar tot ce-mi iese pe ea e un geamăt sugrumat de cealaltă mână a sa, care mă prinde de gât și îmi ridică fața de pe saltea până când vârful capului mi se sprijină de pieptul lui. Sunt nevoită să mă ridic în brațe, ca să mai alin din durerea cauzată de curba pe care spatele meu o face sub el.

Încep să cred că, ceea ce face el, nu se mai numește sex sau pedeapsă. Îmi testează fără rușine maleabilitatea trupului, punându-mă în poziții pe care nici nu le credeam posibile omenești. Se împinge cu furie în mine, în timp ce mă contorsionează sub el până îmi aud oasele pârâind și protestând, alinându-mă din când în când cu câte un sărut pe tâmplă sau aproape de ureche.

Dar să fiu a naibii dacă mă plâng. Chiar dacă îmi provoacă durere în aceeași măsură în care îmi provoacă și plăcere, nu mă pot împotrivi. Primesc fiecare izbitură în adâncurile mele cu un geamăt, dorindu-mi să primesc altceva decât un ritm domol. Am nevoie de mai mult, în special când acum știu prea bine de ceea ce e în stare. Parcă doar m-ar amăgi cu mișcări lente din șolduri, care nu ating acel loc din mine care doare ca dracu, dar care moare după el.

Așa că, strângând din dinți și răsuflând superficial sub degetele lui osoase, care-mi strâng bărbia și gâtul, încerc să mă mișc la rândul meu, ca să-l fac să se grăbească. Mă zbat sub el, cu toate că îmi dau seama din prima secundă că poziția nu mă lasă deloc să ofer, ci doar să primesc.

— Spune-mi ce vrei, Ellie, îmi cere cu glas scăzut și cu laterala capului lipită de a mea. Al naibii, fetițo, parcă ești creată de Diavolul însuși. Spune-mi ce vrei!

— Mai tare, îngaim printre gâfâituri tot mai sonore.

— De ce?

Prin mintea încețoșată, încerc să asimilez întrebarea, dar chiar dacă depun toate eforturile să-mi dau seama ce-și dorește să afle și, totodată, să fiu conștientă de fiecare dată când intră și iese, tot nu înțeleg.

— Dacă nu-mi spui, nu o să-ți dau ce vrei, Ellie! mă avertizează. Haide! Știi ce-mi doresc să aud.

Da, acum știi.

— Te vreau!

Și o rostesc cu atâta patos, încât nu există nici cea mai mică brumă de îndoială că e complet adevărat.

— Așa, iubito! murmură satisfăcut.

Apoi nu mai pierde timpul. Din mișcările lente cu care doar m-a atârnat la început, răstoarnă peste mine toată forța de care e capabil, prinzându-mă într-o tornadă reală. Să spun că accelerează ar fi un eufemism. Mă posedă. Ajunge să se miște repede, nici nu-l pot urmări, iar gemetele mi se transformă în țipete scurte, odată ce chipul mi se crispează tare, mușchii faciali începând să doară la fel de tare ca ceilalți.

Înșfac așternuturile de sub mine, trăgând de ele cu furie, până se rup, cât el se mișcă peste mine imposibil de oprit. Îmi eliberează gâtul și îmi urcă un genunchi pe pat, desfăcându-mă și mai mult, apoi mă prinde de umăr și mă trage spre el, zdruncinându-mă intens, până nu-mi mai găsesc nici gândurile.

Cu fața adâncită în saltea, nu-mi mai pot reprima rânjetul, apoi chicotul scurt. Mă simt de parcă m-ar droga la fiecare împingere pe care o execută cu grabă, lovind tot mai tare în mănunchiul de nervi pe care l-a descoperit zilele astea și pe care n-a mai încetat să-l exploateze până la nebunie. Euforia care mă acaparează cu totul și mă învârte ca un carusel, e foarte dulce și nu mă mai deranjează nimic la el.

Keith ajunge să se sprijine de umerii mei, apăsându-mă tot mai mult în saltea, și mă are exact așa cum vrea și cum vreau și eu.

Și știi că, atunci când asta o să se termine, o să fim nebuni amândoi. Niciun om n-ar putea să scape din vârtejul ăsta și să rămână la fel de întreg cum a intrat. O să ne sară siguranța. Apoi o să fiu capabilă să fac orice pentru el, sunt convinsă de asta.

În același timp, el nu o să se mai poată descotorosi de mine nici măcar în vise. O să fie bântuit pe vecie de existența mea și o să simtă că moare cu fiecare secundă pe care și-o petrece departe. O să fie tot numai al meu.

Ating climaxul cu un tremur puternic, care aproape îl face pe Keith să cadă de pe mine. Explodez, pur și simplu, simțind plăcerea cum mă sfâșie în cel mai mic detaliu. În schimb, el termină fierbinte, cu răsuflarea tăiată, prăbușindu-se pe spatele meu cu greutate.

Trece ceva timp până să-și regăsească puterea să se ridice și să se răstoarne pe saltea, lângă mine. Îmi ferește părul de pe chip, descoperindu-mi privirea pe care abia reușesc să o mențin asupra lui. Pleoapele îmi sunt cam grele, dar reușesc cu mare efort să le țin deschise.

Cu transpirația curgându-i pe frunte și tâmples, se apleacă și îmi capturează buzele cu gura, sărutându-mă cu intensitate, până simt cum fiecare simț îmi revine la viață sub mângâierea degetelor pe obraz.

— Ești superbă, șoptește apoi, peste gura mea. Ca o adevărată regină.

Și știu deja că am câștigat.

Mângâindu-mi buzele cu degetul mare, se trage înapoi cât să se poată uita la mine, apoi spune:

— Cere-mi ceva.

— Poftim?

— Cere-mi ceva. Orice. Pot să-ți ofer tot ce-ți dorești.

Orice? Cum se așteaptă să aleg, când am o multitudine de lucruri pe care i le-aș putea cere? Dacă tot e dispus să-mi ofere ceva, aș putea să-i cer inclusiv libertatea. Ar fi o afacere destul de bună, nu? Corpul meu în schimbul libertății.

Dar nu i-am oferit acestui ticălos superb doar corpul meu, nu-i așa? Fără să-mi dau seama, tocmai i-am dat totul. Așadar, libertatea nu mai e o opțiune la fel de îmbucurătoare.

— Vreau un singur lucru, îi spun într-un final. Dacă poți să mi-l dai.

Privirea lui devine prudentă. Probabil că se așteaptă și el să-i cer eliberarea mea. Nu din Eden, ci de pe insulă. Și îl cred în stare să mi-o ofere, dacă mi-aș dori-o. Nu știu de ce.

Însă eu știu că nu asta e cea mai inteligentă mișcare pe care aș putea s-o fac.

— Ce? întreabă.

— Iertare, murmur. Pentru Amelia. Îmi poți da asta, Keith?

Ochii i se mijesc, iar eu aștept tensionată un răspuns. Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge aici, trăind momentul în care mi se pune în față o mare de oportunități din care pot alege tot ce vreau, dar cred că asta e cel mai bun lucru pe care l-aș putea cere.

Pentru că totul a pornit de la ea. Eu nici n-ar fi trebuit să mă aflu aici. Nu fac parte din planurile lor. Singurul motiv pentru care am fost adusă pe insula asta de la bun început este Amelia și, dacă Keith ar reuși să-mi ofere iertare, aș fi, în sfârșit, liberă în adevăratul sens al cuvântului.

Nu-mi răspunde. În schimb, mă sărută din nou, iar asta s-ar putea socoti un răspuns la cerința mea.

— Afurisito!

Îmi dă subit drumul și, ridicându-se în genunchi, mă prinde de coaste și mă trage între perne, înainte să se trântescă lângă mine. Cu un oftat, își ridică brațul și mă îndeamnă să mă culc pe pieptul lui, acolo unde mă cuibăresc fără ezitare, privind fascinată cum aspersoarele pornesc toate la comandă și pulverizează straturi

de apă peste grădina încinsă de soare, răcorind aerul fierbinte prea rapid să nu mă cutremur. Jungla care umple sera imensă din sticlă prinde o culoare mult mai vie.

Atenția mi-e distrasă de un fluture albastru, care mi se așază pe încheieturile degetelor mâinii pe care o țin pe abdomenul tare a lui Keith. Când am descoperit locul ăsta, nu mă așteptam să mă primească cu atâta bunăvoință, deși a fost construit pentru mine, însă după zile de stat aici, mi-am dat seama că nu puteam să mă integrez mai bine. Dintr-o grădină, s-a transformat în locul meu favorit, în care mi-au fost puse la încercare cele mai profunde simțuri și trăiri de către un bărbat la fel de sălbatic.

Și doar mișc ușor degetele, până când fluturile își ia zborul. Imediat ce dispăre, îmi ridic ochii asupra lui Keith și constat că e pe punctul de a adormi, așa că îmi iau și eu răgazul de a-mi închide ochii și de urmări cu mintea mângâielile delicate de pe șoldul meu, până când somnul mă cuprinde cu totul, calm și întunecat.

Trezește-te!

O senzație stranie se strecoară în mintea mea. Scutur de câteva ori din pleoape, căci somnolența refuză să mă părăsească imediat. Vrea să-mi închidă la loc ochii și să mă prindă în ghearele ei, dar vocea pe care o aud în gânduri și care-mi cere să mă trezesc, nu-mi dă voie să adorm din nou.

Sera e cuprinsă de întuneric, dar tot văd silueta feminină de lângă pat și scânteia lunii care se reflectă într-o lamă ridicată deasupra lui Keith, pregătită să-l străpungă.

Capitolul 16

— Nu!

Propriul urlet mă trezește din visare și sar peste Keith, lovindu-l pe invadator peste mâna care strânge cuțitul, fără să gândesc prea mult. Lama tăioasă îmi taie carnea brațului când îi zboară dintre degete, dar asta nu mă oprește să o lovesc pe atacatoare în plină față, cu pumnul, făcând-o să se prăbușească în fund cu un geamăt.

O recunosc imediat ca fiind una dintre cele două fete eliminate din prima zi și despre care n-am știut niciodată ce s-a întâmplat. Dacă una e aici, pot doar să bănuiesc că nu au fost omorâte, așa cum bănuiam, și sunt foarte surprinsă să o găsesc încercând să-l omoare pe Keith.

Un val de înjurături îmi scapă pe gură când îmi privesc tăietura urâtă de pe antebraț, care sângerează suficient de tare și arde ca naiba. Mă înfurii numai când mă gândesc că ar fi putut să fie și mai urâtă și mă reped din nou spre blondă, gata să-i mai trântesc un pumn de îndată ce se ridică în picioare și dă să mă atace.

O mână mare mă trage în spate, înainte să ajungă la mine, iar spatelul genunchilor mi se lovesc de marginea patului. Aproape mă dezechilibrez. În schimb, Keith îi oprește înaintarea nervoasă, prinzând-o de gât cu brațul și imobilizând-o fără efort. Pe chipul lui nu văd nici cea mai mică surpriză că tocmai am fost

atacați în miezul nopții, în grădină, ori știe foarte bine să se controleze într-o asemenea situație.

Cert e că mă încrunt la el, confuză, când continuă să o țină imobilizată și, totodată, începe să-i mângâie părul, șoptindu-i ceva ce par a fi cuvinte menite să o liniștească. Sub ochii mei mari, blonda devine tot mai docilă și mai moale în brațele lui, urmând într-un final să leșine.

— Ce naiba a fost asta? întreb enervată, cât timp el o întinde pe pat. Cum a reușit să intre aici?

Indiferent cât încerc să găsesc o explicație a prezenței sale, tot nu reușesc. Credeam că locul ăsta e la fel de păzit ca o închisoare și că nimic nu mișcă fără ca ei să știe.

Keith se întoarce spre mine și mă prinde de încheietură, studiindu-mi rana cu o expresie indescifrabilă.

— Puteai s-o lași să mă omoare, replică cu o notă de curiozitate în glas.

Acum că o spune, îmi dau seama că da, aș fi putut. Ar fi fost simplu! N-aș fi mișcat niciun deget și Elita ar fi avut deja un membru în minus, poate cel mai important.

— De când îmi păzești tu spatele? vrea să știe.

Ridic dintr-un umăr, neștiind cum să-i răspund. Nici eu nu sunt convinsă de ce am făcut-o, însă ceva s-a schimbat în zilele pe care le-am petrecut în Eden. Nu-mi mai doresc atât de mult să moară, asta-i sigur.

— Îmi rămâi dator, îi spun arțăgoasă.

Mormăind ceva în bărbie, se apleacă din nou spre pat și rupe o fâșie din cearșaful de pe saltea, pe care o înfășoară ulterior peste rană, înnodând-o bine ca să-mi oprească sângerarea. Apoi își ia cămașa de pe

jos și mă ajută să mă îmbrac, lăsându-mă să-mi închei singură nasturii, cât el își trage pantalonii. Singura care rămâne complet nemișcată e Ashley, care nu mai pare scăpată de sub control acum, căci doarme dusă.

Și, în cele din urmă, părăsim grădina, Keith trăgându-mă după el pe cărare până ieșim din junglă și pătrundem în așezământul care ar putea fi transformat cu ușurință într-un loc destinat turiștilor bogați ce își permit o vacanță într-un loc exotic. Liniștea nopții îmi lasă ocazia să-mi aud proprii pași pe aleea pavată, deși tălpile mele sunt goale, la fel ca tăcerea pe care acesta o păstrează.

Mă conduce direct spre clinică, făcându-mă aproape să alerg după el, ca să mențin ritmul de mișcare. Rămâne la fel de mut, dar văd foarte bine cât de nervos este, de fapt. Maxilarul îi este încordat și mai că îl aud scrâșnind din dinți când Jordan ne iese în cale în dreptul fântânii arteziene din centru.

Bărbatul deschide gura să spună ceva, vizibil uluit de felul în care ne găsește, dar nu apucă să rostească nici măcar un cuvânt.

— Vino cu mine! îi ordonă Keith nervos.

Trecem pe lângă el ca din pușcă, fără să ne asigurăm dacă ne urmează sau nu. Acesta continuă să mă tragă după el, ținându-mă strâns de încheietura mâinii sănătoase.

Nu durează mult până când dăm buzna în clinică, ca nebunii. Aceași doctoriță care m-a consultat în prima zi ne iese în întâmpinare, purtând pe chip o expresie nedumerită, iar Keith turuie o întregă frază în ceea ce pare a fi spaniolă, înainte să fiu condusă în primul cabinet. Nu înțeleg nimic din ce-i spune, dar îmi

dau seama pe parcurs, când doctorița îmi face semn să mă așez pe scaunul din fața mesei și îmi desface în grabă fâșia de cearșaf, înfășurată pe antebraț.

În schimb, el și Jordan rămân în pragul încăperii, urmărindu-mă prin ușa larg deschisă.

— Unde dracu ai fost? îl ia brunetul la rost, fără menajamente, vorbindu-i precipitat, și mai că mă aștept să-l pedepsească pentru asta. Parcă v-am spus să păziți grădina!

Jordan îi spune ceva, însă nu aud ce. Vorbește atât de încet, încât cuvintele lui nu ajung până în colțul în care mă aflu. În plus, sunt imediat distrasă când doctorița toarnă din abundență un lichid incolor, care-mi face rana să ardă și mai tare și care miroase puternic a alcool. Mai că sar de pe scaun, luată pe nepregătite de o usturime colosală.

Fir-ar!

— Dacă îi rămâne până și cel mai mic semn, vă jupoi! îl amenință Keith serios, arătând cu brațul spre mine. Și scoateți-o pe nebuna aia din grădina mea până nu-și revine în fire. Ultimul lucru pe care îl vreau în noaptea asta este să o caut pe toată insula!

— Ce vrei să facem cu ea? îl întreabă Jordan, cu o atitudine spășită.

Brunetul clatină ușor din cap, uitându-se la el de parcă n-ar înțelege exact ce îl întreabă. Și, deși Jordan e mai înalt decât el, Keith pare să-l domine. Nu contează că e la bustul gol și că se poate vedea cu ochiul liber cât de obosit este. Arată ca și când mai are puțin și îl mănâncă de viu, la ce disprețuitor îl privește.

— Tu ești șeful securității! se răstește la el. Tu ar trebui să-ți dai seama! Doar scoate-o din grădină și ține-o naibii departe până mâine!

Cu coada ochiului îi urmăresc, pe Jordan cum pornește spre ușă, iar pe Keith cum intră în încăpere, trântind ușa cu o asemenea putere încât doctorița tresare în fața mea, așezată pe celălalt scaun ca să-mi curețe rana.

Tăcută și temătoare, lasă bucata de tifon pe masă și prinde acul de sutură pregătit. Nu apucă să-l și apropie de mine, căci Keith se repede spre ea și i-l smulge din mână, trântindu-i o căutătură răutăcioasă.

— Fără sutură! O să-i lase o cicatrice urâtă ca dracu!

— La fel și copcile adezive, îi spune ea pe o engleză stâlcită, evitând să-l privească în ochi. Rana e prea adâncă să nu-i rămână semn.

— Nu vreau niciun semn pe ea, m-ai înțeles? mârâie printre dinți. Nu-mi pasă ce naiba faci!

Sunt tentată să-mi dau ochii peste cap, însă mă abțin. Nu știam că poate exagera astfel, mai ales în privința unei cicatrici afurisite. Nu dau nici doi bani dacă îmi va rămâne semn sau nu, atâta timp cât nu sângerez până la moarte aici.

— Calmează-te, dementule! bolborosesc iritată.

Până la urmă, nici tăietura nu e la fel de mare ca exagerarea lui. Acum că e curățată, pot vedea mai bine linia dreaptă și roșiatică, ce nu pare să aibă nici cinci centimetri. Nu e chiar așa de urâtă pe cât mi-o imaginam sub tot sângele acela.

Iar doctorița mi-o rezolvă în doar zece minute, plasând de-a lungul ei doar trei copci adezive, care s-o

închidă frumos și să lase în urma lor doar o linie fină și albă, în locul unei cicatrici hidoase.

— Pot să mă întorc în dormitorul meu acum? Întreb pe Keith, de îndată ce părăsim clinica.

Acesta se oprește în mijlocul aleii, întorcându-se spre mine. Pielea lui bronzată strălucește delicios în bătaia felinarelor elegante, situate de-o parte și de alta a drumului șerpuit care duce spre fântână, ca toate celelalte.

— Sau ai de gând să mă duci înapoi în Eden?

— Vrei înapoi?

Își mijește curios ochii, așteptând să-i răspund.

— Nu, pufăi. Cred că am plătit destul pentru palma aia. Aș vrea să dorm.

— O să dormi, mă asigură. Dar în noaptea asta rămâi sub ochii mei. Tocmai ai fost atacată.

Mă uit lung la el, încercând să-mi dau seama ce vrea să-mi spună.

— Nu eu am fost ținta, îl contrazic, încruntată.

— Nu contează. Până nu scăpăm de problema asta, nu te miști de lângă mine. Asta dacă nu-ți dorești să-l pun pe Jordan să doarmă cu tine în pat.

Înghit în sec, iritată. L-aș crede în stare s-o facă și pe asta. În ultimele zile mi-a demonstrat de nenumărate ori că e nebun cu acte, dar asta nu înseamnă că îmi convine situația.

Totuși, ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca un paznic să-mi sufle în ceafă toată noaptea.

— Prefer să dorm cu tine în pat.

Ochii lui verzi se mijesc și mai mult, ajungând să se uite la mine suspicios. Mă foiesc ușor intimidată,

sperând în sinea mea că asta nu sună ca ceva mai mult decât este.

Nu e nimic suspect că prefer să-l aleg pe el, în detrimentul lui Jordan, nu?

Apoi Keith încetează să mă mai privească într-un mod stânjenitor și îmi face semn din cap spre drumul care duce spre vila Elitei, așteptând nemișcat până pornesc înaintea lui.

— Ce o să se întâmple cu ea, oricum? Îndrăznesc să-l întreb, mergând agale pe lângă el.

Mi-e imposibil să nu mă întreb asta. Până acum credeam că au scăpat deja de ele, ținând cont de circumstanțele care ne înconjoară. În mod cert nu puteau fi eliberate, pur și simplu, după ce au văzut atât de multe.

Însă, chiar dacă trăiam cu impresia că le-au omorât, se pare că sunt neașteptat de vii și încă sunt pe insulă. Pot doar să bănuiesc că au găsit o modalitate perfectă de a le ține în viață, cu toate că nu au fost trecute pe lista celor alese, iar prezența cuțitului cu care Ashley ne-a atacat îmi spune și cum. Au fost introduse în staff. Probabil că au preferat să le pună la muncă, la bucătărie, decât să scape definitiv de ele.

— Cred, fără îndoială, că a înnebunit și că nu mai poate sta aici, replică el. Cel mai sigur o să fie scoasă de pe insulă și dusă la un specialist.

— Și asta nu e periculos pentru voi? vreau să știu, pufnind stupefiată. Ce vă face să credeți că nu o să spună totul, odată ce părăsește locul ăsta?

— Preferi să o omor?

Întrebarea lui mă face să mă opresc din mers, cu ochii ridicați asupra sa.

— Nu am spus asta.

— Ellie, nimeni nu scapă de aici, mi-o trânteste serios, de parcă ar încerca să mă avertizeze de ceva. Chiar dacă părăsește insula, nu o să se mai întoarcă niciodată la vechea ei viață. Valabil și pentru celelalte, inclusiv pentru tine. Mai bine ți-ai lua gândul de la orice îți trece prin cap. Acum ești a noastră.

Nu scap din vedere că vorbește la plural, pentru toată Elita, nu doar despre el. O undă de dezamăgire se strecoară în sufletul meu și strâng din dinți, dar nu mai spun nimic. Pornesc din nou la pas, luând-o înaintea lui.

Când ajungem la vilă, toată lumea e deja trează. Ceilalți patru bărbați ne așteaptă în livingul spațios, unii stând trântiți pe canapea și alții învârtindu-se prin încăpere, neliniștiți.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Ryder direct, oprindu-se din plimbat și uitându-se în special la Keith.

Obosită, plec de lângă el și mă așez lângă Micha, trăgând de cămașa care abia mă acoperă și care îmi lasă senzația că se vede totul prin ea.

— Ashley.

Atât spune brunetul. Dacă e să judec după expresiile pe care le capătă ceilalți, probabil e suficient, ceea ce trădează faptul că știau de ceva timp despre starea ei de sănătate.

— A intrat în Eden? se miră Deke, arătând ca și când abia acum s-ar fi trezit.

Mă încrunt, când îmi dau seama cum sună asta. Situația noastră seamănă izbitor cu povestea dintre Adam și Eva. Până și șarpele prinde viață și primește un rol în povestea noastră, deși e vorba doar despre o

fată ale cărei minți au luat-o razna. În povestea noastră, el nu mi-a oferit mie un măr pe care să-l mușc, ci a vrut să-l ucidă pe Adam.

Aș fi putut să o las foarte ușor s-o facă. Faptul că l-am salvat îmi deturneză toate gândurile pe care le-am avut până acum. De ce l-am salvat? Nu merită. N-ar fi trebuit s-o fac.

Și, totuși, iată-mă aici, în postura în care sunt privită din toate părțile, în feluri diferite. Ryder se uită mirat la mine, de îndată ce Keith le povestește pe scurt ce s-a întâmplat în Eden. Până și pe Micha îl văd cu întrebări în ochi, studiindu-mi rana de pe braț într-un mod foarte direct. Parcă toți vor să-și dea seama de ce am sărit pentru unul din ei, când ar fi trebuit să fiu de cealaltă parte.

Încep să mă încing tot mai tare pe canapea, sub ochedeale fierbinți pe care le primesc.

— Și ce vom face cu ea? întrebă Trent la un moment dat, fiind cel mai relaxat dintre toți. Nu mai poate rămâne aici. Ar fi doar o chestiune de timp până scapă iar.

Rămas în picioare în fața noastră, Keith își apleacă privirea spre mine și îmi spune scurt:

— Du-te în dormitor.

Înțeleg că nu vrea să le aud planul, însă sunt prea obosită să mă mai lupt cu el. Oftând, mă ridic de pe canapea și pornesc agale spre scări, sub observațiile celor cinci, care nu mă slăbesc până nu dispar la etaj.

Picioarele mă duc singure până în dreptul dormitorului său, ca și când știu prea bine drumul spre el. Nu pot scăpa din vedere faptul că, indiferent ce fac, tot aici ajung.

Deschid ușa și intru fără vlagă. Încăperea e slab luminată de o singură veioză, așezată pe partea dreaptă a patului imens, cu tăblie lucrată manual. E un pat demn de un rege.

Aș minți dacă aș spune că nu simt furnicături în abdomen, de îndată ce mă așez pe marginea saltelei. Îmi trec mâinile prin păr, oprindu-mi privirea pe cravașa sprijinită de comoda din lemn masiv de lângă ușă. Minte derulează până în momentul în care am simțit-o pentru prima oară pe piele și cum am reacționat la ea. Amintindu-mi cum a mușcat din mine, mă cutremur peste așternuturile răcoroase și sângerii.

E ceva în neregulă cu mine.

Înghițind saliva care-mi inundă dintr-odată gura, mă întind pe spate pe saltea, în centrul patului, ridi-cându-mi ochii spre tavanul alb al dormitorului.

Când mă trezesc, soarele e deja sus pe cer, arzând ca naiba prin peretele de sticlă din stânga patului. O servitoare de origine spaniolă intră în încăperea fără să bată, cărând pe braț o rochie lungă și pompoasă, iar în cealaltă mână o pereche de sandale argintii.

Mă ridic în capul oaselor când se apropie cu ele de mine și le lasă la marginea patului, plecând la fel de brusc cum a și venit. Buimacă, mă uit în jurul meu și îmi dau seama că am fost singură toată noaptea. Așternuturile de pe partea cealaltă a patului n-au nici cea mai vagă cută care să-mi dea de înțeles că a trecut Keith pe aici.

Hmm...

Mă îmbrac fără comentarii, trăgând cu greu pe mine rochia din plasă subțire, cu body și decolteu în V. Mânețile lungi și transparente se strâng în jurul

încheieturilor cu elastic, iar la brâu, cu o palmă mai sus de unde se sfârșește decolteul, talia mi-e strânsă de o centură argintie, la fel de sclipitoare ca ștrasurile prețioase care par a fi turnate peste rochia elegantă, transparentă și lungă că lasă în urma mea o trenă.

Îmi privesc ținuta în oglinda înaltă de podea, din colțul dormitorului. Partea din față are culoarea pielii și îți lasă impresia că nu acoperă nimic, la fel ca spatele dezgolit până la talie. Ceva îmi spune că și creația asta e aleasă special de maniacul căruia îi place la nebunie să controleze totul, inclusiv cum mă îmbrac, însă în dimineața asta n-am starea necesară să fac scandal.

Cobor la parter, trăgând rochia după mine. La baza scărilor, aceeași servitoare îmi spune ceva în spaniolă, apoi îmi face semn spre ușile din sticlă ce dau spre terasa din spate. Îmi dau seama doar din gesturi ce-și dorește de la mine și pornesc spre ele confuză.

La masa de afară, Ryder, Micha, Trent și Deke servesc micul dejun, în timp ce Keith nu se întrezărește pe nicăieri.

— Vino! mă îndeamnă Micha, trăgând scaunul de lângă el. Credeam că nu te mai trezești până mâine, la ce obosită păreai azi-noapte.

Mă apropii lent spre ei, având grijă să nu mă împiedic în poalele lungi ale rochiei, și mă trântesc cu o bufnitură pe scaunul din bambus.

— A stat patru zile în Eden, mormăie Ryder cu un plescăit, întinzându-și mâna spre ceașca lui cu cafea. Normal că a fost obosită.

— Patru?

Asta e tot ce-mi rămâne în minte, deși în mod clar face mișto de mine, bătând apropouri scandaloase.

— Nu mai știi câte zile ai lipsit sau ce? pufnește, sfredelindu-mă cu ochii lui căprui. Sunt sigur că nu te-a închis într-o cutie de metal, fără ferestre.

Nu a făcut-o, dar a fost greu pentru mine să mai țin socoteala zilelor petrecute acolo, ținând cont că timpul trecea altfel. În plus, țin minte că am leșinat de câteva ori. Nu mi-e de mirare că n-am mai avut habar de nimic.

Dacă este să fiu sinceră, mi s-a părut că a trecut mult mai mult timp. Parcă aș fi stat o lună întregă acolo, doar cu Keith și nimic altceva. Am impresia că m-am sălbăticit puțin.

— Eu cred că n-ar trebui să glumim cu asta, replică Trent tăios, privindu-mă urât de pe scaunul din față. Lucrurile au cam luat-o razna și nu vrem ca unii dintre noi să creadă că pot avea totul.

Ryder oftează și își întoarce privirea spre mine. În momentul ăsta înțeleg că Trent se referă strict la mine, când menționează cuvântul „unii” și că se teme de ceva.

— Ce vrei să spui? îl întreb curioasă.

— Nu vrem să ți-o iei în cap, să crezi că ți se cuvine ceva în plus față de restul, mi-o trânteste serios, ba chiar amenințător, făcându-mă să înțepenesc pe scaun. Chiar dacă l-ai protejat pe Keith azi-noapte, nu uita că ești una dintre ele, nu dintre noi.

Nici nu cred că o putea spune mai clar decât atât. Și, cu toate că mă tentează să contraatac și să-i demonstrez că nu poate controla blestemata de lume, prefer să mă abțin. Niciunul dintre ei nu ar aprecia să le demonstrez că s-ar putea înșela în privința asta.

— Unde e Keith? îl întreb pe Ryder, decizând pe loc să-l ignor pe celălalt.

— Se ocupă de problema cu Ashley, îmi răspunde Micha, de lângă mine. Dacă ai nevoie de ceva, ne poți spune nouă.

— Voi chiar vorbiți serios?! intervine Trent, oftăcat. Ce ne pasă nouă dacă are nevoie de ceva? I s-a dat deja mai mult decât putea visa! Uitați-vă puțin la ea! E îmbrăcată în diamante, la naiba! La propriu!

Uluită, îmi aplec privirea spre rochia mea, ale cărei pietre prinse de țesătură strălucesc puternic în bătaia soarelui. Pentru prima oară mă întreb dacă, într-adevăr, sunt veritabile. Ar fi absurd, nu? Dacă ar fi veritabile, rochia asta ar costa peste un milion de dolari. Cu mult peste.

Sfinte Sisoe!

— A fost cerința lui Keith, bombăne Micha, scos din fire. Respectă-i dorința sau spune-ți nemulțumirile când este și el de față! Până atunci, aș vrea să-mi servesc micul dejun în liniște.

Bărbatul șaten se uită la el stupefiat, parcă nevenindu-i să creadă că tocmai i-a tăiat elanul și nu a făcut-o oricum, ci cu mine de față. Nu pare să-i placă prea mult asta. Enervat, înșfacă paharul cu suc de portocale și îl dă peste cap, evitând să mă mai privească.

Surprinsă, mă uit la blondul din dreapta mea și acesta îmi face șmecherește cu ochiul.

Atenția mi-e rapid distrasă de servitoare, când se înființează lângă mine cu o tavă argintie în mână. O întinde și, nedumerită, iau bilețelul de pe ea, simțindu-mă de-a dreptul ridicol că îmi este adus astfel.

Arunc o privire peste caligrafia cunoscută, prin care îmi cere să profit de ziua asta și să vizitez, în sfârșit, SPA-ul pus la dispoziție. *Ha!* Cred că glumește!

— Cineva trimite bilețele de dragoste, ca în clasa a treia, murmură Micha, amuzat. Credeam că am mai evoluat ca specie.

— Ce te face să crezi că e un bilețel de dragoste? Întreb confuză. Faceți des asta?

— Tocmai că nu o facem deloc, chicotește. Dacă avem ceva de spus, ne place să ne folosim gurile.

— Dar nu cum și-a folosit-o Ryder în noaptea petrecerii, comentează Deke dintr-odată.

Ceilalți încep să râdă. Doar Ryder strânge din dinți și îi mulțumește fratelui său printr-un deget mijlociu, pentru comentariul deplasat.

În schimb, eu clipesc de nenumărate ori, încercând să prind înțelesul ascuns al cuvintelor. Îmi amintesc în ce postură l-am văzut ultima dată, înainte ca Keith să mă închidă în Eden. El și Angel aveau un moment fierbinte în văzul tuturor și ceva îmi spune că nu s-au oprit doar la câteva sărutări.

— Ca să vezi, replic zeflemitoare, rânjind spre Trent. Se pare că nu sunt singura care trebuie avertizată să nu și-o ia în cap. Ai avertizat-o și pe Angel despre asta?

Acesta își strânge cu furie buzele.

— Între ea și Ryder nu s-a întâmplat nimic din ce îți închipui, sâsâie printre dinți.

— Serios?

Îmi întorc ochii spre Ryder, iar el clatină din cap neconvingător. Atitudinea lui îmi lasă de înțeles că s-au întâmplat multe, dar ceilalți nu trebuie să știe.

Bănuiesc că acel cod pe care îl respectă cu sfințenie le interzice să meargă prea departe, iar Ryder nu-și dorește ca frații lui să afle că l-a încălcat.

Sau poate sunt paranoică. O să fiu sigură de asta doar când voi da cu ochii de Angel și o voi trage de limbă până îmi va spune totul.

— Chiar dacă stai la masa noastră acum, trebuie să-ți cunoști locul, Ellie, îmi sugerează Trent arogant, ridicându-și bărbia în semn de superioritate. Nu ne dorim să fii complet dezamăgită la final.

— De ce aș fi dezamăgită? întreb iritată.

— Keith o să te bage în licitație, indiferent de situație. E spre binele tău să nu speri la altceva.

Înfuriată și cu sângele clocotind, mă ridic brusc de la masă, simțind nevoia să o șterg rapid de aici, de preferabil înainte să transform micul dejun într-un circ. Adunându-mi rochia cu mâinile, ocolesc scaunul și pornesc spre ușă, oprindu-mă doar după doi pași.

Mă întorc încet cu fața spre ei și rânjesc, simțindu-mă neașteptat de amuzată. Ce nu știe Trent e că, după patru zile în care Keith a stat în Eden cu mine, situația nu mai e la fel de stabilă pe cât o consideră. Dimpotrivă.

— Mai vedem noi, narcisistule! Mai sunt aproximativ două luni până la licitație.

— Și ce vrei să sugerezi cu asta? mă întrebă sictirit, dându-și ironic ochii peste cap.

Și-ar da și singur seama de asta, dacă nu ar fi prea încrezut și plin de el. Așadar, aștept până când își fixează ochii albaștri pe mine și replic malefic, înainte să plec:

— Cine știe ce se mai poate întâmpla până atunci!

Capitolul 17

Imediat ce intru în SPA – situat între sala de fitness și bibliotecă –, inima îmi sare din piept. Mia, Angel, Roxette și Reina mă întâmpină spectaculos, sărind în fața mea de nicăieri, toate îmbrăcate în halate scurte și albe. Pentru moment mă fac să mă simt de parcă m-aș fi măritat, nu aș fi fost închisă în Eden ca să fiu pedepsită.

Sau poate celebrează faptul că am supraviețuit?

— În sfârșit! exclamă Roxette, fiind prima care se apropie de mine și mă prinde de braț. Mă mir că mai poți sta pe picioare. Credeam că tipul ăla o să te omoare!

Ei bine, n-a mai avut mult.

— Ce căutați aici? le întreb confuză.

Roxette mă trage în fața celorlalte și, în curând, ajung să mă înconjoare și să mă studieze, de parcă ar putea afla ceva de o importanță vitală dacă se holbează toate odată. Arată puțin înspăimântător.

— Astea sunt pietre prețioase sau făcături? mă întreabă Mia curioasă, trăgând ușor de mâneca transparentă a rochiei.

— Ăă, mă încrunt. Cred că sunt adevărate.

— Ți-am spus eu! pufăie Angel, strângându-și brațele la piept cu aroganță. Și brățara era veritabilă.

— Ce brățară? întreb din ce în ce mai bulversată.

Mia își dă cu ironie ochii peste cap.

— Tipul ăla cu coadă i-a dăruit o brățară, îmi explică. Acum nu-și mai încape în piele, dar eu i-am spus că e doar o modalitate prin care să-ți intre între picioare!

Nu sunt sigură că n-a făcut-o deja. Dacă mă iau după obrajii îmbujorați ai lui Angel, cred că Ryder a trecut limita aia cu ceva timp în urmă, doar că îi este rușine să spună.

— Așa, și? întrebă înfuriată.

— Cum adică „așa, și”? se răstește blonda de lângă mine.

O aud pe Reina oftând obosită.

— Dumnezeu! bolborosește nemulțumită. O țin așa cât e ziua de lungă! Deja m-am plictisit să le tot aud cum se ciondănesc.

— Nu se ciondănește nimeni, o contrazice Angel, senină. Doar e geloasă. De când s-a îmbătat la petrecerea aia, ea și tipul ăla, Trent, nu sunt în relații prea bune.

Mă întreb cu cine ar fi Trent în relații bune. Tocmai am avut și eu un mic conflict cu el și am descoperit că nu e atât de ușor de plăcut, ținând cont că nu-și vede deloc lungul nasului. Probabil trăiește cu impresia că s-a născut cu o coroană pe cap, una pe care doar el o vede.

— Am venit aici să ne relaxăm, le-o retează Roxette, vioaie. Haideți să lăsăm discuția asta pe mai târziu și să profităm de ziua asta.

Nici bine nu o spune, că trei femei cu trăsături latino ne ies în întâmpinare și ne zâmbesc, de parcă s-ar bucura că suntem aici.

Mă uit uluită la cea care mă prinde de mână și începe să mă tragă după ea, departe de spațiul de așteptare în care plutesc tot soiul de arome. Uleiuri esențiale, bănuiesc, și bețișoare parfumate. Văd câteva pe măsuța de cafea din sala de recreere de pe partea stângă a intrării. Femeia mă conduce pe scări, la un etaj mult mai spațios decât cel al vilei noastre.

Îmi las ochii să cutreiere peste ceea ce mă înconjoară. Arată ca un Paradis real. Primul lucru pe care îl văd e spațiul deschis de la etaj, unde numeroase fotolii lungi și albe sunt poziționate de-a lungul peretelui tapițat în bambus, cu fața spre cel din sticlă și spre peisajul exotic.

Apoi suntem trase într-o încăpere lungă și sterilă. Cinci paturi de masaj sunt așezate pe partea cealaltă a ușii, iar în aer plutește un miros floral și îmbietor, care îmi atacă toți mușchii încordați și îi relaxează simțitor, lăsând în urmă o moleșală greu de înlăturat.

Și, cât cele patru blonde scapă rapid de halat și ocupă câte un pat, trântindu-se cu burta în jos pentru a fi masate, eu sunt ajutată de două femei să scap de rochia grea de pe mine, înainte să-l ocup pe al cincilea.

Totul devine și mai bulversant pentru mine. Deși nu sunt decât o prizonieră aici, primesc din plin toată atenția pe care ar putea s-o primească cineva într-un centru ca ăsta. În loc să fiu ținută în lanțuri, cum s-ar cuveni, am parte de un masaj complet, din vârful degetelor de la picioare, până la scalp. Mâinile magice care se ocupă prioritar de mine îmi confirmă faptul că, asemeni celorlalte, m-am obișnuit aici.

În cei douăzeci de ani ai mei, e pentru prima oară când intru într-un SPA și profit de asta. După masaj,

am parte de un duș dintr-un program special de hidroterapie, apoi sunt scufundată până la gât în lapte și miere, într-o cadă plină ochi, pe suprafața căreia plutesc câteva petale roșii de trandafiri. Miroase divin și aș adormi cu siguranță dacă Mia n-ar trăncăni întruna din cada de lângă mine.

— Vă spun! Toate cadourile astea, hainele și bijuteriile pe care le pun la dispoziția noastră sunt doar un mod prin care să ne ia ochii și să uităm pentru ce suntem aici, de fapt. Ar trebui să fim mai atente.

— Nu știi ce să spun despre asta, mormăie Roxette, din dreapta ei, sprijinită de peretele căzii, cu ochii închiși. Amăgire sau nu, ar trebui să fii complet idioată să nu profiți de toate astea. Că o faci sau nu, finalul o să fie același.

— Nu cred că o să fie același pentru toate, comentează Reina.

Când îmi întorc capul spre ele, le observ holbându-se la mine.

— Ce? întreb confuză.

— Haide, Ellie! pufăie ea. Ce se întâmplă între tine și tipul ăla ce mă bagă în sperieți de fiecare dată când îl văd?

Chiar mă întrebam când vor deschide și subiectul ăsta. Bănuiesc că bârfele despre mine nu s-au oprit în lipsa mea, ci dimpotrivă. Pun pariu că au explodat.

— Și voi credeți că o să mi-o iau în cap? bolborosesc nemulțumită.

— Eu una chiar vreau să știu ce ați făcut atâta timp în grădina aia, mă informează Mia, cu o mină curioasă.

Ochii ei căprui sunt cât două farfurii.

— Să nu mai menționez despre faptul că doar tu ai voie să intri acolo, adaugă și mai curioasă, dacă e măcar posibil.

— Ei bine, am eu o idee despre asta, replică Reina, ridicând două degete, ca la școală. Am auzit că a fost construită special pentru tine.

Îmi arcuiesc sprâncenele, surprinsă.

— Ce? mă întreabă cu un aer nevinovat. Paznicii au gura mai mare decât te-ai aștepta. Bârfesc noaptea mai rău ca femeile! Mai că îți vine să te întinzi și tu la o șuetă cu ei.

Chicotim toate cinci, imaginându-mi fără să vreau cum ar arăta asta. Eu și Jordan la o bârfă ca între fete, în toiul nopții... Realmente imposibil!

— Te-ai culcat cu el, nu-i așa? vrea Mia să știe, prea pornită să pună presiune asupra mea, ca să mă mai slăbească puțin.

Niciodată n-aș fi crezut că o să port conversația asta cu ele, în timp ce sunt adâncită în lapte. Până și să mă gândesc la asta mi se pare hilar.

Mia n-are nici cel mai mic habar despre ce vorbește. Nu doar că m-am culcat cu Keith. Am făcut-o de atâtea ori, încât am pierdut numărătoarea. Parcă Diavolul mi-ar fi luat mințile și și-ar fi bătut joc de ele așa cum a știut mai bine.

Totuși, nu găsesc niciun motiv pentru care să mă sfiesc în fața lor. Nu e ceva cu care mă rușinez, deși ar trebui.

— Am stat patru zile acolo, răspund într-un final. Crezi că am jucat șah?

Peste noi se așterne un moment de liniște ușor stânjenitor, în care niciuna nu mai spune și nu mai

adaugă nimic. Un moment în care doar profităm că suntem aici și suntem răsfățate așa cum n-am mai fost niciodată.

— Măcar a fost bun?

Glasul inocent al lui Angel reușește să mă șocheze. Mă ridic în capul oaselor ca s-o pot privi și nu o fac oricum. Îi arunc cea mai revoltată privire a mea, înainte să izbucnesc în râs.

— Uau! exclamă Mia. Ai gândit-o mult pe asta?

— Ce? întrebă blonda tunsă până la umeri. N-am voie să întreb? Sunt curioasă. Odată ce a ținut-o atâta timp acolo, pot doar să bănuiesc că și-a arătat talentele în fața ei.

— Așa cum și le-a arătat Ryder pe ale lui, în fața ta? contraatac cu un rânjel, prinzând ocazia potrivită să o pun la colț.

Obrajii ei se înroșesc ca la comandă și se scufundă și mai mult în lapte, evitând să se mai uite la mine sau la oricine altcineva.

— Nu știi despre ce vorbești, bombăne ca pentru ea.

— Ciudat! o pistonez. Aceeși reacție a avut și Ryder, când a venit vorba despre ce ați făcut voi doi în noaptea petrecerii. Se pare că vă place la nebunie s-o faceți pe inocenții, dar cu toate astea ești curioasă cât de bun e Keith la pat.

— Voi două..., mormăie Mia, arătând cu degetul de la mine, la Angel, sunteți țicnite.

— Ei bine, dacă e vorba despre țicnite aici, cred că și eu sunt pe listă! intervine Roxette, ridicând o mână și împrôșcând-o pe Reina cu lapte.

— Și tu?! sare Mia, revoltată. Ce-ai făcut?

— Noi doar ne-am sărutat, argumentează spășită.

— Care noi? o întreb ușor amuzată.

— Eu și Micha. Mă rog, eram puțin afumată de la marijuana aia. Nu știi ce naiba a pus în ea, dar mi-a luat mințile. În următorul moment, m-am trezit peste el, gata să-i rup cămașa fix pe marginea piscinei, sub ochii celorlalți. Vă spun eu, ori a băgat și altceva în țigara aia, pe lângă iarbă, ori m-a posedat Diavolul!

Chicotelile mele discrete se transformă curând în hohote de râs. Se pare că nu am fost singura afectată de fiesta aceea, care ar fi trebuit să fie doar o simplă ocazie să ne cunoaștem mai bine și să ne relaxăm.

— Mai bine să dăm vina pe Diavol, decât să spunem că ești o mică desfrânată, comentează Reina arogantă, luând-o peste picior pe blonda de lângă ea.

Iritată, Roxette o împrășcă din nou cu lapte, de data asta intenționat, răsplătind-o pentru replică.

Următorul lucru pe care îl facem este să ne relaxăm în spațiul deschis de la etaj, pe fotoliile lungi în fața cărora se află o panoramă perfectă. Jungla infinită care se întinde în fața peretelui din sticlă îți lasă senzația că te afli undeva departe de mare și plajă și de civilizație. Undeva prin mijlocul sălbăticiei.

Mă întind, simțind cum recuperez tot mai mult din energia pe care am pierdut-o în ultimele patru zile. Savurez momentul prin toți porii; femeia de la picioarele mele îmi masează tălpile cu ulei esențial, puternic parfumat, care mă moleșește mai tare decât baia în lapte.

N-aș mai pleca de aici. Mă simt atât de liberă în halatul meu scurt și alb, din satin, și fără paznici prin

preajmă, încât nu mă bucură deloc gândul că, la un moment dat, o să trebuiască să părăsim SPA-ul.

O altă angajată a staff-ului apare de după colțul treptelor, ținând în mâini o tavă argintie, pe care stau cinci cocktail-uri colorate, cu umbreluțe și felii de fructe, și prima care se bucură nespuse de ele este chiar Mia. Zăpăcita blondă, cu gura cât China, mai că o atacă pe femeie ca să-și ia paharul destinat și să-l tragă în fața ei.

— Ce? ne întreabă apoi cu o mină inocentă, când vede că toate ne holbăm la ea. Mi-e sete.

— Mereu te porți de parcă n-ai mai văzut un cocktail în viața ta? o iau peste picior.

Mă întind să iau paharul destinat mie și singurul care a mai rămas, de altminteri, după ce femeia a împărțit tuturor câte unul. Cocktail-ul meu e roz și verde și, dacă este să judec după miros, conține o doză consistentă de vodcă. Presimt că o să ies de aici puțin beată.

— Că îți vine să crezi sau nu, chiar n-am mai băut unul până acum, replică Mia, senină. În sistem, nu se împart cocktail-uri la micul dejun.

— Are dreptate, o susține Reina. Singura băutură care ne era oferită era un punch scârbos și asta doar de Crăciun și Halloween. Mă rog, era doar suc, căci alcoolul îl păstrau femeile ce aveau grijă de noi, ca să tragă la măsă când dormeam.

— Minunat! bombă ironică. Până și o închisoare de maximă securitate sună mai distractiv.

— Este! afirmă Angel, categoric.

— Prin urmare, nu mă deranjează deloc să profit de tot ce mi se pune la dispoziție acum, dacă nu vă

supărați! replică Mia îngâmfată, provocându-mi un chicot când ia o înghițitură zdravănă din băutura ei și se crispează.

Gust și eu dintr-a mea, lingându-mi apoi buzele când aroma dulce de rodie mă ia prin surprindere. Menta adăugată mai taie din gustul tăios al alcoolului, dar cred că e cel mai bun cocktail pe care l-am băut vreodată, în cei douăzeci de ani.

Ne mutăm rapid distracția în jacuzzi-ul de pe terasa din spate a vilei, cuprins între o margine din piatră și scări făcute din lemn. Cocktail-urile noastre terminate sunt rapid înlocuite de altele proaspete și curând, încep să mă simt din ce în ce mai moleșită și mai amețită.

— Cred că ar trebui s-o las mai moale, mormăi, lăsând paharul pe podeaua din lemn a terasei. Mai am puțin și mă îmbăt.

— Nu prea rezști la băutura, ha? mă ia Mia peste picior. Ai rezistat atâtea zile în grădina aia, dar nu rezști la un amărât de cocktail?

— Niciodată n-am avut rezistență la alcool, mărturisesc. La petrecerile studențești, eu eram prima care se îmbăta, din toată universitatea.

— Ți-e dor de universitate? mă întreabă Reina curioasă, așezată în stânga mea, în colțul celălalt al jacuzzi-ului pătrat.

Acum că mă întreabă asta, îmi dau seama că nici măcar nu m-am gândit la universitate sau la orice am lăsat în urmă. Am fost prea ocupată să caut o cale de scăpare de pe insulă, apoi o modalitate prin care să-i fac față lui Keith, iar viața din Cincinnati a trecut subit

pe locul zece pe lista cu lucruri pentru care să-mi fac griji.

— Adică, spre deosebire de noi, tu chiar ai lăsat ceva în urmă, adaugă ea, când vede că nu spun nimic. Crezi că părinții tăi încă te caută?

— Nu știu, murmur. Poate. Prefer să nu mă gândesc la asta.

— De ce? vrea Angel să știe, aflată în colțul opus.

— Pentru că acum cred că am lucruri mai importante pentru care să mă îngrijorez.

— Cum ar fi? întreabă Mia, curioasă.

Roxette pufnește deodată.

— Licitația, fetelor! exclamă ofticată. Ați uitat de ea?

Toate rămânem tăcute, privindu-ne una pe alta. Nu mai văd pe niciun chip vreo brumă de amuzament, imediat ce Roxette o rostește.

Licitația. Țasta e principalul lucru la care ar trebui să mă gândesc intens. Trebuie să existe o modalitate prin care să o evit, orice ar fi. Refuz să fiu vândută ca un obiect unui străin despre care nu știu nimic.

Și doar în Keith există o cale de scăpare.

Gândindu-mă la regele nebun, îl văd ieșind pe ușile din sticlă din spatele vilei, arătând dumnezeiește în pantalonii lui kaki și cu cămașa albă parțial desfăcută, ale cărei mâneci sunt atent suflecate până la cot. Sunt tentată să mă scufund printre bule, ca să evit privirea iscoditoare pe care o fixează asupra mea, dar rămân nemișcată.

În schimb, celelalte fete icnesc la unison și se grăbesc să-și recupereze halatele. Înainte ca acesta să ajungă în dreptul jacuzzi-ului, sunt deja ieșite și

acoperite, apoi pornesc în șir indian spre intrarea în vilă, de îndată ce Keith le face semn din cap să dispară.

Rămasă singură cu el, îl urmăresc printre gene cum ridică un braț și îmi face semn din deget să mă apropiu de marginea în fața căreia este oprit. Înghițind în sec, execut fără să mă gândesc că sunt goală pușcă și că tot ce mă ține departe de privirea lui cercetătoare e un mare nimic.

Dar nu e ca și când nu m-ar mai fi văzut la fel de goală ca acum. Deja pudoarea nu-și mai are locul între noi, când am petrecut lângă el mai mult timp dezbrăcată, decât îmbrăcată.

Așadar, mă sprijin de margine și aștept tăcută să-mi spună motivul pentru care a venit până aici, tocmai când începeam să cred că toată treaba asta a rămas în Eden și n-o să iasă de acolo niciodată. Ochii lui verzi coboară pe pieptul meu și îl aud vag îngăimând ceva.

— Am auzit că tu și Trent ați avut un schimb de replici acide la micul dejun, mărturisește prompt, ridicându-și cu greu privirea în ochii mei. Să încep să-mi fac griji că voi doi o să încercați să vă omorâți reciproc, în curând?

— Depinde, replic nonșalant. O să continue să mă atace?

— De ce te-ar ataca? vrea să știe.

— De teamă, evident. După toată treaba cu Edenul, crede că o să ajung cumva la inima ta și o să vă stric afacerea.

Keith clatină ușor din cap, strângându-și buzele într-o linie dreaptă, în timp ce pare să se gândească la asta.

— Și tu ce crezi despre asta?

— Cred că, indiferent de câte ori m-ai închide acolo, la final tot o să mă dai.

— De ce?

E cât se poate de simplu.

— Pentru că tu nu ai inimă.

Pufăind, se apleacă peste marginea căzii, obligându-mă să mă trag înapoi. Astfel, ajung cu genunchii pe fundul jacuzzi-ului, scufundată în apă până aproape de umeri.

— Ai o părere foarte proastă despre mine, nu-i așa? mă întreabă printre dinți, șuierând cuvintele, în loc să le rostească. E ciudat să aflu asta tocmai de la tine, după ce ți-am oferit iertarea de care aveai nevoie. Dacă nu aveam o inimă, tu nu mai erai aici, ci tot în Eden. Doar că nu obișnuiesc să o arăt oricui.

— Eu sunt oricine?

Abia după ce întreb, înțeleg că am început deja de ceva timp să pășesc pe teren minat. Există șanse înspăimântătoare să mă arunc singură în aer, ținând cont că Keith nu e o persoană pe care s-o poți citi ușor. Dimpotrivă, e așa imprevizibil că habar nu ai când îți poate exploda în față.

Mă privește atent, ba chiar puțin nedumerit, arătând ca și când n-ar ști cum să-mi răspundă.

— Dacă sunt oricine, atunci bănuiesc că am trecut peste toată faza cu pedeapsa și nu voi mai fi dusă în Eden. La finalul sezonului voi pleca cu cel care plătește mai mult pentru mine. Corect?

— Corect.

Încuviințez din cap, simțindu-mă puțin dezamăgită de răspunsul lui. Dar nu arăt asta. Nu-i las ocazia să vadă că nu la asta mă așteptam, în special când ochii lui mă sfredelesc, parcă vrând să prindă chiar și cea mai mică tresărire care să trădeze ceea ce cred, de fapt.

— Grozav! replic, zâmbindu-i nonșalant. Oricum, deja începeam să mă plictisesc aici. Abia aștept să plec.

Iau hotărârea de a ieși din jacuzzi pe partea cealaltă. Goală și udă, mă aplec cu lentoare după halatul meu și îmi acopăr umerii cu el, legându-l într-un final în jurul meu, sub atenta lui observație.

Cobor cu grijă cele trei trepte din lemn și pornesc domol spre intrarea în vilă, cu gândul să pun capăt discuției cu el, care oricum nu-mi folosește la nimic.

Când degetele lui se înfășoară pe cocul meu și mă trage înapoi, nu mai am nicio surpriză. Cumva, i-am anticipat mișcarea înainte s-o facă, căci mi-am dat seama în ultimul timp cât îi displace să fie lăsat cu ochii în soare.

În următorul moment, spatele meu se lipește de peretele exterior de sticlă, iar Keith e deasupra mea, ținându-mă captivă cu propriul corp. Chipul lui ajunge foarte aproape de al meu și îi simt răsuflarea pe obraji, iar gura sa mai are puțin și mă sărută.

— Dar mai există o variantă, îmi spune suav, ca o șoaptă. Poți să rămâi a mea, dar asta depinde doar de tine.

Clipesc derutată, atât de alegerea pe care mi-o așterne în față, cât și de senzațiile îmbătătoare pe care le simt când e extrem de aproape de mine. Abia mai pot respira și parcă tot alcoolul pe care l-am consumat mi s-ar urca subit la cap.

— Depinde de ce? Întreb încet, cu glas pierdut, încercând totodată să rămân concentrată asupra discuției, nu pe buzele ademenitoare din fața mea.

— Dacă îmi găsești inima sau nu.

Capitolul 18

La cină, lucrurile nu mai sunt la fel de simple, asta dacă au fost vreodată. Faptul că am fost închisă în Eden câteva zile, iar apoi am fost eliberată de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, atrage asupra mea priviri din ce în ce mai tăioase și acuzaatoare. Chiar dacă a trecut ceva timp de atunci, Vicky și cele două fete cu care s-a împrietenit par să mă fi luat în vizor.

Însă sunt prea ocupată să mă gândesc intens la ce vrea Keith de la mine, ca să le mai dau și lor atenție. Mă joc cu furculița în farfuria mea, întrebându-mă dacă nu cumva totul e o șaradă menită să mă amăgească. Trent era tranșant de sigur că, într-un fel sau altul, Keith mă va băga la licitație, indiferent de situație. Dacă, de fapt, voia doar să mă atenționeze să nu cad în vreo capcană pe care s-ar putea să n-o văd? Îl cred pe Keith în stare să joace murdar și, după momente lungi de gândire, am ajuns la concluzia că am fost iertată cam prea ușor de către cineva care avea în plan să mă stoarcă de viață pentru tot ce am făcut.

— Ești în regulă?

Roxette mă readuce cu mintea pe terasă și îmi ridic surprinsă ochii spre ea.

— Ce spuneți dacă mâine mergem să facem puțină mișcare? Întreabă apoi, veselă, privindu-le și pe celelalte trei fete din fața ei, cu care am legat o oarecare prietenie. Oare ne vor lăsa să ne aventurăm dincolo de vile?

— Evident că nu! pufnește Vicky, intervenind de nicăieri. Crezi că vor risca să ne piardă prin junglă?

— Nu vorbeam cu tine, i-o retează Rox, arogant. Vorbeam cu ele, adaugă, arătând cu degetul spre Mia, apoi spre Reina și Angel. Tu nu ești invitată.

— Las-o în pace, îi cere Mia, amuzată. Suferă de neatentie.

— Dacă nu ți-ai dat seama până acum, suntem în același rahat și ar trebui să fim unite, replică Vicky iritată, din celălalt capăt al mesei. Mă rog, mai puțin Ellie.

Mă încrunt. Chiar mă întrebam când o să mă atace. N-a mai făcut-o de ceva timp și probabil că i-a dus dorul.

— Ce vrei să spui cu asta? mârâi enervată. Eu nu sunt cu voi sau ce?

— Nu prea mai ești, mi-o trânteste Vanessa, tâfnoasă. În loc să ții cu noi, pare că te dai de partea lor.

Îmi dau ironic ochii peste cap, sătulă să aud aceeași poveste. Am aflat deja că trăiesc cu impresia că sunt favorizată și prea apropiată de Elită să mă mai considere una de-a lor. Nu mai e nicio surpriză.

— Îți dai seama cât de ridicol sună asta, nu? o întreb iritată. Dacă nu ți-ai dat seama până acum, sunt în aceeași situație aici! Ți se pare că eu am mână liberă să plec acasă oricând îmi doresc?

— Mai bine nu le băga în seamă, Ellie, îmi sugerează Reina, relaxată. Caută ceartă.

Mi-am dat și eu seama de asta. Nu știu de ce, dar încă de la început a existat o tensiune între mine și Vicky și nu e greu de ghicit că nu mă are la suflet deloc. Probabil pentru că suntem prea asemănătoare?

Mă uit la ea și văd acea persoană care obișnuiam să fiu și eu în liceu. E o nemernică. Un agresor. Pun pariu că, la școală, și ea îi ținea pe toți într-o continuă teroare, pentru că pare genul de persoană căreia îi place să dețină controlul.

Doar că și-a ales prost persoana pe care să încerce s-o sperie și s-o agreseze. Mă îndoiesc că poate să fie mai rea decât mine.

— Pe cine crezi că intimidezi? o întreb la un moment dat, curioasă. Dacă vrei să mă sperii, trebuie să depui și tu puțin efort. Pe insula asta sunt persoane mult mai înspăimântătoare decât tine și nu-i auzi făcând atâta gargară.

Blonda din capătul celălalt al mesei lungi mă privește fioros printre gene, deloc mulțumită de felul în care pun problema.

A uitat unde suntem? Aici, nu noi controlăm situația, ci altcineva ne controlează pe noi. Din agresori, am devenit victimele unor alți agresori, mult mai mari. Dacă ea vrea să piardă timp și energie ducând cu mine un război pe care nici măcar n-ar trebui să-l luăm în considerare în astfel de circumstanțe, n-are decât. Eu refuz să-mi consum energia cu ele când am lucruri mult mai importante de făcut.

Cum ar fi Keith. Încep să cred că am căzut într-o capcană și cu gândul ăsta părăsesc terasa și vila, pornind suspicioasă spre cea a Elitei. O să înnebunesc dacă nu aflu curând ce se petrece în mintea lui și ce urmează să mă aștepte.

Pașii îmi încetinesc pe alee când, printre palmieri, îl zăresc pe plajă de unul singur, întors cu spatele spre mine și cu fața spre marea nesfârșită. Ezit, simțind cum îmi pierde curajul de a-l înfrunța și amintindu-mi cât e

de imprevizibil. Orice discuție cu el ar putea sfârși cu mine în Eden, pentru alte câteva zile.

Dar cu tot riscul, mă trezesc desfăcând curelele sandalelor cu toc din picioarele mele și scoțându-le pe rând, înainte să le iau în mână și să mă avânt prin nisipul cald. Ochii refuză să-i mai părăsească spatele gol, ce strălucește ciudat în lumina lunii pline ce bate deasupra noastră. Picuri de apă se scurg pe șira spinării lui și tot ce-l îmbracă e o pereche de pantaloni de plajă, acum lipiți de picioarele musculoase.

Ținând cu grijă de colțul lung al rochiei argintii de pe mine, mă poziționez în fața lui, privindu-l curioasă. Deși sunt destul de sigură că îmi simte prezența, ochii lui rămân pierduți pe undeva prin zare și pufăie continuu dintr-un trabuc.

— Ai să-mi spui ceva sau ai venit doar să te uiți la mine? mă întrebă dintr-odată.

— Ce fel de joc bolnav mai e și ăsta? vreau să știu, mijindu-mi iritată ochii. Știi, pentru o clipă chiar ai reușit să mă prostești, dar apoi mi-am dat seama că nu are niciun sens.

— Despre ce vorbești?

Își coboară ochii verzi spre mine, cu nonșalanță și o atitudine ușor amuzată. Mă simt imediat luată peste picior.

— Despre Amelia, răspund încordată. Nu s-a terminat, nu-i așa?

Keith mă sfredelește atent, purtând pe buze un început de rânjat batjocoritor, care îmi confirmă bănuiala că doar se joacă cu mine. Toată treaba cu inima și cu iertarea e doar un soi de plan de-al lui, cu care să-mi ia ochii și să mă facă să las garda jos. Bănuiesc

că este mai ușor pentru el să mă distrugă când nu sunt pregătită să mă apăr.

— Mereu ai fost atât de perspicace? chicotește. Evident că nu s-a terminat. Nu e așa ușor, Ellie. Vezi tu, nu poți șterge cu buretele orice, apoi s-o iei de la capăt, pur și simplu. Nu astfel stau lucrurile.

— Mi-am cerut iertare, mârâi și mai enervată.

Și pe bună dreptate, cred că a fost pentru prima oară când am făcut-o în fața cuiva. A fost umilitor și nefolositor, în aceeași măsură.

— Nu ai fost convingătoare deloc, mi-o trântește sec. Nu e suficient doar s-o rostești. Vreau să te căiești, Ellie. Vreau să te târăști în genunchi. Poate doar atunci o să te cred.

Nu-mi place planul lui. Nu-mi plac nici așteptările pe care le are. Cum se poate aștepta la scuze sincere, când eu nu regret nimic? Nimic din ce am făcut în viața asta nu mi-a adus regrete sau dorința de a mă căi. Chiar are impresia că o s-o fac tocmai în fața lui?

— Și dacă nu se va întâmpla? întreb curioasă.

— Atunci o să fie rău pentru tine. Nu sunt genul de bărbat căruia să-i fie milă, iubito, nici măcar de o femeie. O să te las să pleci doar când o să văd în ochii tăi dorința de a-ți lua propria viață, decât să mai trăiești în regrete. Doar atunci o să te iert.

Îl ascult cu atenție și, imediat ce termină, simt brusc cum mă năpădește râsul. Scap un chicot distrat, care îl face pe Keith să mă privească cu ochii mijiți și cu maxilarul încordat.

Văd pe fața lui cum se întreabă în minte ce mi se pare amuzant sau dacă nu cumva am mai multe probleme decât el. Răspunsul ar fi: da. Am probleme mai mari decât el, altfel nu-mi explic de ce îl sfidez pe

bărbatul ăsta, care ar putea cu ușurință să mă tortu-
reze până aproape de moarte, la infinit.

— Cine a spus că am nevoie de iertarea ta?

Viteza cu care mă prinde de gât și mă trage lângă
el e prea mare ca să o pot anticipa. Icnesc speriată când
corpul mi se ciocnește de al lui și degetele-i puternice
îmi apasă carnea, ținându-mi capul ridicat spre el. Îl
urmăresc sfidătoare printre gene, așteptând cu sufle-
tul la gură următoarea mișcare.

— Haide! șuier. Lovește-mă! Nu-mi pasă ce vrei să
faci, pentru că niciodată nu o să mă târăsc la picioarele
tale, nici măcar pentru propria viață, darămite pentru
o tipă moartă.

— Te joci cu cine nu trebuie, Ellie, mă avertizează
printre dinți, tremurând de nervi.

— Și tu!

Și tocmai când mă aștept să mă pedepsească cu
vreo lovitură sau o îmbrâncitură, cel puțin, gura lui se
năpustește asupra mea, dură și hotărâtă. Dinții ni se
ciocnesc cu putere, făcându-ne pe amândoi să gemem
de durere, înainte ca gurile să ni se înlănțuie într-un
război care duce lupta la un cu totul alt nivel.

Mâinile sale se mută de pe gâtul meu și agață
partea de sus a rochiei, sfâșiind-o animalic. O lasă să
mi se adune în jurul taliei și își urcă palmele pe pielea
mea, prinzându-mi sânii într-o încleștare dureroasă.
Degetele lui parcă vor să-mi smulgă carnea de pe oase.

Apoi mă trânteste la pământ. Pentru el pare
al naibii de ușor să mă manevreze cum își dorește.
Mă scufund în nisipul fin, prinzându-l pe Keith între
coapse când se apleacă peste mine. Îmi lasă doar un
moment scurt să trag aer în piept, înainte să-și lase
gura să mă tulbure într-un fel în care doar el ar putea

s-o facă. Limba lui se strecoară până în adâncul sufletului, nu doar al gurii, și mi-l împrășcă cu otravă, asigurându-se că o să devină la fel de negru ca al său.

Iar eu simt tot mai mult că pierd lupta. Deși brațele mele caută să-l împingă, Keith dă dovadă de o insistență tăioasă când, în loc să se retragă, își coboară buzele pe gâtul meu, sărutându-l fierbinte, iar trupul începe să mi se încălzească și să vibreze, în același fel în care ajunge să-l recunoască și să-l dorească.

Astfel, curând nu mai caut să-l opresc, ci îl aduc mai aproape. Răspund la fiecare atingere de-a sa cu o altă atingere. Scrijelesc pielea de pe spatele său, cu imensa nevoie de a-l face să mă simtă la fel de intens pe cât îl simt eu cum îmi mângâie pielea, iar mâna stânga i se strecoară pe sub rochia adunată sub fund, ca să-mi smulgă lenjeria.

În pieptul meu se acumulează o senzație stranie, pe care nu știu s-o numesc. În timp ce gura lui alunecă pe sâni, mușcând și sugând carnea și sfârcurile înfiorate de curent și excitare, mă macină și pe dinăuntru, ca și când, ceva de acolo, începe să mă consume puțin câte puțin.

Uit de locul în care suntem și îi împing capul, disperată să-l aduc între picioarele mele. Nevoia pe care mi-o stârnește mă înnebunește și mă trezesc zvârcolindu-mă sub el ca o desfrânată, căutând să o alin. Sub cerul întunecat, limba sa apasă pe locul pe care îl simt pulsând de dorință și gem, strângându-i părul umed în pumni.

Gemând, mă arcuiesc în nisip, concentrându-mi întreaga atenție doar pe gura lui tulburătoare, care îmi oferă cu exactitate tot ce am nevoie. Fiori fierbinți

îmi împânzesc trupul, pornind chiar din locul asupra căruia insistă nemilos, cu buzele, limba și dinții.

Totodată, îmi vine să plâng și să râd în același timp. Emoțiile intense pe care le simt sunt imposibil de separat. Se amestecă într-un vârtej de mărimi catastrofale, împingându-mă să mă comport așa cum n-ar trebui s-o fac.

Îl trag apoi peste mine, căutându-i gura ce-mi poartă gustul. Ținându-i capul strâns între mâini, îl sărut haotic, invadându-l așa cum a făcut-o și el cu mine. Mă îmbrânțește la loc în nisip și, năucită, îmi ridic privirea asupra sa. Doar stă acolo și se uită la mine într-un mod bulversant, cu o expresie excitată și ochi întunecați.

Sprijinindu-se într-un braț și menținându-și privirea în ochii mei încețoșați, cu cealaltă mână își împinge pantalonii pe coapse și mă pătrunde dintr-o singură mișcare din șolduri, umplându-mă perfect.

Apoi mă întrebă mârâind:

— Ești pregătită să-ți pierzi mințile pentru mine, Ellie?

Bulversată, clatin din cap în sensuri diferite, neștiind ce să răspund sau să fac. În momentul ăsta, nu mai sunt conștientă de nimic, în afară de faptul că e adânc în mine și nu se mișcă așa cum m-a obișnuit deja.

Îl vreau! Tare! Vreau să mă rupă în două, pentru că știu că e capabil. După Eden, am devenit convinsă că nu există pe lumea asta cineva care să-l egaleze măcar.

— Ești pregătită să mori pentru mine?

Ochii lui verzi mă dezarmează rapid de gândul de a-i răspunde negativ. Probabil e prea târziu să-mi mai fac griji că mă pierd în el. Cred că am făcut-o deja.

Viteza cu care mă îndrăgostesc, inclusiv de partea lui întunecată, mă lovește cu o forță nenorocită și sunt gata să admit că aș face orice pentru el. Sentimentul care mă umple pe de-a-ntregul nu se compară cu nimic din ce aș fi simțit. Totul pălește în fața afirmației că da, sunt pregătită să-mi pierd mințile.

Și, într-un final, mă răpune. Prăbușirea mea zgomotoasă lasă loc unui gol imens și simt, la propriu, cum devin ceva ce doar el poate deține.

— Asta e, iubito! exclamă dintr-odată, înainte să-i ofer un răspuns verbal la întrebările sale.

Bănuiesc că se vede totul pe fața mea, căci rânjește victorios și mă cuprinde brusc cu gura, începând să se miște cu putere, vijelios, strivindu-mă sub trupul lui încordat. Asaltul cu care mă ia mă face praf și caut cu disperare ceva de care să mă agăț. Ghemuită sub trupul lui, îmi înfig degetele în nisip și îl adun pe tot în jurul meu, inconștientă.

Tot ce îmi mai rămâne este să îmi mușc tare buzele, încercând să fac față presiunii uriașe pe care o pune pe mine intenționat ca să-miucidă până și cea mai mică urmă de rezistență care mi-a mai rămas.

Drace, cât îl iubesc acum! Răvășită și emoționată peste măsură, încep să plâng cu adevărat, când înțeleg că sunt o cauză pierdută. Îmi simt propriile lacrimi cum alunecă pe tâmpile și se pierd în părul răsfirat pe nisip.

Și, pe măsură ce eu devin tot mai copleșită de tot ce se întâmplă, el se transformă într-un mănunchi de nervi. Îmi înșfacă încheieturile și le încrucicșează deasupra capului meu, ajungând să se sprijine în ele, pompând tot mai tare în interiorul fierbinte și inundat

de dorință. Ba chiar îl aud înjurând grosolan deasupra capului meu, înfuriat de orice sentimente l-ar încerca.

— Ce naiba îmi faci?! se răstește.

Transpirat și vizibil obosit, năvălește peste mine precum avalanșa, atât cu gura, cât și cu mișcări mai puternice și mai intense. Mă sărută fierbinte, arzându-mi buzele și interiorul precum lava.

Totul devine bulversant! Mi-o trage de parcă m-ar urî, dar mă sărută de parcă m-ar iubi cu aceeași forță cu care mă tot prăbușesc în fața lui, la nesfârșit. E ca o bombă care ar fi în stare să radă toată insula, nu doar pe mine.

Drăcia naibii!

Explodez înaintea lui și cutremurul care-mi zdruncină corpul e viguros și aproape îl răstoarnă pe Keith de pe mine. E nevoit să mă prindă în brațe ca să nu sar din loc și mă lasă să mă destram în feluri uluitoare, care sugerează până și ultimul strop de vlagă din mine.

Imediat după, are și el parte de propria-i explozie și pare mai intensă decât a mea, mult mai intensă. Mârâind, își adâncește puternic dinții în buza mea inferioară până varsă sânge să se hrănească cu el, eliberându-se în valuri prelungi și fierbinți ca iadul. Și nu se mai oprește din mârâit sau din a mă strivi în brațele sale, până când trupul lui nu se relaxează simțitor, lăsându-se moale peste al meu.

Tot ce mai rămâne din noi sunt găfâieli sonore. Keith își strecoară fața înfierbântată în scobitura gâtului meu transpirat, sărutând suav pielea acolo unde pulsul mi-a luat-o razna.

Atât de minunat... Ca Paradisul.

Un curent rece mă înfioară și îl cuprind la rându-meu în brațe, acoperindu-mă cu corpul lui gol. Și îl țin strâns de gât, jucându-mă pierdută cu degetele în părul lui și privind buimacă cerul, în timp ce mă întreb în sinea mea ce s-a întâmplat. Deși s-a terminat, ochii continuă să-mi lăcrimeze și sunt departe de gândul de a-i da drumul prea curând. În mintea mea știu că ar trebui să fug mâncând pământul, însă puterea și dorința de a o face într-adevăr, lipsește cu desăvârșire.

Tot ce vreau acum este să rămânem așa. Pentru totdeauna, dacă se poate. Să nu se mai ridice de pe mine sau din mine, până nu sunt pregătită să îmi adun toate cioburile mărunte în care m-am spart, cu toate că sunt pe deplin conștientă că nu voi putea să mă mai asamblez la loc niciodată.

Nici măcar nu mă sărută, când își ridică fața din gâtul meu și își lasă fruntea să se sprijine de a mea. Cu degetul mare îmi apasă buzele, păstrându-și ochii închiși și continuând să tremure ușor.

— Ce mă fac cu tine, păpușă mică? mă întrebă cu glas scăzut. Vreau să te nimicesc, dar parcă mai tare vreau să te păstrez.

— Atunci, păstrează-mă.

Nu e un sfat sau o sugestie. Îmi iese pe gură ca o rugămintă. Este o blestemată de rugămintă, de fapt. Acum nu accept o altă variantă, în afară de asta.

— Și ce să fac cu tine? vrea să știe. Să te țin aici până înnebunim amândoi, de-a binelea?

Ei bine, e și asta o variantă acceptabilă. Până la urmă, nu suntem atât de departe de-a o face.

— Îți dorești să mă aibă altul?

Scrâșnind din dinți, își deschide într-un final ochii, fixându-mă fioros cu ei.

— După ce am fost eu între picioarele tale și am gustat puțin din dulceața aceea? mă întrebă printre dinți. Mai bine te țin aici până îți pierzi farmecul, apoi te las să pleci oriunde naiba vrei tu. E mai bună opțiunea asta, decât să las vreun boșorog pervers să se strecoare acolo. În orice caz, adaugă printre dinți, mă îndoiesc că o să aibă vreodată plăcerea de a te vedea cum arăți când ai orgasm.

Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Mă simt scandalizată doar ascultându-l. Nu vreau să mă gândesc și la o astfel de posibilitate care ar putea avea loc, mai ales când Keith e încă în mine și zvâcnește viril.

— Știi, aș putea să fac o groază de bani numai lăsându-i să se uite la tine când ai unul. Cred că ar fi mai satisfăcător decât o blondă spălăcită și începătoare. Aș putea să te filmez și, în locul lor și al tău, să le vând o fantezie.

Înghit în sec, simțind cum gura mi se inundă de salivă. Nu sunt deloc pregătită să-l aud vorbind astfel, când încă gâfâi.

— Vrei să te filmez, Ellie? vrea să știe. Să vezi cu proprii ochi cât de delicioasă ești?

— Nu vreau să le-o arăți lor, murmur.

— De ce nu? Am face împreună milioane de dolari pe care nu ai putea să-i cheltui nici într-o viață și asta doar arătându-le ceva ce probabil n-au văzut niciodată în viața lor patetică. Ai măcar idee cum arăți în timpul orgasmului?

Clatin năucită din cap.

— Vreau să o vezi doar tu, îi spun moale.

Îmi cercetează surprins fața cu ochii, înainte să chicotească amuzat. Nu-mi lasă ocazia de a-l întreba de ce râde, căci se și ridică de pe mine, lăsându-mă expusă și aproape goală pe nisip.

Sprijinită în coate, îl urmăresc cum sare în picioare și își scutură pantalonii, înainte să-i îmbrace. Stând cu spatele la mine, îmi ofer senzația că vrea să plece.

Ușor stânjenită, mă ridic la rândul meu și trag de rochie, ca să-mi acopăr sânii goi, pândindu-l în același timp printre gene, cum revine la poziția pe care a avut-o înainte să vin aici. Privește în zare, ignorându-mă cu vehemență, de parcă nici măcar nu m-aș afla tocmai în spatele lui, așteptând să revină asupra mea.

Așadar, fără să mai spun nimic, îmi adun ce mi-a mai rămas din orgoliu și mă întorc pe călcăie, pregătindu-mă să mă îndepărtez.

Fac doar câțiva pași spre ieșirea de pe plajă, când îl aud venind vijelios spre mine. Înainte să mă controlez, scap un țipăt ascuțit și sar înapoi speriată, înainte să mă înșface și să mă ridice în brațe, toate într-o singură secundă. De teamă mă prind strâns de gâtul lui, apoi îmi ridic privirea spre fața lui frumoasă, ce nu trădează nimic din ce ar putea să urmeze.

Tot ce știu e că deja pornește cu mine spre vile.

— Unde mergem? cutez să întreb.

— Încă n-am terminat cu tine, păpușă! mă informează relaxat, cărându-mă cu ușurință, cât eu mă fac tot mai mică în brațele lui. În noaptea asta ești toată numai a mea! În noaptea asta ori mă omori, ori mă faci să te iubesc!

Capitolul 19

Mă duce pe brațe în dormitorul lui. Ating podeaua cu picioarele abia când ajungem lângă pat și imediat îmi simt inima sărind din locul ei și mutându-se în gât de teamă. Sunt moale și înspăimântată, din cauza faptului că nu sunt nici pe departe pregătită să-i fac față acum, cât și pentru că aș fi preferat să fiu dusă în Eden, mai bine decât aici. Încăperea asta are un aer intim care îmi dă simțurile peste cap și mă face să fiu tot mai copleșită de senzația grea din piept.

În seara asta, sunt prea năucită de gândul că mă îndrăgostesc fix de cine nu trebuie, că nu-mi dau seama ce urmează să se întâmple. În mare parte e previzibil de ce am fost adusă aici, însă mai există ceva pe care încă nu-l înțeleg. Un sentiment nou pe care habar nu am în ce categorie să-l încadrez.

Și mă trezesc tremurând de emoții, în timp ce mâinile mele urcă lin pe pieptul lui gol și devin tot mai conștientă de bătăile înnebunite ale inimii. Îmi las degetele să se răsfire peste pielea sa, care parcă e din ce în ce mai fierbinte.

La naiba! Sunt deja sortită pierzaniei. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta încă din momentul în care am început să simt lucruri pentru el, lucruri anormale, imediat ce am ieșit din Eden. M-am încăpățânat suficient ca să cred că îl urăsc, încât am scăpat din vedere că, ceea ce simt de fapt, e ceva mai intens.

— De ce plângi?

Îmi ridic buimacă privirea în ochii lui, găsindu-l încruntat. Devin conștientă de cât de copleșită sunt abia după ce o spune și mă reped să-mi șterg obrajii uzi cu palmele, îndepărtând grăbită dovada slăbiciunii mele. E prea târziu, oricum. Keith nu se mai oprește din a se zgâi lung la mine, întrebându-se probabil ce s-a întâmplat cu toată rezistența pe care mă străduiam să o afișez în fața lui, special pentru a nu părea ușor de distrus.

— Ce vrei de la mine? îl întreb într-un final, recăpătându-mi un stop din încrederea de altădată. Hm? Crezi că, dacă o să continui să-mi faci asta, o să ajung să fiu una dintre acele femei care suferă de sindromul Stockholm? Că o să mă îndrăgostesc de tine atât de tare, încât chiar o să-mi pierd nenorocitele de minți?

— Ai făcut-o deja, iubito.

Răspunsul său vine pe un ton hotărât și tăios, care reușește să mă umilească mai mult decât ar fi făcut-o o înjosire ca la carte. Nici dacă m-ar fi bătut din nou cu cravașa lui magică, ca pe un animal neascultător, orgoliul meu nu s-ar fi făcut țandări în fața lui cum se face acum.

— Sau ai de gând să mă minți că nu simți nimic pentru mine, în afară de dispreț? mă întrebă curios, înclinându-și capul ca să mă privească intens. Ceva mai puternic decât ura și decât o dragoste adolescentină.

Întinde mâna spre mine, probabil vrând să-mi ferească părul după ureche, însă mă retrag cu un pas, speriată de viteza cu care mă prăbușesc înaintea sa. Orice am crezut că port în suflet se dovedește a fi de parte de ceea ce simt, de fapt. Până și gândul că vrea să mă atingă reușește să-mi înfioare pielea. Nu vreau să-mi imaginez ce s-ar întâmpla dacă ar face-o într-un

moment crucial, în care întreaga mea rezistență se clatină periculos, gata oricând să se năruie.

Keith rămâne cu degetele întinse și cu ochii mijiți, urmărindu-mă suspicios.

— Lasă garda jos, Ellie, altfel te fac eu s-o lași.

— De ce? Întreb printre dinți. Ce ai de câștigat dacă mă aduci acolo unde vrei?

Într-un moment neașteptat, mă înșfacă de ceafă și mă smucește înapoi lângă el, îndesându-și degetele în părul desprins. Pentru o clipă scurtă am impresia că vrea să mă sărute, însă doar se apleacă spre gura mea și așteaptă, părând să caute în minte cuvintele potrivite prin care să-mi spună ce crede el despre toate astea.

Inima mi-o ia la goană, înspăimântată de forța cu care apropierea lui mă lovește. Simpla sa prezență reușește să mă cuprindă cu totul și să mă supună, transformându-mă într-o ființă dornică să fie tulburată și dominată.

— Chiar nu înțelegi, nu-i așa? Îmi șoptește pe buze. Lucrurile s-au schimbat, Ellie. Acum nu mai vreau să plătești pentru Amelia, ci să mă iubești. Și nu vreau să mă iubești oricum, ci să simți că ai muri oricând pentru mine.

Clatin din cap cu insistență, refuzând o variantă ca asta. Apoi îmi dau seama că e prea târziu să mă mai tem că aș putea ajunge acolo. Îmi amintesc de Eden și de faptul că n-am ezitat deloc să mă arunc în fața lui Ashley, ca el să nu fie rănit.

Asta înseamnă că sunt deja pregătită să mor pentru el?

Izbucnesc în plâns, nemalezistând presiunii pe care o pune constant pe mine, încă de la început. Tremurul care mă cuprinde pe de-a-ntregul e mai

puternic decât cel din timpul unui orgasm și exprimă categoric ce speriată sunt. Nu m-am simțit astfel nici când m-am trezit în mijlocul Mării Mediterane, pe o insulă necunoscută, departe de orice am cunoscut vreodată în viața asta.

Îl iubesc deja. Asta spune multe despre cât de bine m-am ținut pe poziții în fața lui. Fără să-mi dau seama, l-am lăsat să se strecoare chiar acolo, în cel mai interzis cotlon al sufletului și habar nu am cum să-l dau afară.

Nici măcar nu încerc. În loc să fug mâncând pământul, cât mai departe de puterea pe care o exercită asupra mea, special pentru a mă răpune, îmi vâr limba printre buzele întredeschise, invadând-o disperată, cât mă agăț strâns de gâtul lui și îl trag spre mine, simțindu-mă mulțumită abia când trupurile ni se încleștează cu forță.

Îl simt cum vrea să se retragă, însă mă simt prea copleșită de bomba de emoții pe care o port în piept și nu sunt deloc pregătită să-i dau drumul. Îl cuprind mai strâns, îndesându-mi degetele în părul lui, și îl sărut mai aprins, mai adânc, înghițindu-i geamătul prelung de uluire.

Sunt pornită să-l storc de viață, încât n-am idee cum ajung să-l trântesc pe pat. Cât el se ridică în coate și mă urmărește nedumerit, eu trag de rochia de pe mine și nu mă opresc până când n-o smulg cu totul. Totodată, ajung să icnesc și mai tare, înecându-mă în propriile scâncete de plâns.

Trag și pantalonii de pe el, cuprinsă tot mai mult de un sentiment bulversant de subjugare. Îl dezgolesc într-o fracțiune de secundă, apoi îl încălesc cu o mișcare fluidă, strecurându-mi degetele de la ambele mâini

prin ale sale, înainte să-i ridic brațele deasupra capului și să i le țin acolo.

Ajung să mă legăn deasupra lui, înghițind de nenumărate ori în sec. Keith mă privește lung, parcă așteptând să afle ce am de gând să fac mai departe cu el sau cu mine și să termin odată lupta cu propriile lacrimi și emoții.

Dar cum aș putea să nu fiu în continuare copleșită, când el îmi taie răsuflarea doar stând acolo, sub mine, și sfredelindu-mă într-un fel pe care îl găsesc dezarmant? Vrea să mă nenorocească de tot, în special când îl găsesc vulnerabil și pregătit să predea armele de război.

Nodul din gât aproape mă sufocă. Îmi las fața să se sprijine de a lui și tremur când realizez că nu mai am scăpare, în afară de cea de a recunoaște totul și de a capitula.

— M-am îndrăgostit.

Încep să hohotesc mai sfâșietor, strângându-i mâinile cu toată forța mea, în același timp în care încerc să mă stăpânesc, dar fără rezultat. Îmi simt lacrimile cum alunecă de pe obrajii mei și se sparg de ai săi. Și, deși sunt peste el și sunt goală, nu pot s-o fac. În pofida faptului că Keith așteaptă, nu sunt în stare să-i ofer ce vrea.

— Dacă mă vrei acum, du-mă în Eden. Leagă-mă. Forțează-mă. Poți să mă și pedepsești, dacă îți dorești, și să mă frângi, pentru că altfel nu pot. Nu acum.

Îi eliberez brațele și mă ridic domol, acoperindu-mi fața cu palmele, ca s-o feresc de ochii săi iscoditori, care nu mă scapă nici pentru o clipită.

— Nu acum...

Îl simt ridicându-se în capul oaselor și privindu-mă, însă nu sunt pregătită să-l privesc înapoi. Mă simt frântă și fără să mă atingă. Nu vreau să-mi închipui cum m-aș simți dacă, într-adevăr, ar face ce i-am cerut și m-ar frânge la propriu, luând cu forța ceea ce așteaptă. Probabil că n-ar mai rămâne nimic din mine.

Și tresar când brațele lui îmi înfășoară șoldurile, apoi se ridică de pe pat cu tot cu mine. Sunt nevoită să mă prind de gâtul său, cu toate că tentația de a fugi e mare, iar inima mi se chircește în piept. Mă aștept să profite de starea în care sunt, ca să-mi dea lovitura fatală.

Însă, în loc să iasă pe ușă, așa cum mă așteptam, sunt surprinsă să observ că intră în baie și mă lasă pe picioare abia când ajungem în dușul spațios cu uși din sticlă și pereți din gresie albă. Cu obrajii în flăcări, îl urmăresc contrariată cum se întinde spre robinet și dă drumul jetului fierbinte să cadă peste noi și să spele urmele de transpirație și nisip.

Când revine asupra mea, genunchii încep să-mi tremure și mai tare. Nici măcar nu-l pot privi în ochi, când mă simt așa cum speram să nu mă vadă nicio dată, descoperită și vulnerabilă. Îmi prinde capul între mâini și îmi ridică fața, ferind cu degetele mari părul ud de pe obraji și tâmpile.

— Ți-e teamă? mă întrebă într-un final, după cinci minute lungi în care doar mă privește curios.

Încuviințez frenetic din cap, rușinată că mă simt nevoită să recunosc asta. Mi-e al naibii de frică! Mai frică decât mi-a fost la început, când m-am trezit înconjurată de oameni necunoscuți, care promiteau să-mi distrugă viața într-un mod inimaginabil. E și

imposibil să ascund asta de el, când întregul trup îmi trepidează, așteptând să fie strivit de bărbatul ăsta frumos, care probabil abia aștepta momentul să devin ușor de frânt. Până la urmă, asta și-a dorit de la bun început, să-mi ia totul.

— Și dacă îți spun că nu ai niciun motiv pentru care să te temi, regina mea?

Clatin din nou din cap, buimacă. Sunt prea uluită de tot ce se întâmplă, să mă mai pot concentra la ceea ce vrea să-mi comunice. Acum, în momentul ăsta, simt doar nevoia teribilă de a mă sprijini de el și nimic mai mult. Ceea ce și fac, de altminteri. Obosită, îmi lipesc fața de pieptul lui și închid ochii, refuzând să mă mai clintesc.

Când mă trezesc, soarele e sus pe cer, iar la marginea patului am deja o rochie pregătită. O îmbrac fără discuții, ușor dezamăgită să constat că el n-a rămas cu mine peste noapte, având în vedere că dormitorul e al său și a așteptat cuminte până am adormit.

Mă uit lung în oglinda înaltă de podea, care mă cuprinde cu totul. Văd cearcănele care mi se întind pe sub ochii cenușii, cu pleoape grele. Sunt dovada că seara trecută am plâns mai mult decât am făcut-o toată viața.

Rochia pe care bănuiesc că tot el mi-a pregătit-o e la fel ca toate celelalte: albă, lungă și vizibil exagerat de scumpă. Fâșii de mătase fină se întind până la podea, lăsând crăpături prin care mi se pot zări picioarele bronzate care par mai lungi când sunt încălțate în sandale cu toc. Corsetul strâmt și lipsit de vreo bretea care să mă asigure că rămâne peste sâni, e încrustat cu

pietre strălucitoare. După o scurtă analiză, am impresia că sunt cât se poate de veritabile.

În mai puțin de un sfert de oră, din care cinci minute m-am străduit doar să-mi leg părul într-o coadă ridicată și încă umedă de la dușul rapid pe care l-am făcut, sunt pregătită să părăsesc dormitorul. Ba chiar pornesc spre ieșire, gata să dau ochii cu Keith și să mă confrunt cu o scenetă rușinoasă, când mă răzgândesc rapid și schimb direcția fără să analizez situația.

În loc să ies, trag de ușa șifonierului, prea curioasă ca să mă pot stăpâni. Acesta e plin până la refuz cu cămăși din pânză albă și haine elegante. În colțul din dreapta, zăresc mai multe sertare prin care cotrobăi fără rușine, împinsă de la spate de drăcușorul de pe umărul stâng, ce vrea neapărat să păcătuiesc. Ceasuri și ghiuluri, toate din aur. Nimic surprinzător, ținând cont că tipii ăștia dețin o insulă privată și își permit fără efort să ne pună la dispoziție tot ce e mai rafinat pe lume. Asta mă face serios să mă întreb cine e Keith cu adevărat și cu ce se ocupă când nu e aici pentru licitație.

Probabil că nu vreau să știu.

Cu toate astea, nu mă pot opri din a-i căuta prin lucruri orice ar putea să mai dezlege puțin misterul. După noaptea trecută, simt o nevoie teribilă de a ști cine e bărbatul pentru care am căzut în patimă, fără a ține seama de ce aş putea descoperi.

Așadar, închid șifonierul și verific în grabă noptiera din dreapta, cu un ochi la ușă. Sunt dezamăgită să o găsesc complet goală.

Nu pot spune același lucru despre noptiera din stânga patului, însă. De îndată ce trag de sertar, sunt

tentată să-l închid la loc. Obrajii îmi iau subit foc, iar ochii mi se măresc de surprindere – sau de groază, nu-mi dau seama. Cert e că ajung rapid la concluzia că nu s-a înșelat în totalitate, când mi-a spus în față că e Dumnezeu meu.

E la fel de puternic ca unul. În ciuda tinereții sale, pot spune că este un Dumnezeu, în special când scot din sertar un jurnal pe care scrie mare „Masonerie” sub compasul ce încadrează litera G. Numai pun mâna pe el și simt furnicături ciudate în moalele capului.

Îl arunc la loc, înghițind de două ori în sec, înainte să închid sertarul și să părăsesc grăbită dormitorul, de preferabil înainte să mai văd și altceva pentru care nu sunt cu adevărat pregătită.

Găsesc Elita pe terasă, servind micul dejun într-o atmosferă tăcută, ba chiar puțin tensionată. Șovăi în pragul ușilor din sticlă, cu ochii fixați pe Keith, care – surprinzător sau nu – e chiar în capul mesei, îmbrăcat într-una din cămășile lui albe, cu mulți nasturi descheiați, și având pe nas o pereche de ochelari aviator.

Primul care mă observă stând nemișcată e Trent și, dregându-și zgomotos glasul, întoarce toată atenția asupra mea. În timp ce restul doar se zgâiesc nedumeriți la mine, Keith se ridică de pe scaunul lui și se apropie hotărât, făcându-mi inima s-o ia deodată la goană, înnebunită.

Zâmbindu-mi orbitor, întinde mâna spre mine, cu palma în sus, așteptând. Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama ce vrea și să-i prind degetele, permițându-i să mă conducă până în dreptul mesei și al scaunului de lângă.

Sub atenta observație a celorlalți, acesta mi-l trage galant și așteaptă în picioare până îmi fac curaj să mă așez la masa lor. În trecut își lasă mâna să îmi măture coada, apoi se așază la rândul lui pe scaunul său.

Îmi amintesc ce i-am spus aseară și nu pot să nu mă întreb dacă a uitat sau dacă asta e motivul pentru care se comportă atât de neobișnuit.

Cu buzele strânse într-o grimasă, mă holbez în farfuria din fața mea. Înțeleg că a fost pregătită special pentru mine, căci fiecare are câte una.

— Mănâncă, îmi ordonă Keith dintr-odată.

Clipesc de mai multe ori, bulversată. Apuc tacâmurile cu mișcări robotice și tai o bucată din omleta mea aurie, care miroase prea delicios ca să nu uit de faptul că ceilalți încă mă privesc.

— Keith, replică Ryder, speram să vorbim despre ceva important la micul dejun.

— Și cine nu te lasă? îl întreabă brunetul, relaxat, sorbind din cafeaua lui.

Doar îmi ridic ochii și îl observ pe Ryder zgâindu-se la mine iritat. Pricep că eu sunt motivul pentru care cei doi nu pot să vorbească. Probabil că, indiferent ce are Ryder de spus, nu ar trebui să ajungă și la urechile mele.

Keith își dă și el seama de asta, căci chicotește amuzat.

— Poți să spui și în fața lui Ellie, îl încurajează.

Oftând, bărbatul de pe partea cealaltă a mesei simte brusc nevoia de a-și schimba poziția pe scaun, aplecându-și ochii în farfuria lui, în vreme ce pare

să caute în minte o modalitate potrivită prin care să spună ce are pe suflet.

— Vreau să vorbim despre Angel.

Numele blondei mă face mai atentă la discuție, cu toate că încerc să mă prefac mai preocupată de omleta mea, decât de asta. O tai concentrată, vârând în gură o bucată mică, pe care o mestec mai mult decât e necesar.

— Ce-i cu ea? vrea Keith să știe, în continuare calm.

— Nu mai e virgină.

Aproape îmi simt omleta cum mi se fixează în gât. Înșfac paharul cu suc de portocale și iau câteva înghițituri serioase, privindu-l pe Keith printre gene cum înțepenește pe scaunul lui. Ochelarii de soare de pe nas mă împiedică să-i găsesc privirea, dar ceva mă face sigură de faptul că acum îl tranșează pe acesta.

S-a zis cu calmul lui.

— Poftim? întreabă printre dinți.

Chiar dacă e la câțiva centimetri distanță, îi pot simți încordarea. Tensiunea devine tot mai mare, pe măsură ce Ryder caută un răspuns bun de oferit.

— M-ai auzit, îi spune nonșalant. În noaptea aceea, la petrecere, m-am culcat cu ea.

Ei bine, nu sunt deloc surprinsă de asta. Mă reîntorc la mâncarea mea, făcând abstracție de atmosfera din ce în ce mai negativă.

Bănuiesc că asta nu ar fi trebuit să se întâmple. Până la urmă, virginitatea fetelor este piesa cea mai importantă în afacerea asta a lor, iar Ryder tocmai îl informează pe Keith că a călcat pe bec.

Simt cum mă năpădește râsul, deși n-ar trebui. Codul ăsta al lor, pe care era absolut necesar să-l

respecte cu sfințenie, nu mai funcționează la fel ca înainte.

Tăcut și în continuare tensionat, Keith își ia paharul cu suc și îl dă peste cap, trântindu-l cu putere pe masă, gol.

— Ești conștient că asta o să-i scadă foarte mult prețul, nu? îl întreabă apoi, cu un calm fals. Oamenii aceia vor veni aici în speranța că le vom da o virgină, nu o amăgire.

— Chiar dacă o să scadă prețul, o să fie ca în cazul lui Ellie, contraatacă Ryder, sec. Sau acum vrei să te prefaci că nu știai de la bun început că nu e virgină?

— Știam, mărturisește brunetul, rânjind. Dar acum nu vorbim despre Ellie și despre ce știam eu. Vorbim despre Angel și despre faptul că ai gafat-o. Ne putem considera norocoși dacă o vom da cu, cel mult, un milion.

Un milion? Atât costă o ființă umană?

— Sau vrei s-o păstrezi?

Întrebarea lui Keith îl face pe Ryder să se încordeze. Ochii lui se întorc pentru o clipă spre mine și văd în ei teama de a nu divulga totul unei anumite blonde care cu siguranță ar fi dezamăgită să știe că, în dimineața asta, tocmai s-a discutat despre prețul ei.

Însă refuză să-i mai răspundă. Oftând, prinde ceașca lui cu cafea și soarbe încet din ea, comportându-se de parcă nici n-ar fi fost deschis subiectul ăsta.

În schimb, eu devin tot mai curioasă de un amănunt pe care l-am scăpat din vedere și asupra căruia nu m-am gândit niciodată, de când am ajuns aici. Am aflat despre licitație, dar nu m-am întrebat niciodată

care e prețul cu care urmează să fim date. Probabil e mult mai mare decât îmi pot imagina.

Ceva mă face să cred că, de la bun început, ni s-a pus unul. Cred că, de îndată ce ne-au văzut pentru prima oară, au vorbit despre asta. Au stabilit.

Agitată, las tacâmurile pe marginea farfuriei. Mă uit la Keith o perioadă, încercând să-mi dau seama cam cât valorez în ochii lui sau lor. Care e prețul meu, odată ce eu nu sunt virgină, nici blondă și nici optsprezece ani nu am? Mi-ar fi fost mai ușor să intuiesc, dacă să fi respectat câtuși de puțin tiparul evident pe care îl folosesc.

— Care e prețul meu? întreb.

Capul lui se înclină spre mine. Îi simt privirea cum pătrunde prin lentilele fumurii ale ochelarilor și mă fixează. Trec câteva secunde în care îmi frământ mâinile în poală, așteptând cu sufletul la gură un răspuns sincer.

Un milion? Două? Sau poate nici măcar atât.

Într-un final, își dă jos ochelarii de pe nas, aruncându-i pe masă, iar ochii săi verzi mă sfredelesc mijiti.

— Credeam că am fost suficient de clar noaptea trecută, mârâie surescitat.

Înghit în sec, clătinând buimacă din cap. Pentru mine n-a fost clar nici pe departe.

Apoi adaugă:

— Ești neprețuită.

— Și ce înseamnă asta? întreb parcă cu teamă, vrând să fie mai clar decât atât.

— Înseamnă că nu o să mai faci parte din licitație, îmi răspunde senin. Rămâi a mea.

Capitolul 20

Ochii mei refuză să-l mai părăsească pe Keith după ultimul lucru pe care mi l-a spus. Ceva în mine crește văzând cu ochii și nu știu dacă e neapărat de bine.

Apoi mă uit la Ryder și la ceilalți și nu văd nicio surpriză pe fețele lor. Își continuă micul dejun în liniște, ca și când Keith n-ar fi spus nimic care să mă întoarcă pe dos.

— Dar ce o să faci? cutez să-l întreb, făcându-l să-și întoarcă ochii spre mine, nedumerit. După licitație, ce o să se întâmple cu mine?

— Toate la timpul lor, Ellie. Mai sunt două luni până atunci. Se pot întâmpla multe.

— Vreau să știu, insist. Mă vei lăsa singură pe insulă sau mă vei lăsa să plec?

Înghit în sec când constat că niciuna dintre variante nu-mi place. Nu după noaptea trecută. Până acum mi-am dorit să pot pleca acasă, de parcă nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut, dar în aceste momente, lucrurile stau altfel. Să rămân sună mai bine decât să mă întorc la ce am avut și să mă comport ca și când nu l-aș fi cunoscut niciodată.

Întrebarea mea îl face pe Keith să se încrunte și mai confuz. Ajunge să se uite la mine într-un fel care îmi dă de înțeles că l-aș fi jignit.

— Vrei să pleci acasă? mă întreabă ușor iritat.

Ceva nu pare să-i placă în ecuația asta. Totuși, cumva mi-e frică să neg cu voce tare. Ar suna totul mult mai real decât sună în capul meu idiot, care a început de ceva timp să dea rateuri când vine vorba despre a lua decizii corecte.

Keith continuă să aștepte un răspuns din partea mea, în timp ce eu bâjbâi după unul. Nu știu ce să-i spun.

— Dacă vrei să pleci, te pot scoate de pe insulă chiar în clipa asta, mă informează.

Își bate joc de mine! Asta e singura concluzie la care ajung, pentru că nu văd o altă variantă aici. Nu-l cred în stare să mă elibereze chiar așa de simplu, când am văzut atât de multe. E un risc pe care nu-l văd pregătit să și-l asume, un risc care ar putea să-i distrugă toată afacerea. Și pentru ce? Doar pentru că, contrar comportamentului său de până acum, are o slăbiciune pentru mine?

— Nu vorbești serios, îl acuz, aplecându-mi apoi privirea pe mâncarea mea.

Apuc din nou tacâmurile și vâr o bucată de omletă în gură, lăsând-o să-mi încânte papilele gustative și să-mi potolească stomacul ce se rostogolește ciudat, de emoții. Îmi vine din nou să plâng, ce-i drept.

— Deci, eu îți spun că poți pleca chiar în momentul ăsta și tu mă acuzi că mint? Întreabă stupefiat.

— De ce ai face-o? mă încrunt. Doar nu m-ai adus tocmai în Europa, pe o insulă uitată de lume, ca să mă eliberezi o lună mai târziu, nu?

Îl privesc revoltată, sperând la un răspuns sincer, unul care să elucideze noul mister în care m-am trezit în dimineața asta ciudată.

— Nu, iubito, surâde. Te-am adus ca să te vând, dar m-am răzgândit.

— Așa, pur și simplu?

— De ce nu? Pot face tot ce-mi doresc, Ellie. Dacă eu vreau să te eliberez, te urc în secunda a doua în elicopter și până deseară, ești din nou în sânul familiei tale.

Normal că poate face ce-și dorește. După ce am găsit în dormitorul lui, cred că e în stare de lucruri greu de imaginat și că eliberarea mea ar fi floare la ureche pentru cineva ca el.

Iar mie nu-mi vine să cred că vorbim despre asta.

— Totuși, îmi place să cred că ai prefera să rămâi cu mine, în special după noaptea trecută.

Mă încordez pe scaun, sub ochii lui verzi, care mă privesc așa intens, că am impresia că îmi pătrund până în suflet.

Devin ferm convinsă că am decăzut din cauza tipului ăstuia barbar și nici Diavolul nu mă mai poate salva. M-am ars! Rău de tot. În loc să fug mâncând pământul, mă trezesc sperând în secret că joacă la cacealma și n-ar renunța prea ușor la mine. Nu ar renunța, nu? E incredibil că simt o oarecare frică în legătură cu asta.

— Nu plec nicăieri.

Acum probabil că ajunge și el la concluzia că nu mai sunt întregă, căci sprâncenele sale se arcuiesc în semn de confuzie maximă, iar ochii săi verzi și strălucitori nu mă mai slăbesc deloc.

Obrajii îmi iau foc de rușine, mai ales când găsesc în sinea mea dorința de a fi ridicată de la masă și dusă în Eden, pentru o pedeapsă. Dacă asta mi-ar dovedi că nu e nici pe departe pregătit să scape de mine, așa cum îmi lasă acum impresia, aș accepta cu bucurie să fiu legată în lanțuri.

— Să fiu al dracului dacă mă așteptam la asta! comentează Deke dintr-odată, clătinând șocat din cap.

Însă nu-l bag în seamă. Privirea mea nu-l mai părăsește pe Keith.

— Rămân!

Rânjetul care îi curbează buzele mă face să mă simt și mai stânjenită. *Dumnezeule, am înnebunit!*

— Mănâncă, Ellie! Deseară vreau să te duc undeva.

După micul dejun sunt lăsată să mă întorc la vila fetelor. Le găsesc pe acestea dând târcoale piscinei din spate și savurând cocktail-urile puse la dispoziție de personal. Mă așez pe șezlongul din stânga, lângă cel pe care Mia e întinsă sub soare și face plajă fără sutien, în pofida faptului că John e chiar în pragul intrării.

— Să știi că paznicul se holbează la sânii tăi, o informez ușor distrată.

Blonda al cărei păr e prins neglijent în vârful capului își deschide cu greu ochii căprui, clipind de câteva ori, deranjată de lumina care se reflectă de pe suprafața apei. Prima oară se uită la mine, apoi la John – care abia își dezlipește privirea de pe pieptul ei și și-o mută în altă parte.

— Am aflat deja că e un pervers, comentează relaxată. Lasă-l să se uite. Oricum, rămâne doar cu atât.

Chicotesc.

— Mai bine mi-ai spune unde ai fost toată noaptea, propune ea, întorcându-se spre mine și vârandu-și un braț sub cap, pentru o poziție mai confortabilă. În Eden?

— Ești cam curioasă, nu crezi? o iau peste picior.

— Haide, Ellie! exclamă nemulțumită. Niciodată nu-mi spui nimic! Crezi că o să te judec sau ceva de genul ăsta?

Asta ar fi ultima mea grijă acum, că sunt judecată. În orice caz, mă îndoiesc că ar spune cu adevărat ce crede despre toată treaba cu Keith. Nu poate fi privită cu ochi buni. Nici eu nu o pot privi astfel, deși sunt implicată până la urechi într-o situație care mă depășește lamentabil, din absolut toate privințele. Până la urmă, am ajuns la concluzia că n-are rost nici măcar să încerc s-o înțeleg.

— Te-ai gândit cum o să fie după licitație? o întreb, schimbând subiectul înainte ca Mia să insiste. Ce s-ar putea întâmpla?

Oftând, Mia se reîntoarce pe spate și își închide ochii, lăsându-și trupul aproape gol să fie scăldat în soare.

— Prefer să nu mă gândesc la asta, mormăie încet. Poate n-o să fie chiar așa de rău pe cât ne închipuim.

— Și dacă o să fie?

— Atunci, voi găsi o modalitate prin care să supraviețuiesc, replică prompt. Nu există pe lumea asta ceva cu care să nu mă descurc. Am rezistat optsprezece ani în sistem și, crede-mă, nu e nimic mai rău decât locul ăla!

Aș vrea s-o contrazic, însă nu știu nimic despre asta. În plus, în momentul în care cineva varsă peste mine un întreg cocktail colorat, totul devine irelevant.

De îndată ce simt lichidul lipicios cum pătrunde prin materialul fin al rochiei albe, sar de pe șezlong și îmi ridic înfuriată privirea spre Vicky, ce-mi rânjește malefic de la un metru distanță.

— Ești nebună?! zbier.

— Scuză-mă. Mi-a scăpat.

Nervoasă, îmi aplec privirea și prind între degete mătasea pătată, dezlipind-o de pe coapse, apoi mă uit

țintă la John, care se preface foarte bine că nu observă nimic.

— Ți-a scăpat pe dracu! L-ai aruncat pe mine!

— Haide, Ellie! pufnește aceasta, cu nonșalanță. Chiar crezi că aș risipi un cocktail delicios pe una ca tine?

Izbucnește amuzată în râs, pe măsură ce o privesc din ce în ce mai stupefiată. Aș întreba-o care naiba e problema ei cu mine, însă știu deja răspunsul la asta. Relația mea cu Keith e cea mai mare problemă a sa.

— Ticăloasă...

— Acum ce o să faci? mă întrerupe, uitându-se urât la mine. O să mă pârăști iubitelui tău? O să mă târască și pe mine în Eden, pentru cine știe ce perverșiuni ați făcut voi acolo?

Numai gândul ăsta reușește să mă îngrozească suficient, încât mă văd deja pornind spre ea, ca să-i aplic o corecție. Aș pocni-o cu plăcere, dacă Roxette nu mi-ar lua-o înainte. Ieșind brusc la suprafață, o agață pe Vicky de rochie, apoi o smucește tare, aruncând-o în piscina care pare că o înghite cu totul în momentul în care spatele ei se ciocnește violent de apă.

— Cățea afurisită!

Iritată, Roxette iese din piscină și își scutură brațele, înainte să se apropie de mine, lăsând în urma ei o dâră umedă care i se scurge din păr și de pe corp.

— Oricum n-o înghit, se scuză sec, ridicând din umeri.

— Hei! strigă John dintr-odată, atrăgându-ne atenția asupra lui. Potoliți-vă!

— Abia acum te trezești și tu?! mă răstesc, enervată. Unde erai când idioata aia a aruncat cu un cocktail pe mine?

— Nu-mi pasă ce a făcut! mi-o retează printre dinți. Dacă vă bateți, o să vă pun să stați în genunchi și cu mâinile sus, ca pe copiii obraznici!

Pufăind, decid să-l las în pace și mă întorc la adevărata mea problemă din momentul ăsta. Rochia mea odată curată mi se lipește din ce în ce mai tare de trup, făcându-mă să strâmb dezgustată din nas.

Apoi mă uit la Vicky cu dușmănie, căutând să o atenționez fără cuvinte. Norocul ei că alege să iasă din piscină pe partea cealaltă, altfel cred că într-adevăr i-aș fi dat lui John motiv să mă pună în genunchi și cu brațele ridicate, ca pe un copil obraznic.

Pornesc oftică să spre uși, cu gândul să îmi schimb rochia înainte să devină și mai lipicioasă. Totodată, îmi spun în minte că e timpul să fac ceva în privința lui Vicky. Am crezut că, dacă mă prefac că nu există și nu caută neapărat să mă calce pe bătăături, o să înceteze, însă acum înțeleg că nu o să fie simplu. Nu trebuie să fac față doar unui bărbat pentru care nutresc sentimente pe care nu vreau să le am, că trebuie să port un război și cu una care și-a făcut un obicei în a mă sfida ca pe o idioată.

Obişnuiam să fiu ca ea. De fapt, obișnuiam să fiu mult mai rău ca ea, până în momentul în care am ajuns la universitate și mi-am dat seama că sunt depășită și că sunt alții și mai agresivi. Am fost nevoită să umblu pe vârfuri la început, ca să evit orice conflict cu adevăratele regine agresoare, care ar fi putut să mă mănânce de vie în doar câteva clipe. Pe lângă asta, nu mi s-a mai părut de ceva timp distractiv să fac viața cuiva un infern.

Ajunsă în baie, mă dezbrac de rochie, îmbrac în grabă un halat și vâr pata sub jetul de apă de la robinet, căutând să o îndepărtez. Nu pentru că n-aș avea o altă

sumedenie de rochii în șifonier, cu care s-o înlocuiesc, ci pentru că sunt prea nervoasă acum și am nevoie de o ocupație.

— Ești bine?

Vocea moale a lui Angel mă face să-mi ridic privirea în oglindă s-o văd oprindu-se în prag.

— Ce s-a întâmplat?

— Vicky.

Atât spun. Nici nu are nevoie de mai multe detalii. Probabil știm cu toate că aceasta are ceva împotriva mea.

— E doar frustrată, argumentează blonda cu părul tuns până la umeri.

— De ce? pufnesc. Din câte țin minte, nu i-am făcut nimic!

— De ce crezi?

Îmi întorc capul spre ea când se mută din prag și se apropie de mine, ținându-și brațele strânse la piept peste decolteul în V. Poartă o rochie crem care i se oprește până la jumătatea coapselor și seamănă izbitor cu o togă grecească.

— Totul are legătură cu Keith, mă informează.

— Îl vrea ea sau care-i treaba?

Mă aștept să știe un astfel de detaliu, odată ce a petrecut mai mult timp în casa asta, decât am făcut-o eu. Încă de la început, am oscilat între Eden și vilă. În vila asta nu am stat suficient timp să fiu la curent cu bârfele.

— Nu fi absurdă! chicotește. E geloasă pentru că primești multă atenție, iar ea nu. Adică, e la mintea cocoșului că Keith te favorizează.

Ei bine, nu o pot contrazice. Încep să mă simt din ce în ce mai favorizată, ce-i drept, în special după discuția purtată la micul dejun, în care Keith mi-a spus

cât se poate de clar că nu își dorește să mă mai scoată la licitație. Probabil că, într-un fel sau altul, chiar i-am găsit inima.

Zâmbesc ușor, privind-o cu atenție și întrebându-mă dacă ar trebui să-i spun și ei despre schimbarea asta. Până la urmă, la micul dejun nu s-a discutat doar despre mine.

Apoi observ colierul frumos de la gâtul ei, cu pietre Swarovski, și îmi dau seama că nu sunt singura favorizată de aici.

— Cred că același lucru îl face și Ryder când vine vorba despre tine, mărturisesc. Colierul e de la el?

Cu ochii mari, îl atinge în treacăt și se îmbujorează puternic, vizibil rușinată că a fost prinsă în fapt.

— E doar un cadou, replică timidă. Nu înseamnă nimic.

— Te-ai culcat cu el, i-o trântesc amuzată, făcând-o să-și mărească ochii și mai mult. Chiar vrei să mă duci de nas cu argumente puerile?

Se fâstâcește pe călcâie, ferindu-și privirea de a mea, în timp ce eu devin tot mai sigură că nu a fost o simplă aventură, cel puțin nu pentru ea. Nu știu ce să spun despre Ryder, însă. A avut curajul să-și mărturisească greșeala în fața celorlalți, dar asta n-a scutit-o nici pe departe de viitorul pe care i l-au pregătit cu mâna lor.

— De unde știi despre asta? mă întreabă curioasă, privindu-și lung manichiura. Ți-a spus el?

— Oarecum. Nu prea are relevanță. Ce vreau să știu este dacă te-a forțat.

Ochii ei verzi se ridică deodată asupra mea, arătând cumva oripilată de ceea ce am spus.

— Nu! aproape se răstește. S-a comportat frumos. Adică... Oh, Doamne! geme apoi, lipindu-și palma de frunte. Mi-a luat mințile!

Deși aș fi vrut să mă abțin, mă trezesc izbucnind în râs. Probabil că Ryder nici nu s-a străduit, ca ea să lase garda jos. Angel pare genul de persoană slabă de înger și naivă, pe care o poți ademeni cu ușurință în întuneric.

Totuși, nu o văd regretând prea mult, așa că nu cred că Ryder doar a ademenit-o, ci a și îmbrobodit-o.

— Aș vrea să pot da vina pe șampanie, dar nu eram beată deloc. De fapt, se încruntă, cred că eu sunt cea care l-a abuzat pe el!

Hohotesc și mai tare, sprijinindu-mă de chiuvetă ca să rămân pe picioare. Îmi amintesc de poziția în care i-am văzut pe cei doi la petrecere și trebuie să recunosc că are dreptate. După ce l-am văzut pe Ryder trăgând pe nas două liniuțe, mă îndoiesc că a mai avut habar de el. În concluzie, se presupune că blonda din fața mea e cea care a profitat de starea lui și s-a strecurat acolo unde, în mod normal, e interzis.

Nu e de mirare că acum e depășit de situație.

— Nu mai râde! îmi cere supărată. E jenant!

— Hei!

Reina se înființează în pragul băii, purtând pe chip o expresie nedumerită.

— Ce e amuzant?

— Angel l-a violat pe Ryder, o informez distrată.

Drept răsplată pentru divulgarea secretului, fata de lângă mine mă lovește peste braț, trântindu-mi și o privire pe măsură.

— Ce-a făcut?! icnește cealaltă, uitându-se la ea cu ochii cât două farfurii.

— Am auzit bine?!

Mia își ițește capul de după cadrul ușii, încruntată. Își înfige ochii căprui direct în blonda de lângă mine, făcând-o să geamă de frustrate.

— Minunat! A venit toată lumea sau mai așteptăm?

— Oh, haide! exclamă Reina, sprijinindu-se de toc și aranjându-și pe față un zâmbet ștregar. Bine că n-a fost invers, că lucrurile s-ar fi complicat. Ar fi trebui să mergem peste el cu torțe și furci! Dar în cazul ăsta, nu cred că Ryder s-a supărat vreun pic!

Râdem pe înfundate toate trei, distrat de figura înfumurată pe care o face aceasta, vizavi de micuța batjocură nevinovată. Dar chiar și așa, nu o văd prea deranjată de comentariile noastre. Buzele ei tresar de mai multe ori, dovadă că abia își mai reține zâmbetul.

— Ați merita să fiți arse pe rug, replică nemulțumită.

— Ha! Cine ar fi crezut că Angel a noastră e așa aventurieră? se întreabă Mia, arcuindu-și curioasă sprâncenele. La început nu se mai oprea din plâns, iar acum...

Lasă fraza neterminată și, în schimb, clatină vehement din cap, plescăind din buze pe măsură ce se îndepărtează.

Spre seară, cerul parcă ar lua foc. Din albastrul limpede de peste zi, acesta capătă nuanțe tot mai roșiatice, iar atmosfera devine tot mai sufocantă.

Iar eu încă n-am idee ce urmează să se întâmple în seara asta. Îmi amintesc că Keith mi-a promis să mă ducă undeva, imediat ce acesta pătrunde în dormitorul pe care îl împart cu Mia și Angel, prinzându-mă în fața măsuței de toaletă, aranjându-mi ținuta pe care am

primit-o cu doar o jumătate de oră înainte. Bluza lungă și crem din plasă mi se oprește la jumătatea coapselor și are mâneci scurte. Prin găurile indiscrete se zărește cu ușurință costumul de baie asortat, ce parcă se contopește cu pielea ca mierea și îmi lasă impresia că sunt complet goală.

Nici nu mă străduiesc să mă întorc cu fața spre el. Pe măsură ce pașii îl poartă spre mine, inima începe să-mi bată tot mai tare, recunoscându-l pe nemernic. Când se oprește în spatele meu, întregul corp mi se înfioară, reacționând de-a dreptul exagerat la simpla lui prezență.

Trag adânc aer în piept când mâinile lui mi se strecoară pe umeri și strâng ușor carnea. Ridicându-mi ochii din podea, îi întâlnesc pe ai săi în oglindă, înainte să-i lase să coboare pe reflexia care mă cuprinde doar de la brâu în sus. Mă studiază cu interes, parcă vrând să se asigure că am respectat cu strictețe toate cerințele lui în privința vestimentației care nu-mi dă nimic de bănuit despre ce urmează să facem.

— Ce fetiță cuminte! mormăie ca pentru el, mângâindu-mi în întregime părul prins în coadă. Ești pregătită?

— Depinde, murmur cu noduri. Unde mă duci?

— Departe, răspunde vag. Nu-ți fie frică.

Ce nu știe el e că, ceea ce simt, numai frică nu e. Sunt emoționată, iar Keith nu mă ajută deloc să mă confrunt cu vârtejul din piept când își lasă nasul să alunece pe urechea mea și pe gât, mângâindu-l cu o mișcare fluidă, înainte să-și muleze gura la bază și să mă sărute.

— Ține minte, îmi cere brusc, ridicându-și capul înapoi spre urechea mea. Nu o să ți-o trag până nu mi-o

ceri. Nu ai voie să consumi prea mult alcool. Vreau să fii conștientă. Și nu ai voie să faci nimic periculos, care ar putea să te rănească în vreun fel. Poți face asta pentru mine, Ellie?

Deschid gura, dornică să-i ofer un răspuns sincer, însă mă trezesc bâjbâind după unul. Cum se așteaptă să-i promit ceva, când n-am nici cea mai mică idee despre ce urmează?

Tot ce reușește să obțină de la mine sunt emoții greu de gestionat și ținut în frâu.

— Per total, vreau să fii o fată cuminte.

— Ok, răspund într-un final.

Imediat ce îl primește, acesta se îndepărtează și pornește spre ușă, special pentru a o deschide larg, ca o invitație. Înghit în sec înainte să părăsesc dormitorul, apoi să-l urmez pe coridorul scurt spre scări. Cobor treptele cu genunchii moi, simțindu-mă tot mai instabilă pe sandale, până când mâna lui o cuprinde pe a mea și ajunge să mă tragă după el.

Ținându-mă strâns de degete, mă scoate din vilă și mă conduce pe aleea pavată, evitând să-mi mai arunce vreo privire și să mă prindă cum mă zgâiesc la el.

Oricât aș încerca să mă controlez, îmi simt gura inundându-se cu salivă și fiori fierbinți cum mi se strecoară între coapse, atât de anticipare, cât și de excitare. Pentru câteva momente am speranța că mă va duce în Eden, deși ținutele noastre nu se prea potrivesc cu orice activitate am putea avea acolo, însă schimbă direcția, deturnându-mi toate gândurile.

Ce naiba e în neregulă cu mine, oricum? Chiar mi-aș fi dorit cu adevărat să fiu dusă în Eden și legată în lanțuri de bărbatul ăsta frumos, care stârnește în mine

tot ce e mai rău pe lume? Până la Paradisul Diamantelor, credeam că masochismul face parte din lista cu lucruri pe care nu-mi doresc să le simt pe propria-mi piele și, totuși, constat că sunt ușor dezamăgită că nu păstrăm direcția spre grădină.

În schimb, Keith mă trage spre ponton și înțeleg încotro ne îndreptăm abia când observ iahtul imens care ne așteaptă la capătul lui, pregătit să iasă în larg. Arată mult prea... mare și luxos, în ultimele bătaii ale soarelui ce apune dincolo de el, că parcă nu mai am răbdare să-l ajung.

Pașii mă poartă pe pontonul din lemn, urmându-l pe Keith orbește și puțin entuziasmată.

— O să ieșim în larg? îl întreb curioasă, lingându-mi buzele uscate.

Mi-e rușine să recunosc că ar fi pentru prima oară când mă îmbarc la bordul unui iaht și că din pricina asta am fluturi în stomac. În Cincinnati nu sunt bărci!

Keith își întoarce ochii verzi spre mine, surprinzându-mă cu zâmbetul pe buze. Cel mai probabil îmi trădează toată încântarea, căci îl aud chicotind încet. Și nu contează că în momentul ăsta se distrează pe seama mea. Sunt extrem de fermecată de felul în care cerul se oglindește în geamurile fumurii ale suprastructurii cabinei, că nu-mi mai pasă de nimic.

Apoi am parte de o adevărată surpriză când ne oprim în fața punții mobile și îmi văd numele scris pe partea din spate a iahtului, cu litere elegante. Și nu-mi dau seama dacă e o simplă coincidență faptul că iahtul a fost botezat cu numele Ellie, dacă e o batjocură la adresa mea sau ceva mai mult, pe care probabil nu l-aș înțelege niciodată. Cert e că rămân blocată la baza punții și mă zgâiesc lung la Keith cum o trece în grabă

și se întoarce cu fața spre mine, arcuindu-și nedumerit sprâncenele.

— Haide, Ellie! îmi cere, întinzând mâna spre mine. Nu ai încredere în mine?

— Nu! răspund sincer, făcându-l să izbucnească în râs.

— Nu-i nimic, replică printre hohote, înainte să-mi facă cu ochiul. O să te fac să ai!

Ezit o clipă, nehotărâtă, apoi o trec încet, oprindu-mă abia când brațele sale mă cuprind de talie și mă pun cu picioarele pe puntea strălucitoare din lemn maroniu a iahtului, strângându-se mai tare în jurul meu.

Ochii mi se fac mari când aud glasul ridicat al Miei, venind din cabina de deasupra noastră, apoi râsetele groase ale celorlalți patru bărbați, care le acoperă cu ușurință pe cele ale fetelor. Mă uit nedumerită la Keith, însă nu se grăbește deloc să-mi explice care e scopul prezenței lor.

În orice caz, începe să-mi pese din ce în ce mai puțin de asta sau de motivul pentru care am fost adusă aici, când gura lui se năpustește spre a mea și mă sărută cu nesaț, zdrobindu-mi buzele, înainte să-și lase dinții să o agațe pe cea de jos și s-o tragă spre el cu un mârâit gutural. Și, cu toate că nu e pentru prima oară când mă sărută, este pentru prima oară când sunt cuprinsă de senzația stranie că tocmai am căzut într-o capcană.

Când se retrage, ochii lui verzi ard de-a dreptul, promițându-mi atât de multe lucruri, încât nu mă mai pot opri din a înghiți în sec în mod repetat, până mi se usucă gura.

— Bine ai venit la bord, Ellie!

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artprint București

